Petre Luscalov

OSTROVUL LUPILOR

EDITURA TINERETULUI

1969

Traulerul „Regina mării“, cu echipajul adormit, cu luminile stinse, stătea încremenit în rada portului. Dunărea curgea lin, clipocind în cheiul de piatră, legănând uşor bărcile cu motor înşirate la mal, desfăcându-se în ochiuri rotitoare de cristal, în umbra macaralelor gigantice. Prin pădurea de metal a macaralelor răsărea o lună subţirică şi tăioasă ca un brici, ce părea că se ascute mereu, urcând prin crengile reci şi geometrice ale acestei ciudate păduri de aluminiu. Cheiul era pustiu. O linişte grea, de catifea, învăluia portul, cufundat în întuneric. Deodată, din umbra unei magazii, apăru un bărbat îmbrăcat într-un fulgarin cu epoleţi şi cordon lat, cu ochelari negri pe nas şi un mic geamantan în mână. După ce ascultă câteva clipe liniştea nopţii, bărbatul o porni încet pe cheiul pustiu spre traulerul care stătea ancorat în port. Fără să se oprească, individul sări pe pasarelă şi începu s-o urce.

În timp ce urca pasarela, o umbră se desprinse pe puntea vasului şi se aplecă peste bord.

— Cine e acolo? Qui vive? întrebă cel de pe vas într-o franţuzească stricată, probabil un marinar de cart.

Bărbatul cu geamantanul în mână mormăi un răspuns, continuând să urce pasarela într-un pas sprinten. Cel de sus, un marinar tânăr, îmbrăcat într-o bluză vărgată, se ivi în capătul pasarelei, barând drumul celui care urca.

— Hei, care eşti acolo? Tu eşti, George?

— Eu... Eu! mormăi cel cu geamantanul, ajungând în dreptul marinarului, care îl aştepta.

În clipa următoare, marinarul făcu ochii mari şi deschise gura să strige. O lovitură năprasnică de pumn,

aplicată drept în frunte, îl prăvăli pe punte, ca pe un sac de cartofi. Individul cu geamantan trecu liniştit peste trupul marinarului care zăcea leşinat, cu braţele larg desfăcute, pe puntea vasului, şi începu să urce scara de fier care ducea spre puntea de comandă.

Aceasta era pustie. Cu gesturi sigure, el scoase o schiţă din buzunarul de la piept, apoi, aprinzând o lanternă, o cercetă cu atenţie. Pe schiţă erau desenate patru cercuri roşii, din care unul însemnat cu o cruce neagră. Vârând schiţa în buzunarul fulgarinului, individul îndreptă lumina lanternei spre cabina de comandă, prin geamlâcul căreia se vedea roata albă, uriaşă, a cârmei.

Pe pereţii cabinei, jur împrejur, se vedeau patru colaci de salvare, fixaţi în perete. Bărbatul îmbrăcat în fulgarin fixă lumina lanternei pe unul dintre ei, apoi scoase din nou schiţa din buzunar şi o cercetă în linişte. Mulţumit, stinse lanterna şi, încet, cu paşi de pisică, se apropie de colacul de salvare, pe care îl scoase de pe peretele cabinei. După ce îl puse jos, îngenunche lângă el, deschise geamantanul, scoase un briceag şi se apucă de treabă. Înfigând cu putere vârful briceagului în pânza cauciucată a colacului de salvare, despică în colac, cu patru mişcări scurte şi energice, o mică ferestruică pătrată. Apoi închise briceagul şi ridică colacul deasupra geamantanului deschis, răsturnându-l brusc. O ploaie de ceasuri de aur zurui prin mica deschizătură şi se revărsă în geamantan, umplându-l pe jumătate. Individul fixă din nou colacul în perete, având grijă să ascundă mica spărtură, apoi se aplecă, închise geamantanul şi străbătu puntea de comandă. La capătul scării de fier se opri şi ascultă câteva clipe liniştea adâncă a nopţii. Nu se auzea decât clipocitul Dunării şi undeva, departe, în larg, plescăitul unui avat, care se arunca în văzduh după năluca argintie a vreunei babiţe.

Cu geamantanul în mână, individul coborî scara de fier, străbătu puntea vasului scufundată în întuneric şi, oprindu-se, se aplecă peste trupul neînsufleţit al marinarului care zăcea pe punte. După ce îl întoarse cu faţa în sus, răsturnându-l cu vârful pantofului, individul mai zăbovi o clipă deasupra lui, apoi, păşind peste trupul inert al acestuia, coborî pasarela şi în curând dispăru în noapte, de-a lungul cheiului pustiu.

*

O agitaţie neobişnuită domnea în acea dimineaţă senină de vară în micul port Pradina, aşezat pe unul dintre braţele Dunării, undeva, în inima deltei. „Portul“ — o căsuţă de lemn, verde, cu gemuleţe rotunde ca la vagon — era aşezat pe un şlep vechi şi ruginit, ancorat de mal, cu două cabluri groase de oţel.

O punte îngustă de lemn, pe jumătate putrezită, lega „portul“ de malul fluviului, plutind parcă peste apele tulburi şi misterioase ale Dunării. Pe cheiul aşa-zisului port — o simplă duşumea decolorată de soare şi de ploi — se îmbulzea o lume pestriţă: femei grase, în rochii înflorate, cu capetele acoperite de basmale negre, legate sub bărbie, pescari în salopete cenuşii şi cizme de cauciuc în picioare, un grup de turişti tineri şi gălăgioşi, cu nelipsitele tranzistoare atârnate de umăr.

Agitaţia care domnea aici se datora apropiatei sosiri a vasului de pasageri „Şoimul“.

De două ori pe zi, o dată dimineaţa şi o dată seara, vasul fluvial îşi făcea apariţia în dreptul „portului“ Pradina.

NAVROM-ul considera atât de... important acest port, încât vaporaşul nici nu oprea la debarcader. O barcă se desprindea de pe mal şi ieşea în întâmpinarea vasului, acostându-l din mers în mijlocul Dunării. Atunci puntea

vasului fluvial răsuna de glasurile pasagerilor, care săreau de pe vapor în barcă, de strigătele ţăranilor care descărcau baloturile cu marfă aduse de la Tulcea, făcând adevărate acrobaţii între puntea vasului şi bordul curbat al bărcii care se apropia şi se depărta de pântecul vaporului, legănată şi împinsă încoace şi încolo de curenţii puternici ai fluviului. Apoi, când ultimul pasager lua loc în mahună (aşa numesc localnicii bărcile mari de pe Dunăre), barca se îndepărta de vas, în timp ce acesta, învăluit în nori de fum, se pierdea duduind pe întinderile nesfârşite de apă. Odată ajunşi la mal, pasagerii din barcă se risipeau care încotro.

Peste micul port rămas pustiu cobora o linişte stranie, ancestrală, tulburată doar de clipocitul misterios al apelor sau de plescăitul zgomotos al „lupilor“[1] care-şi fugăreau prada, făcând tumbe ameţitoare în valuri.

Acum privirile celor de pe „chei“ erau aţintite departe, pe Dunăre, spre pădurile nesfârşite de sălcii, în care fluviul se pierdea făcând un cot larg şi de unde trebuia să apară vaporul cu pricina.

Dimineaţa era senină. Soarele răsărea în văzduhul pur şi trandafiriu, desfoindu-şi în Dunăre cojile lui de aur. Departe, pe celălalt mal, pădurile de sălcii incendiate de razele soarelui păreau că înaintează în fluviu, şi — stingându-se în apele reci şi întunecoase — azvârleau în văzduh uriaşe trâmbe de ceţuri şi aburi.

— Vine… Vine! răsună deodată un glas puternic, şi în clipa următoare toţi de pe „chei“ se îmbulziră la parapetul fragil al „portului“ reprezentat printr-o simplă coardă de frânghie.

Într-adevăr, departe, pe Dunăre, apăruse silueta albă a vasului ce se apropia văzând cu ochii, cu o căciulă de fum negru pe-o ureche.

---

1 Lupi: avaţi, peşti răpitori.

— Hei, Scatiule, vine vaporul! Hai cu barca! răsunară câteva voci alarmate.

— Vin... Vin! strigă de pe mal un băiat de vreo doisprezece-treisprezece ani, care ducea pe umăr două lopeţi uriaşe.

Băiatul avea faţa arsă de soare, părul castaniu şi ochii albaştri.

Acum, fiind vacanţă, purta o cămăşuţă de bumbac vărgată, pantalonii suflecaţi până la genunchi şi tenişi albaştri în picioare. Acesta era Scatiul.

În urma lui se zărea un alt băieţel, cu o lopăţică ceva mai scurtă în mână. Era foarte greu de descris. Închipuiţi-vă un smoc încâlcit de cânepă topită, sub care sclipesc într-o ploaie de pistrui doi ochi verzi, oblici şi tăioşi de pisică. Apoi o pereche de pantaloni, lepădaţi pe Dunăre de vreun uriaş, şi legaţi aproape de subsuori cu o frânghie, cam sparţi la fund şi vârâţi în două cizme de cauciuc, cu borurile atât de întoarse, încât ar fi stârnit invidia oricărui muşchetar.

— Hai, Babuşcă, ajută-mă să împing mahuna! spuse primul băiat, punând lopeţile într-o barcă uriaşă şi întorcându-se spre ciudatul lui prieten. În câteva clipe, vasul va fi aici.

Babuşcă, bufnind cu cizmele lui grele, se apropie de mahună, aruncă lopeţile înăuntru, apoi împinseră amândoi barca în apă. Cei doi băieţi săriră în ea. Primul potrivi lopeţile şi — afundându-le în apă — se încordă, strigând:

— Cârma „în fluture“, Babuşcă! Vezi să nu ne bage curentul sub chei!

Babuşcă afundă lopeţile în valuri şi răspunse cu o voce leneşă, aproape adormită:

— Nicio grijă, Scatiule! Dă-i bătaie!

Peste câteva clipe, barca — tăind curentul — se apropie

şi abordă la chei.

— Gata! Urcarea! strigă vesel Scatiul, în timp ce pasagerii, azvârlindu-se peste cablul de frânghie, săreau ca broaştele în barcă. Ultimii se suiră în barcă turiştii, privind cu nelinişte la băieţelul care ţinea barca priponită cu o mână de chei, iar cu cealaltă, proptită în şold, dădea dispoziţii cu voce tare la toată lumea:

— Hei, mata, tuşă, stai jos! Nu vă îngrămădiţi în faţă! Hei, nenea ăla de colo! Vrei să te scalzi în Dunăre? Dă-te jos de pe sac!

Ceea ce păru, desigur, ciudat turiştilor era faptul că toţi aceşti bărbaţi şi toate aceste femei, care coborâseră în barcă de pe chei, se supuneau fără să crâcnească ordinelor acestui băieţaş. Mai mult încă. Când unul dintre pasageri întârzia să răspundă apostrofărilor micuţului barcagiu, se stârnea deodată un cor de voci:

— Stai jos, bre! N-ai auzit ce spune Scatiul? Dă-te, bă, jos de pe sac!

Turiştii nu aveau de unde să ştie că manevra care se pregătea era extrem de periculoasă şi cerea din partea barcagiului o mare îndemânare.

În mersul lui, dislocând apa, vasul lăsa pe lângă el o creastă lungă, înaltă şi străvezie.

Barcagiul care se apropie de vasul ce înaintează în plină viteză trebuie să urce pe vârful crestei şi să prindă vasul din vârful ei. O mică greşeală şi barca — alunecând de pe creastă — se răstoarnă şi dispare într-un vârtej de spumă sub vapor.

— Gata! Nimeni nu mai mişcă! strigă Scatiul, aşezându-se în barcă şi ridicând lopeţile. Babuşcă! Cârma!

— Cârma, gata! răspunse cu acelaşi glas adormit Babuşcă, care stătea la capătul celălalt al bărcii, înfigând lopăţica în apă.

Şi barca porni ca o săgeată. Acum vasul fluvial de pasageri „Şoimul“ era aproape. Botul lui ascuţit spinteca valurile Dunării, ridicându-se şi afundându-se în apa înspumată; uriaşele zbaturi huruiau asurzitor. Sus, pe punţile acoperite de prelate, ce fluturau puternic în vânt, se zăreau pasagerii aşezaţi pe băncile lungi de lemn. În cabina de comandă, aşezată deasupra punţii, sub coşurile care fumegau, se zărea pilotul vasului, încremenit cu mâinile pe cârmă.

*

Scatiul lopăta cu putere, şi barca — trosnind parcă din toate încheieturile — venea drept în botul vasului.

— Hei, băiatul ăsta e nebun! strigă speriat unul dintre turişti, ridicându-se pe jumătate din barcă. Opreşte! Stai! Ne facem fărâme!

Unul dintre ţăranii care stăteau lângă el îl prinse de braţ şi-l aşează jos, spunându-i cu glasul liniştit:

— Nu-ţi fie teamă, tovarăşe! Scatiul e mare meşter... O să vezi matale... acum...

Turistul se aşează palid la locul lui, privind cu ochii larg deschişi botul ascuţit al vaporului, care înainta ca o lamă de brici spre barcă. Îi mai despărţea numai câţiva metri. Unii pasageri de pe puntea vasului se ridicară şi ei, curioşi şi neliniştiţi, în picioare.

— Babuşcă! spuse încet, încordat, Scatiul, cu ochii ţintă la botul vasului care se apropia de ei. Fii gata!

Babuşcă nu-i răspunse. Aşa cum stătea, cu lopăţica în mână, părea că doarme.

Şi vasul sosi.

— Acum, Babuşcă! urlă Scatiul, repezind vâslele în apă.

În clipa următoare, Babuşcă sări ca un arc, se aplecă peste marginea bărcii şi — mestecând cu lopăţica apa ca

pe-o mămăligă — răsuci barca până trecu la un lat de palmă de botul vasului, şi alunecă ca pe schiuri, pe creasta înaltă şi strălucitoare care ţâşnea de sub vapor. Scatiul sări şi el de la locul lui şi prinse din zbor bara punţii de coborâre a vasului, care tocmai trecea pe lângă el. O smucitură puternică, şi barca lipită de vas înainta odată cu el pe Dunăre.

— Gata! Debarcarea toată lumea! strigă vesel Scatiul, în timp ce pe puntea vaporului apărură doi marinari care îi ajutau pe cei din barcă să urce sus.

În curând îşi făcu apariţia şi căpitanul vasului, însoţit de-un necunoscut în haină de piele, pantaloni strâmţi şi cizme bilgher în picioare.

Bărbatul necunoscut ducea un geamantan galben în mână.

— Noroc, Scatiule! îl salută cu două degete la chipiu căpitanul pe băiatul care se afla în barcă. Straşnică manevră! adăugă el, dându-se puţin la o parte, ca să nu stânjenească pe cei care se urcau pe puntea vasului. Ce face maică-ta? S-a întors acasă?

— Nu s-a întors! răspunse băiatul din barcă, ducând mâinile pâlnie la gură, ca să acopere huruitul zbaturilor. Mâine se operează la Tulcea.

Căpitanul se întoarse spre necunoscutul care stătea lângă el şi-i spuse aproape în şoaptă:

— Acesta este Scatiul despre care v-am vorbit. Bietul băiat e orfan de tată... Şi maică-sa este de-o lună internată în spital... Mâine o operează... Băiatul e singur...

O lumină ciudată străluci în ochii necunoscutului.

— E singur, deci!

— Da, singur, tovarăşe profesor, continuă căpitanul vasului, urmărind parcă din ochi ultimii pasageri care urcau pe puntea vasului. Am să vorbesc îndată cu el. El

v-ar putea duce eventual la „Ostrovul lupilor“.

— Vă rămân foarte îndatorat! spuse necunoscutul, muşcându-şi uşor buzele subţiri. Îmi faceţi, într-adevăr, un real serviciu.

Ultimul pasager se urcă pe puntea vasului, în timp ce căpitanul se aplecă peste bord, adresându-se Scatiului, care tocmai se pregătea să împingă barca de lângă vas.

— Hei, Scatiule, vrei să-mi faci un serviciu? E aici un pasager, un profesor de botanică... Se ocupă de flora deltei. Îl duci până la „Ostrovul lupilor“?

Băiatul din barcă se codi o clipă, apoi strigă, ducând din nou mâinile pâlnie la gură:

— Să coboare, că-l duc!

Căpitanul vasului se întoarse cu un aer mulţumit spre necunoscut:

— S-a făcut! Băiatul o să vă ducă până la „Ostrovul lupilor“. Dar coborâţi repede, ne îndepărtăm!

Într-adevăr, micuţul port verde rămânea în urmă văzând cu ochii.

Necunoscutul strânse mâna căpitanului, apoi — ţinând într-o mână geamantanul galben — se prinse cu cealaltă de bara de fier, coborî scara, şi peste câteva clipe se afla în barcă. Scatiul împinse barca de lângă vas, şi acesta trecu pe lângă ea, duduind cu maşinile în plin. Cei trei rămaseră singuri, în mijlocul Dunării, în voia valurilor. Scatiul apucă vâslele. Necunoscutul se aşează şi el în barcă, şi — punând geamantanul galben pe genunchi — îşi aţinti asupra celor doi băieţi privirea lui cenuşie, rece ca oţelul, întrebându-l pe Scatiu, cu o voce aproape şuierătoare, care îl făcu pe băiat să tresară:

— Şi zici, băiete, că mă duci la „Ostrovul lupilor“?

— Da, domnule profesor! răspunse Scatiul, în timp ce dădea din vâsle ca să potrivească luntrea cu botul în

direcţia curentului. De-aici ne îndreptăm spre stăvilar. Azi se fac transbordări de şlepuri în baltă. Trecem de punctul de control şi intrăm în canalul principal. În două ore suntem la „Ostrovul lupilor“.

— Există un post de control? se interesă profesorul, cercetând cu luare-aminte malurile pe care se vedeau, încremenite, căsuţele satului.

— Da! răspunse Scatiul, trăgând voiniceşte la vâsle. Stăvilarul este păzit de miliţie.

Necunoscutul căzu pe gânduri câteva clipe, apoi scoţând din buzunar o hârtie o despături şi — după ce-şi aruncă privirea pe ea — întrebă:

— Ai auzit de „Cotul Pisicii“?

— Sigur că am auzit! răspunde cu însufleţire Scatiul. „Cotul Pisicii“ începe de la mila 75.

Profesorul cercetă din nou hârtia, apoi îşi aţinti asupra Scatiului ochii lui reci şi cenuşii, ca oţelul:

— Dunărea n-a rupt malul acolo?

— Ba da! făcu Scatiul, continuând să vâslească. Dunărea bagă apă în baltă pe la „Cotul Pisicii“. E greu de trecut pe-acolo.

— De ce? se interesă necunoscutul.

— La „Cotul Pisicii“ sunt multe anafoare.

— Anafoare?!! se miră profesorul. Ce-s astea?

— Vârtejuri de apă...

— Mari?

— Foarte mari! continuă Scatiul, trăgând vârtos la lopeţi. Şi curentul apei este foarte puternic, aruncă şi pietrele la mal.

— Nu mai spune! chicoti neîncrezător necunoscutul. Şi anafoarele astea răstoarnă chiar şi o barcă?

— Dacă o prind, încep s-o învârtească... şi dacă se nimereşte să treacă vreun vapor, ne-am dus pe copcă! Nu-i

aşa, Babuşcă? adăugă el, întorcându-se spre băieţaşul poreclit astfel şi care părea să picotească la capătul celălalt al bărcii.

Ochii verzi ai lui Babuşcă se deschiseră ca două lame tăioase şi subţiri:

— Îhî! făcu acesta. Valurile stârnite de vapor ne răstoarnă, şi anaforul ne înghite ca pe-o găluşcă.

Un zâmbet neîncrezător flutură o clipă pe buzele necunoscutului.

— Ia mai lăsaţi-mă cu poveştile astea! se răsti el deodată cu un glas care îi făcu pe cei doi băieţi să tresară. O să faceţi aşa cum vă spun eu. Vâsliţi spre „Cotul Pisicii“!

Cei doi băieţi se priviră cu coada ochiului şi tăcură. Pe măsură ce barca înainta pe Dunăre, priveliştea se schimba; malurile fluviului deveneau sălbatice şi pustii. Ici-colo, câte-o salcie bătrână, roasă de scorburi uriaşe, cobora de pe mal şi îngenunchea în Dunăre, clătinând deasupra bărcii pletele ei verzi, despletite parcă într-un bocet. Apele deveneau din ce în ce mai repezi şi mai tulburi.

După vreo oră de mers, Scatiul dădu drumul o clipă vâslelor din mână şi — ştergându-şi fruntea brobonită de sudoare cu mâneca cămăşii — arătă spre o tăbliţă albastră, spânzurată pe-un mal pustiu şi prăvălit, şi pe care se putea citi cu litere şi cifre albe: „Mila 75“.

— Aici începe „Cotul Pisicii“! spuse Scatiul, apucând din nou vâslele. Priviţi, priviţi, domnule profesor!

Necunoscutul întoarse capul şi privi; ceea ce văzu îl făcu să tresară. Ţâşnind de undeva, din zare, din întunericul unor păduri nesfârşite de sălcii, Dunărea se desfăcea într-un arc gigantic şi strălucitor de oţel, plesnind cu un vuiet înfricoşător malurile galbene şi prăvălite peste sălcii uscate şi putrede, cu rădăcinile încolăcite în aer, ca braţele unor caracatiţe monstruoase. Apa zbura. Ici-colo,

pe strunele întinse şi tremurătoare ale apei, se zăreau pete uriaşe, încremenite, asemănătoare unor gigantice pete de ulei. Şi petele acestea veneau încet, încet pe Dunăre, spre barcă.

— Atenţie, Babuşcă! Anafoarele! strigă Scatiul, înfigând mai adânc vâslele în apă. Ai pregătit ancora?

— Pregătit! răspunse Babuşcă, încremenit, cu lopăţica în mână.

Necunoscutul privi liniştit spre petele uriaşe care se apropiau de ei, neînţelegând pricina agitaţiei care îi cuprinsese pe cei doi băieţi. Dar deodată privirea îi fu atrasă de-o salcie bătrână şi uscată — smulsă de undeva de ape — şi care venea spre ei pe Dunăre purtată pe creasta unui curent.

Trecând pe lângă una dintre pete, păru că se poticneşte brusc. Apoi, atrasă parcă de-un magnet, salcia uscată se roti de câteva ori în loc, apoi — încet, încet — se îndreptă spre anafor. Aici începu un joc ciudat. După ce ocoli de câteva ori anaforul, plutind aşa, parcă adormită, salcia se apropie de conturul uriaşei pete. Aici, trezită parcă din somn şi speriată, salcia se năpusti afară şi sări în curent, ca să scape. Dar o mână nevăzută o prinse parcă de coadă şi o trase înapoi în cercul strălucitoarei pete. Aici ea se roti din nou de câteva ori. Uşor, apoi din ce în ce mai repede, şi deodată sub ea se căscă o gură neagră, rotitoare şi înspumată. Cu un ţipăt deznădăjduit, vrând parcă să se agaţe de cer cu crengile ei putrede, salcia uriaşă se prăvăli în adâncuri şi dispăru. Apele se închiseră deasupra ei.

Necunoscutul sări în picioare şi urlă îngrozit:

— La mal! La mal! Trageţi barca la mal!

Dar era prea târziu. De undeva, din adâncurile apelor tulburi, o uriaşă pată strălucitoare apăruse sub barcă. Zărind-o, Scatiul înfipse deznădăjduit vâslele în apă şi

strigă:

— Anaforul! Ne-a prins anaforul, Babuşcă! Cârmeşte spre mal! La mal, Babuşcă, la mal!

Dar barca nu-i mai asculta.

*

Toate eforturile disperate ale Scatiului şi ale lui Babuşcă de-a smulge barca din mijlocul uriaşei pâlnii de apă care se rotea cu viteza unei elice de avion rămăseseră zadarnice.

Barca se învârtea în mijlocul Dunării, purtată cu repeziciune de vârtej când încolo, când încoace, refuzând cu încăpăţânare să asculte de vâsle şi de cârmă. Vârtejul parcă o fermecase. O învârtea uşor, purtând-o în piruete ameţitoare şi înspumate, făcându-i vânt de lângă el şi prinzând-o din nou în ultima clipă.

— Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? bâiguia necunoscutul înfricoşat, ţinându-se încleştat de marginea bărcii, în timp ce malurile şi apele zburau şi se roteau în jurul lui.

— Nicio grijă, domnule profesor, nicio grijă! îl liniştea Scatiul, trăgând cu sete la lopeţi. Suntem prinşi în vârtej, dar n-are el putere să înghită barca. Totul e să nu treacă vreun vapor pe Dunăre.

— Vaporul a şi sosit, Scatiule! strigă Babuşcă, sărind în picioare. Priveşte, priveşte!

Scatiul dădu drumul lopeţilor şi se răsuci fulgerător. Într-adevăr, pe Dunăre răsărise parcă din străfunduri un vapor masiv, de un alb imaculat, ce înainta zvârlind nori de fum. Zărindu-l, Scatiul tresări, se întoarse către Babuşcă şi-i spuse cu glasul stăpânit:

— Babuşcă, ancora!

— Am înţeles... ancora! repetă Babuşcă cu un aer grav,

ca un ostaş care primeşte un ordin, şi în clipa următoare, cu o mişcare fulgerătoare, neaşteptată la un băiat ca el ce părea mai mult adormit, azvârli deoparte scândura pe care stătuse mai înainte şi scoase dintr-un fel de lădiţă o mică ancoră de fier, cu trei colţi ascuţiţi. Apoi, cu mişcări rapide ca de veveriţă, legă ancora de capul unui colac de frânghie ce se afla pe fundul bărcii şi cu o iuţeală de necrezut o înfăşură pe braţ.

În acest timp, Scatiul nu-şi dezlipea ochii de la vaporul care se apropia, stârnind pe Dunăre valuri uriaşe. Talazurile tulburi şi grele ca uleiul se năpusteau unul după altul spre mal, urlând, învolburându-se, azvârlind în văzduh petice de spumă.

Necunoscutul din barcă înţelegea şi el acuma în ce consta primejdia. Într-o asemenea situaţie, barca ar fi trebuit îndreptată cu botul spre valurile care soseau, ca să „sară“ peste ele. Dar vârtejul care prinsese barca împiedica băieţii să execute manevra salvatoare. O lovitură din coastă a valurilor putea să fie fatală. Primul val, izbind barca dintr-o parte, o va umple pe jumătate cu apă şi-i va arunca pe cei trei în gura lacomă a vârtejului.

— Valurile... Vin valurile! bâigui străinul înspăimântat.

Scatiul îl fulgeră o clipă din ochi, calm şi dispreţuitor, şi-apoi, întinzând braţul spre mal, arătă o salcie uscată, pe jumătate intrată în apă, care se apropia văzând cu ochii.

— Babuşcă, ancorează barca! spuse el, în timp ce acesta, făcând semne că a înţeles, se ghemui pe fundul bărcii, cu ancora în mână.

Scatiul apucă vâslele şi rămase uşor aplecat înainte, încordat, ca la pândă. Purtată de vârtej, barca se învârtea, coborând în acelaşi timp la vale. Acum băieţii se aflau în dreptul sălciei uscate la vreo treizeci de metri de mal. Şi primul val sosi, plesnind coasta bărcii cu o izbitură

năprasnică. Şuvoaie tulburi şi înspumate săriră peste bordul bărcii, udându-i pe cei trei din cap până în picioare. În clipa aceea Babuşcă se desfăşură ca un arc. Necunoscutul îl văzu învârtind de câteva ori ancora în jurul capului şi, deodată, porni ca din puşcă spre salcie. Şuierând prin văzduh, trăgând frânghia după ea, ancora căzu în crengile sălciei uscate. Cu capătul celălalt al frânghiei în mână, cu dinţii încleştaţi, Babuşcă se trânti pe fundul bărcii, în apă. Frânghia se întinse, şi-apoi, cu o smucitură năprasnică, barca se opri, smulgându-se din vârtej. Scatiul repezi vâslele în apă şi, icnind, răsuci barca cu botul spre vas.

În sfârşit, se aflau în afara primejdiei. Scatiul răsuflă uşurat. De la locul său, Babuşcă privea apele Dunării cu ochii lui verzi care se închiseră treptat, treptat, lăsând să se întrevadă, printre pleoapele somnoroase, o dungă subţire şi verde.

Scatiul vâslea şi barca înainta din nou încet, încet, pe Dunăre în sus, apărând şi dispărând printre norii de fum pe care îi revărsase peste ape vasul maritim care se îndepărta. Necunoscutul din barcă nu îndrăznea să facă nicio mişcare. Ţinându-şi geamantanul strâns pe genunchi, privea uimit spre cei doi băieţi care îl duceau către „Ostrovul lupilor“.

*

După o jumătate de oră de drum, aţinându-se cu barca pe lângă mal şi vâslind din răsputeri ca să învingă curentul puternic al fluviului, cei doi băieţi ajunseră la „spărtura“ despre care le vorbise necunoscutul din barcă.

Într-adevăr, aici Dunărea părea că rupsese cu colţii din mal o halcă uriaşă de pământ şi acum pompa prin „spărtură“ apa în baltă, milioane de diamante vesele,

strălucitoare şi jucăuşe. Mici curcubeie verzi, roşii şi albastre pâlpâiau o clipă deasupra, şi-apoi mureau, prefăcându-se într-un şuvoi de apă limpede şi cristalin, ce se pierdea şerpuind grăbit prin pâlcuri de sălcii.

De aici avea să pătrundă în deltă.

Cu câteva lovituri de lopeţi, Scatiul îndreptă barca spre „spărtură“; aceasta se opri cu un scrâşnet prelung în nisip. Cu gesturi sigure, băiatul scoase lopeţile şi le puse în barcă, şi-apoi, sub privirile scrutătoare ale profesorului, sări în apa care-i venea până la glezne. Apucând lanţul greu, ce atârna prins cu un inel de botul bărcii, Scatiul se înhămă la el şi strigă:

— Hai, Babuşcă, trage-i cu ghionderul!

Babuşcă scoase din barcă un arc lung de câţiva metri şi îl înfipse în nisip, lăsându-se cu toată greutatea corpului pe el. Spuse cu acelaşi aer somnoros:

— Eu sunt gata! Dă-i drumul, Scatiule!

Şi barca porni. Ţinând strâns lanţul care aproape că îi tăia umărul, Scatiul înainta plescăind prin păpuriş, în timp ce Babuşcă îl ajuta, împingând barca cu ghionderul. La fiecare pas al Scatiului, zeci de peştişori săreau speriaţi din apă ca o explozie de schije argintii. Pe măsură ce barca înainta, apa devenea din ce în ce mai adâncă. Ici-colo, răsăreau siluetele albe şi enigmatice ale sălciilor de baltă. De undeva, de departe, venind parcă dintr-un străfund de lume, tălăzuia spre cei doi băieţi un vuiet prelung, un tunet ce părea că se rostogoleşte peste stufăriş, ca să se stingă apoi încet-încet într-un vaier abia auzit.

— Ce se aude? Vine ploaia? îl întrebă pe Babuşcă necunoscutul din barcă, scrutând cu o uşoară nedumerire cerul senin.

Babuşcă se propti în ghionder şi îi răspunse din vârful buzelor:

— Sunt gârliţele, domnule!

Necunoscutul ridică din umeri:

— Gârliţe?! Ce-s alea, puştiule?

Babuşcă îl fulgeră deodată cu ochii săi verzi de pisică şi nu-i răspunse. Tocmai în clipa aceea, Scatiul, dând drumul lanţului, se apropie de Babuşcă, înaintând prin apa ce-i venea acuma până la brâu şi-i spuse:

— Pregăteşte-te, Babuşcă! Ne apropiem de „Pădurea spânzuratului“. Trec eu la ghionder! adăugă el, sărind ca un fulg în barcă şi luând ghionderul din mâinile celuilalt.

Babuşcă scoase din sân o praştie, apoi, udând între buze o piatră rotundă şi albă, o potrivi şi se aşeză la pândă în fundul bărcii.

— Ce faci cu praştia? îl întrebă, curios, necunoscutul. Vrei să dobori o gârliţă de-aici?

Babuşcă îl fixă din nou cu ochii lui verzi şi tăcu.

— Ia ascultă, băiete, eşti mut sau îţi baţi joc de mine? se răsti la el individul din barcă, lăsând geamantanul jos. Vrei să-ţi rup urechile?

Babuşcă îşi întoarse cu un gest leneş privirea spre Scatiu, o privire pe jumătate ironică, pe jumătate nedumerită, care parcă spunea: „Ce tot vrea omul ăsta de la mine?“

— Peste câteva minute intrăm în „Pădurea spânzuratului“! explică repede Scatiul necunoscutului. Pădurea este plină de vipere de salcie!

— De vipere?! făcu uluit necunoscutul.

— Da, continuă Scatiul, şi s-ar putea ca vreuna să ne sară de pe-o cracă drept în barcă. Dar nu aveţi teamă! Babuşcă o s-o doboare cu praştia cât ai clipi din ochi!

— Cu praştia?! rânji necunoscutul, pipăind cu degetele ceva la buzunarul de la piept. Cu praştia, hm! Frumoasă perspectivă!

— Priviţi, aceasta-i „Pădurea spânzuratului“! spuse Scatiul, împingând cu putere barca cu ghionderul din păpuriş. Aici începe…

Necunoscutul întoarse capul şi privi peste o pajişte imensă de nuferi albi şi galbeni, spre o pădure bătrână de sălcii. Scatiul împinse barca care în curând pătrunse în desiş. Perdele grele şi întunecoase de frunziş căzeau în întunericul pădurii, sfâşiată ici, colo de raze de soare ce se încrucişau printre sălcii, incendiind tremurătoarele pânze de păianjen.

Deodată, Babuşcă ridică mâna fulgerător în sus, făcându-i semn Scatiului să oprească barca. La câţiva paşi de ei se ridica deasupra apei, subţirică şi zveltă, o salcie tânără, despletită în ramuri lungi, mustoase, plină de sevă.

— Ce-i, Babuşcă? întrebă Scatiul după ce opri barca.

— E-acolo, sus, în vârf, stă la pândă! spuse Babuşcă nedezlipindu-şi privirea de pe salcie. Dă-i drumul, că o învăţ eu minte!

Scatiul împinse încet barca, în timp ce Babuşcă duse praştia la ochi şi păru să încremenească.

— Atenţie, Babuşcă, sare! strigă Scatiul, oprind brusc barca în loc.

În clipa următoare, câteva detunături asurzitoare cutremurară pădurea şi câteva gloanţe şfichiuiră, tunzând parcă cu foarfeca vârful sălciei.

Şarpele căzu greu, neînsufleţit, din cracă în cracă şi se prăbuşi în apă.

Băieţii priviră uluiţi spre necunoscutul care, cu un revolver în mână, se uita la ei cu un zâmbet batjocoritor pe buze. Ţeava armei mai fumega încă. Apoi profesorul îşi aţinti privirea asupra lui Babuşcă şi îl întrebă cu un glas care nu prevestea nimic bun:

— Hei, tu ăsta, somnorosul! Te-ai trezit, în sfârşit?

Un fulger verde, pieziş trecu prin ochii lui Babuşcă. Îşi vârî capul între umeri şi tăcu.

— Te-ai trezit sau nu? insistă necunoscutul, îndreptând ţeava revolverului spre pieptul băiatului. Răspunde, n-auzi?

Babuşcă privi cu coada ochiului spre Scatiu. Acesta făcu un semn uşor cu capul.

— M-am trezit, domnule! mormăi ursuz Babuşcă, ridicând o lopată din barcă.

— Aşa da! chicoti individul, scoţând încărcătorul armei şi vârând tacticos în el câteva gloanţe, unul după altul. Aşa da! De-acum... încolo, puişorilor, o să jucaţi cum vă cânt eu! Altfel vă găuresc pielea ca acestui şarpe! adăugă el, vârând încărcătorul în patul revolverului şi-arătând apoi cu ţeava armei spre şarpele mort care plutea între ape. Ai înţeles şi tu, canarule, sau naiba ştie ce păsărică mai eşti? continuă el, fixându-l lung pe Scatiu.

Sângele năvăli în obrazul Scatiului. Privirea i se întunecă. Îşi muşcă buzele ca să se stăpânească, apoi, privind lung pe sub gene spre bărbatul care stătea în capătul celălalt al bărcii, spuse cu glas uscat:

— Am înţeles, domnule!

— Atunci dă-i drumul! spuse poruncitor necunoscutul, aşezând din nou geamantanul pe genunchi şi punând revolverul deasupra. Şi fără prea multă vorbă! Clar, puişorilor?

Scatiul înfipse ghionderul la rădăcina unei sălcii şi barca porni, lăsând în urmă o dâră foşnitoare de apă.

Ţinând o lopată în mână, Babuşcă părea că se joacă cu ea, bătând tactul cu degetele. Tac... tac... tac... tac... tac...

Necunoscutul nu-i acordă nicio atenţie. Pe jumătate întors cu spatele, scruta cu atenţie sălciile ce păreau că vin în întâmpinarea bărcii. Din când în când, Scatiul ridica

ghionderul şi ciocănea scurt în el, prefăcându-se că îşi roteşte privirea peste frunzişul întunecat ce defila deasupra lui.

Dacă necunoscutul din barcă ar fi putut să transforme aceste ciocănituri în cuvinte după un cod ştiut numai de cei doi băieţi, ar fi asistat la următorul dialog:

— Scatiule, mi se pare că am dat de dracu! spunea Babuşcă, ciocănind în lopată.

— Ai dreptate, omul din barcă nu este profesor! răspundea Scatiul.

— Cine să fie? întreba Babuşcă. Un hoţ?

— Cred că da! telegrafia Scatiul. Are şi revolver.

— Şi ce facem? ciocănea Babuşcă. Îl dezarmăm?

— Da...

— Îi facem „cumpăna“?

— Da... Când scap ghionderul, acţionează!

— În stânga?

— Da! Când ajungem la canalul „Lişiţei“.

Babuşcă vâslea cu tot mai multă putere.

După câtva timp, barca — şerpuind printre sălcii, ca într-un slalom uriaş — ieşi din pădure şi se angajă pe un canal lat de vreo câţiva metri, tivit pe margini cu trestii înalte şi năpădit de nuferi sălbatici. Era canalul „Lişiţei“.

Necunoscutul scoase din nou harta pe care o păstra în buzunar şi o cercetă cu atenţie.

— Ăsta-i canalul „Lişiţei“? îl întrebă el pe Scatiu, arătând cu degetul o dungă roşie, desenată pe hârtie.

Un fulger scurt trecu prin ochii Scatiului.

— Da, domnule profesor! răspunse acesta, vârând liniştit ghionderul în apă. La capătul lui se află „Ostrovul lupilor“.

— Foarte bine! spuse necunoscutul, împăturind hârtia cu un aer mulţumit şi punând-o în buzunar. Când o să

ajungem la „Ostrovul lupilor“ o să fiţi mulţumiţi, băieţi! adăugă el aruncându-şi privirea o clipă pe revolver.

Acum barca înainta pe canal. Ici-colo se zăreau aliniate de-a lungul pereţilor de stuf, setcile pescarilor din deltă. În ochiurile de sfoară ale plaselor, agăţaţi de urechi, atârnau şalăi albi şi ştiuci uriaşe, galbene, fumurii. Deodată, în liniştea canalului, tulburat doar de vuietul îndepărtat al stolurilor de gâşte sălbatice, răsună huruitul unui motor.

Necunoscutul ciuli urechile şi — înhăţând fulgerător revolverul — se ridică pe jumătate din barcă, ascultând încordat zgomotul motorului care se apropia.

Babuşcă începu să ciocănească grăbit în lopată:

— Trece elicopterul lui nea Panait de la bază. S-ar putea să coboare... şi atunci nea Panait e în pericol...

— Ai dreptate! răspunse Scatiul. Pregăteşte-te pentru „cumpănă“.

— Sunt gata! ciocăni Babuşcă în lopată. Când se ridică în picioare, acţionăm!

— Încetează odată! se răsti la el necunoscutul, smulgându-i lopata din mână şi aruncând-o în barcă. Mi-ai împuiat capul cu ciocăniturile tale! adăugă el, ridicându-se în picioare, şi — ducând palma streaşină la ochi — murmură ca pentru sine: Ce-i ăsta? Un elicopter?

Într-adevăr, sus, în văzduh, în lumina orbitoare a soarelui, se vedea apropiindu-se elicopterul bazei de exploatare a stufului, care sosea de la Tulcea.

— Ascundeţi barca în stuf! porunci necunoscutul, privind spre elicopterul care cobora pieziş spre ei. Repede în stuf! În stuf! adăugă el.

Babuşcă privi liniştit spre Scatiu. Acesta, tăcut, încordat, înclină uşor din cap. În clipa următoare se petrecu un lucru nemaipomenit. Azvârlind ghionderul din mână, Scatiul se aruncă cu toată puterea trupului pe

marginea din dreapta a bărcii, înclinând-o cu putere. Pierzându-şi echilibrul, necunoscutul scoase un ţipăt uşor şi se agăţă cu mâinile de marginea bărcii care se apleca. Cu o săritură elastică de pisică, Babuşcă se azvârli pe marginea cealaltă a bărcii. Contraşocul fu năprasnic. Ca aruncat dintr-o praştie, necunoscutul ţâşni din barcă cu picioarele în sus; cu un plescăit asurzitor dispăru în apă.

*

În clipa aceea, elicopterul sosi. Gigantica libelulă verde, cu ochi strălucitori de plexiglas, trecu huruind asurzitor deasupra celor doi băieţi. În carlingă, pilotul, cu cască şi haină de piele, făcu un semn prietenos cu mâna spre băieţi, şi-apoi le semnaliză că se va reîntoarce. De-aici, de sus, pilotul nu înţelegea tâlcul semnelor disperate pe care i le făceau Scatiul şi Babuşcă, nici nu auzea strigătele lor, interpretând agitaţia băieţilor din barcă drept un salut călduros.

În timp ce elicopterul se îndepărta, capul necunoscutului apăru la suprafaţa canalului, printre nuferi. Cu părul căzut pe ochi, scuipând zgomotos apa care îi intrase în gură şi înjurând îngrozitor, el începu să înoate spre barcă. Apoi, agăţându-se cu mâinile de marginea ei şi aplecând-o, se rostogoli în luntre. Ud leoarcă, cu apa şiroind pe el, se ridică mânios în picioare, pregătindu-se să se repeadă spre cei doi băieţi. Dar se răzgândi repede. Vârful ghionderului, îmbrăcat în fier şi ascuţit ca o suliţă, era îndreptat spre pieptul lui.

— Staţi jos! îi spuse Scatiul, cu glasul liniştit, în care necunoscutul ghici o groaznică ameninţare. Şi vă sfătuiesc să nu mişcaţi!

Strivind o înjurătură între dinţi, individul se aşeză în barcă, privind pe sub gene, cu o ură sălbatică şi

neputincioasă la băiatul care, stând drept şi nemişcat în barcă, ca o statuie, îl ţinea la respect.

— Babuşcă, treci la babaici! spuse acesta, făcând un semn hotărât cu capul spre lopeţile care zăceau pe fundul luntrei. Vâsleşte spre „Ostrovul lupilor“!

— Am înţeles, trec la babaici! răspunse repede, aproape milităreşte, celălalt, începând să potrivească vâslele.

Ochii necunoscutului străluciră. Îşi dădu cu un gest scurt părul pe spate (şapca o pierduse în apă odată cu revolverul), şi-apoi se adresă Scatiului cu un zâmbet viclean pe buze:

— N-avea nicio grijă, băiete! Când ajungem la „Ostrovul lupilor“, prietenul meu, Chioru, o să te răsplătească!

— Nu-i nimeni la „Ostrovul lupilor“! răspunse Scatiul, aruncându-i o privire dispreţuitoare. Nici prietenul dumitale Chioru şi nici altcineva.

— De unde ştii? făcu neîncrezător necunoscutul.

— Uite că ştiu! răspunse Scatiul, ascultând vuietul îndepărtat al gâştelor sălbatice. Auziţi gârliţele? Sunt pe „Ostrovul lupilor“.

— Ei şi? făcu necunoscutul, scoţând haina de piele de pe el şi scuturând-o de apă. Şi ce dacă sunt gârliţe acolo?

— Dacă sunt gârliţe, nu pot fi şi oameni, răspunse Scatiul. Gâştele simt omul de la mari depărtări. O să vedeţi când ieşim din canal... O să-şi ia toate zborul.

— Nu-i nimeni? spuse încet necunoscutul, în timp ce o umbră de îngrijorare îi apăru pe faţă. Ei drace, murmură el, ce s-o fi întâmplat cu Chioru?

Babuşcă lăsă vâslele în apă şi barca porni. După vreun sfert de ceas ajunseră la capătul canalului. În faţa lor se deschise deodată o privelişte nemaipomenită.

În mijlocul unei întinderi cenuşii şi nesfârşite de apă răsărea, ca o spinare neagră, învăluit de aburi, „Ostrovul

lupilor“. În jurul lui, zburând, scăldându-se, scufundându-se, bătând zgomotos apa cu aripile lor mari şi albe, sute şi sute de gâşte sălbatice făceau un vacarm asurzitor.

Când barca ieşi din canal şi se angajă spre „Ostrovul lupilor“, tot acest vacarm încetă ca prin farmec. O linişte grea coborî brusc peste ape. Şi deodată, asemeni unei escadrile de vânătoare care îşi ia zborul, primul stol de gâşte sălbatice începu să alerge pe apă şi — fâlfâind din aripi — lăsă în urmă lungi dâre înspumate. Apoi, cu un bubuit de tunet care cutremură depărtările, stolurile se ridicară unul după altul în văzduh, desfăşurându-se la orizont ca un gigantic nor alb.

Pe măsură ce barca se apropia de „Ostrovul lupilor“, necunoscutul desluşea malurile nisipoase şi pustii ce păreau să plutească printre aburi. O salcie uscată, despicată şi carbonizată de-un trăsnet, îl aştepta, la mal, asemeni unui cerşetor în zdrenţe, întinzând spre el cioturile braţelor ei retezate. Cu un scrâşnet prelung, barca se opri în mal.

— Am ajuns! spuse Scatiul, fără să lase o clipă ghionderul din mână. Acesta-i „Ostrovul lupilor“, coborâţi!

Dar necunoscutul parcă nici nu-l auzi. Apucă geamantanul galben şi coborî în apă, privind halucinat salcia ciudată, neagră, ce întindea braţele spre el. Ajuns lângă ea, scoase din buzunar schiţa ce-o avea acolo, acum udă leoarcă, şi o cercetă din nou cu atenţie.

— S-o ştergem! îi şopti Babuşcă Scatiului, înfigând vâsla în mal şi împingând barca spre larg.

— Şi încă repede! adăugă Scatiul, ajutându-l şi el cu ghionderul. Auzi? Se apropie o barcă cu motor.

Într-adevăr, un huruit uşor răsuna peste întinderea de ape. Şi în curând un mic punct roşu se ivi la orizont.

— Priveşte! Priveşte, Babuşcă! şopti repede Scatiul, întinzând braţul spre punctuleţul roşu care se apropia. O barcă roşie cu motor... se îndreaptă spre noi... Şi ştii cine e în ea?

— Ba bine că nu! strigă Babuşcă, începând să tragă vârtos la vâsle. Trebuie s-ajungem la „Canalul Lişiţei“ înainte să ne zărească! Chioru ăsta s-ar putea să vadă mai bine ca noi!

*

— Dă barca înapoi, Babuşcă! spuse Scatiul, ţinând palma streaşină la ochi. Nu mai avem timp să ajungem la „Canalul Lişiţei“. Barca cu motor ne taie calea.

Babuşcă se opri din vâslit şi — cântărind cu ochii pe jumătate închişi distanţa care îi despărţea de punctuleţul roşu al bărcii cu motor — mormăi înciudat:

— Ai dreptate, Scatiule, dar ce facem?

— Să ne ascundem în păpurişul de colo! spuse Scatiul, arătând cu mâna o pânză albastră de păpuriş ce cobora de pe mal în apă. Grăbeşte-te! În curând vor da cu ochii de noi.

Babuşcă învârti barca în loc, ca pe-o sfârlează, şi după două-trei lopeţi ea intră cu botul în păpuriş. Cei doi băieţi săriră în apă şi — cât ai clipi din ochi — luntrea împinsă de ei se făcu nevăzută în mijlocul acestei pădurici de săbii albastre şi scânteietoare.

De-aici, din păpuriş, băieţii puteau vedea şi auzi totul, dar nu puteau fi văzuţi. Lângă salcia uscată, necunoscutul, cel căruia îi ziceau Profesorul, întors cu spatele la ei, urmărea cu nelinişte şi încordare barca cu motor.

Acum barca roşie cu motor se apropia de „Ostrovul lupilor“ zburând parcă, cu botul ei ascuţit ridicat deasupra apei. Din ascunzătoarea lor, Scatiul şi Babuşcă începură

să-i desluşească pe cei care se apropiau. Erau doi bărbaţi. La volan stătea aşezat un bărbos îmbrăcat într-o cămaşă cadrilată, care manevra volanul alb, ca de fildeş, cu gesturi largi şi sigure. La spatele lui, în picioare, se zărea un vânător într-un costum verde şi pălăriuţă cu pană de cocoş; în mână avea o puşcă cu două ţevi. Faţa vânătorului era acoperită de-o pereche neobişnuită de ochelari de soare, cu lentilele foarte mari şi negre.

La apropierea lor, necunoscutul de lângă salcie începu să le facă gesturi prietenoase cu mâna. Ajuns aproape de mal, Bărbosul opri brusc motorul şi barca roşie începu să alunece lin, cu un foşnet mătăsos, spre mal.

Pe măsură ce barca se apropia de el, faţa necunoscutului de lângă salcie devenea din ce în ce mai pământie.

În sfârşit, barca atinse malul şi se opri la câţiva paşi de el.

— Cine sunteţi? bâigui cel de pe mal spre cei doi bărbaţi, care îl priveau încremeniţi din barcă.

— O surpriză, Fredy! rupse tăcerea Vânătorul, scoţându-şi ochelarii negri cu un gest brusc. Spune drept, nu te aşteptai să mă vezi, nu-i aşa?

— Da... Vânătorul... se bâlbâi Profesorul, numit Fredy, devenind alb ca varul şi ridicând încet mâinile în sus.

— Aşa, vezi că ştii lecţia? râse sarcastic celălalt, îndreptând ţeava puştii spre pieptul lui. Ai făcut rău, Fredy, că te-ai amestecat în afacerile noastre, foarte rău! Unde-i marfa?

Ţinând mâinile ridicate în sus, numitul Fredy făcu un gest cu capul spre geamantan.

— Controlează, Max! porunci pe un ton sec Vânătorul, întorcând capul spre cel care stătea lângă el.

Bărbosul sări din barcă; îngenunchind lângă

geamantan, îl deschise. Scoase un pumn de ceasuri de aur şi le arătă Vânătorului.

— Totul e în regulă, şefule! Marfa e aici! adăugă el, azvârlind ceasurile înapoi şi închizând geamantanul cu grijă.

— Şi Chioru unde e? întrebă în şoaptă Fredy, muşcându-şi nervos buzele.

— Chioru? rânji cel cu puşca. Chiorul a plătit scump îndrăzneala de-a fi şterpelit schiţa. Acum e sus, în ceruri, şi-ascultă dangătul unor clopote de aur. De altfel şi tu ai ghinion, Fredy!

— Vrei să mă împuşti? bâigui din nou celălalt, retrăgându-se un pas înapoi.

— Nu, Fredy, n-am să te împuşc! surâse Vânătorul. Dar să ştii că eşti un om terminat. Marinarul pe care l-ai doborât pe puntea vasului „Regina mării“ nu şi-a mai revenit. A murit la spital. Ştiai?

Un fulger străluci în ochii lui Fredy.

— Cu atât mai bine! murmură el.

— Crezi? chicoti Vânătorul. Miliţia te caută. Un băiat de la silozuri te-a văzut când ai făcut isprava şi te-a urmărit până la hotel. Noroc că ai plecat imediat. După zece minute miliţia a fost acolo. E cam greu să scapi, nu?

— Şi-atunci ce să fac? întrebă neliniştit celălalt.

Vânătorul zâmbi din nou:

— Va trebui să dispari, Fredy! Din păcate ştii prea multe.

— Să dispar? Unde?! făcu nedumerit celălalt.

— O să te trimit lângă Chioru, în cer, să-l ajuţi să tragă clopotele de aur, răspunse Vânătorul, în timp ce privirea îi devenea tăioasă şi întunecată. Hai, scoate-ţi cămaşa!

— Pentru… pentru ce să-mi scot cămaşa? se bâlbâi iar Fredy, neînţelegând ce vrea Vânătorul cu treaba asta.

— Lasă vorba şi fă ce ţi-am spus! porunci cu vocea şuierătoare celălalt. Îţi dau trei secunde, Fredy! Una, două...

Fredy îşi scoase repede cămaşa şi o azvârli jos, la picioarele Vânătorului.

— Şi acum... lipeşte-te cu spatele de salcie! continuă pe acelaşi ton Vânătorul, făcându-i semn cu ţeava puştii să se dea înapoi. Şi atenţie, Fredy, o singură mişcare de prisos şi te fac strecurătoare!

Fredy se lipi cu spatele de salcie, ţinând mâinile ridicate deasupra capului. Vânătorul se întoarse spre Bărbos şi îi porunci cu glasul liniştit:

— Leagă-l de salcie, Max!

— Am înţeles, şefule! răspunse Bărbosul şi, ducându-se la barcă, se aplecă şi scoase o frânghie, după care se apropie de salcie şi adăugă: Hai, Fredy, dă mâinile încoace!

Şi începu să-l lege.

Băieţii încremeniră în ascunzătoarea lor.

— Da, da, spunea în timpul acesta Vânătorul, plimbându-se cu puşca în mână prin faţa lui Fredy, ne-aţi încurcat rău socotelile, tu şi cu Chioru! A trebuit să luăm toată povestea de la început. Dar s-a rezolvat, Fredy, s-a rezolvat.

Celălalt tăcea, muşcându-şi înciudat buzele.

— Un şlep o să eşueze pe un banc de nisip la „Cotul Pisicii“. Pilotul e cumpărat de noi, înţelegi? Şi până vor veni remorcherele să-l scoată, o să dăm drumul ceasurilor pe Dunăre într-o salcie scobită. Pilotului nu-i rămâne decât să le culeagă. Straşnică idee, Fredy, nu-i aşa?

— Şi ce-mi spui mie toate astea? se strâmbă celălalt, probabil din pricina frânghiei care îi tăia mâinile.

— Poate Chioru o să fie curios să afle cum s-a terminat

povestea cu ceasurile de aur! glumi cel cu puşca. Şi n-aş vrea să-i stric plăcerea. Hai, Max, ce faci acolo, n-ai terminat?

— S-a făcut! răspunse Bărbosul, apărând de după salcie. Nici dracu nu poate să desfacă nodurile pe care le-am făcut.

*

— Hai, ia-o înainte, Max! spuse Vânătorul, făcându-i semn cu ţeava puştii să pornească. Apropo, Fredy, adăugă el, întorcând capul spre bărbatul legat de salcie, cum ai ajuns aici?

— M-au adus doi băieţi cu barca, răspunse Fredy. Scatiul şi Babuşcă, doi băieţi din Pradina.

Vânătorul tresări.

— Şi unde sunt?

— Au plecat! răspunse celălalt, strâmbându-se de durere.

— Eşti sigur? întrebă încordat Vânătorul. Pe unde au luat-o?

— Pe „Canalul Lişiţei“! gemu bărbatul legat de pom. Cred că acum sunt în pădure.

— Să mergem, Max, spuse Vânătorul după o clipă de gândire, şi atenţie la păpurişurile de pe mal! S-ar putea ca cei doi diavoli să ne fi zărit şi să se fi ascuns prin apropiere.

Ţinând revolverul pregătit, gata să tragă, Bărbosul o porni pe lângă mal, urmat de Vânător. Spre norocul băieţilor, răufăcătorii îşi începuseră cercetările în altă direcţie decât în aceea unde se aflau ei.

— Repede, Babuşcă! şopti Scatiul, sărind în barcă. Trebuie să ajungem la „Canalul Lişiţei“ înaintea lor! Altfel o să ne dea şi pe noi pradă ţânţarilor.

Cei doi băieţi înţeleseseră repede ceea ce bărbatul legat de pom nu pricepuse. Vânătorul îi pregătise o pedeapsă groaznică. Numai cei care cunosc bine delta ştiu că, odată cu apusul soarelui, peste ape şi stufărişuri coboară o înserare stranie. Când ultimele flăcări ale amurgului se sting, în pădurile întunecate de sălcii, un zumzet prelung se ridică din adâncuri şi deodată un nor negru, imens, tremurător se şi înalţă deasupra stufărişurilor pierdute în ceaţa înserării: ţânţarii! Vai de călătorul întârziat, pe care noaptea l-a prins în deltă! Înainte de a-şi da seama despre ce este vorba, un vârtej negru se abate asupra lui, zumzăind, dansând într-o horă îndrăcită. Înnebunit de înţepăturile veninoase ale ţânţarilor, care ustură ca o urzică, călătorului imprudent nu-i rămâne altceva de făcut decât să-şi sfâşie poalele cămăşii şi să le dea foc, învârtind zdrenţele fumegânde deasupra capului.

Năucit de fum, vârtejul negru se destramă, dispare în vălătucii de fum, în timp ce alte mii şi mii de ţânţari răsar zumzăind din stufărişuri şi se năpustesc din nou asupra lui. Pe un om dezbrăcat la piele şi legat, ţânţarii îl devorează şi-l umflă ca pe-o butie într-o jumătate de oră. Acest lucru nu-l ştia contrabandistul, pe care Vânătorul îl legase de salcie.

Dar Scatiul şi Babuşcă cunoşteau aceasta foarte bine. Aşa se şi explică de ce în clipa aceasta vâsleau din răsputeri să ajungă la „Canalul Lişiţei“. Acum mai aveau vreo treizeci-patruzeci de metri până la intrarea în stufăriş.

— Uite-i pe cei doi... intră în canal! strigă Bărbosul, apărând de undeva pe malul „Ostrovului“ şi arătând cu mâna în care ţinea revolverul spre cei doi băieţi care vâsleau de zor. Pesemne că au auzit tot. Dacă ne scapă,

suntem pierduţi!

— Liniştеşte-te, Max! spuse Vânătorul, punându-i uşor mâna pe braţ. Nu pot să ne scape. Au o jumătate de oră de drum până la pădure şi noi îi ajungem în cinci minute.

— Şi dacă se ascund în stufăriş? întrebă Bărbosul. Unde dracu să-i găseşti în jungla asta?

— Eşti un prost, Max! spuse Vânătorul, privind cu un zâmbet ciudat barca care dispărea în canal. Nu poţi să ascunzi o barcă în stuf fără să culci trestiile. Locul pe unde a intrat o barcă se vede de la o poştă! adăugă el, făcându-i un semn cu capul spre geamantan. Hai, ia valiza şi să mergem! În câteva minute am isprăvit cu ei.

Bărbosul ridică geamantanul şi, însoţit de Vânător, se îndreptă grăbit spre barcă, care se legăna uşor lângă mal. Azvârli geamantanul în ea, şi-apoi sări la volan. Vânătorul îl urmă fără să se sinchisească de bărbatul pe care îl legase de copac.

În timpul acesta, cei doi băieţi vâsleau din răsputeri pe „Canalul Lişiţei“, pe fâşia îngustă de apă ce şerpuia printre pereţii înalţi şi încremeniţi de trestie.

Deodată, Scatiul se opri din vâslit şi ascultă câteva clipe cu urechile ciulite.

— Au pornit barca cu motor! spuse el într-un târziu. Vin după noi, auzi?

Babuşcă ciuli şi el urechile. Acum zumzetul motorului se auzea din ce în ce mai limpede în văzduhul încremenit al canalului.

— Vin! spuse Babuşcă, şi tăcu.

— O să ne prindă ei când o face plopul mere şi răchita micşunele, spuse dârz Scatiul, ridicându-se în picioare. Hai, Babuşcă, fă-le „urma vulpii“!

Babuşcă sări şi el în picioare şi — scoţându-şi cămaşa — o azvârli în barcă. Apoi, cu o săritură fantastică, îşi dădu

drumul în apă, după care, ieşind la suprafaţă, începu să culce trestiile, frângându-le şi dispăru undeva, în inima stufului.

Duduitul bărcii cu motor se apropia.

— Grăbeşte-te, Babuşcă! strigă Scatiul. Barca cu motor a intrat în canal. Se apropie!

Tocmai în clipa aceea, Babuşcă apăru cu părul căzut pe ochi, înotând din stuf şi se căţără, cu iuţeala unei veveriţe în barcă.

— Gata, să-i dăm drumul! strigă, în timp ce apa se scurgea şiroaie de pe el. O să ne caute acum mult şi bine.

Abia dispărură cei doi băieţi după un cot al canalului, când barca cu motor îşi făcu apariţia, zburând ca o săgeată deasupra nuferilor.

— Opreşte, Max! urlă Vânătorul, dând cu ochii de trestiile culcate. Priveşte, cei doi diavoli s-au ascuns aici. Hei, voi ăia de-acolo! strigă apoi, cu o voce tunătoare, ridicând puşca şi îndreptând-o spre trestii. Ieşiţi afară din stuf, altfel trag!

Nimeni nu-i răspunse.

— Să intrăm după ei! îşi dădu părerea Bărbosul, pornind barca şi manevrând-o. De bună voie n-o să iasă şobolanii ăia.

După câteva clipe, duduind din greu şi tremurând din toate încheieturile, barca cu motor începu să înainteze încet, încet printre trestii, pe urma lăsată de Babuşcă, tocând şi sfârtecând cu elicea tot ce nimerea în cale. Şi deodată se poticni.

— Urmele se opresc aici! spuse nedumerit Vânătorul. Să ştii că cei doi diavoli şi-au bătut joc de noi.

— Cum adică?! se miră Bărbosul, încercând să pornească motorul. Şobolanii nu sunt aici?

— Lasă vorba şi dă barca înapoi! urlă Vânătorul. N-ai

minte nici cât o broască ţestoasă.

În sfârşit, motorul porni şi, cu chiu cu vai, Bărbosul reuşi să scoată barca în canal.

— Repede, după ei! îi porunci Vânătorul, potrivind puşca pe geamul de plexiglas al bărcii. N-au putut să ajungă prea departe.

Bărbosul întoarse volanul alb, răsucind barca în loc şi, într-un vârtej de spumă, se năpusti în urmărirea celor doi băieţi.

Abia dădură cotul când Vânătorul întinse braţul înainte şi strigă bucuros:

— Uite-i! Am pus mâna pe ei!

Într-adevăr, la o sută de paşi, în faţa bărcii cu motor, care înainta zburând spre ei — Scatiul şi Babuşcă!

— Nici sfântul duh, dacă ar coborî din cer, spuse Vânătorul, privind spre barca din faţa lui, nu-i mai poate scăpa!

Bărbosul făcu semn din cap că a înţeles şi apăsă pedala acceleratorului.

*

Acum barca cu motor zbura pe apă, sprijinindu-se în coadă, ca o viperă înfuriată. Stropi grei, strălucitori ca diamantele, ţâşneau de sub pântecul ei, explodând în aer, biciuind trestiile sau destrămându-se în văzduh în pânze uşoare, dantelate.

Distanţa care o despărţea de fugari se micşora văzând cu ochii.

— Priveşte, fug în zigzag! strigă Vânătorul, întorcând capul spre Bărbos, care-şi ţinea mâinile încleştate pe volan.

Într-adevăr, barca în care se aflau cei doi băieţi înainta într-un fel ciudat, pendulând parcă dintr-o margine în

cealaltă a canalului.

— Se zbat ca şobolanii într-o cursă! rânji Bărbosul, uitându-se către barca băieţilor.

— Hai să terminăm odată cu ei! spuse Vânătorul, ridicând puşca şi trăgându-i piedica.

Şi Vânătorul duse puşca la ochi. În clipa aceea o gheară uriaşă, albă, răsărită de undeva, din adâncuri, înhăţă barca cu motor de coadă, o opri în loc şi-o smuci înapoi.

Scoţând un strigăt de spaimă, Vânătorul căzu, cu o bufnitură înfundată, pe pântecul de tablă roşie al bărcii. Bărbosul se izbi cu capul în geam şi scăpă volanul. Motorul bărcii tuşi de câteva ori, apoi se înecă şi tăcu.

— Ce-a fost asta? bâigui Vânătorul, ridicându-se în capul oaselor şi privind spre Bărbos, care tocmai apăruse şi el din fundul bărcii, ţinându-şi cu mâna ochiul stâng şi gemând încetişor. Ce-a fost asta, dobitocule?

— Nu... nu ştiu, şefule! se bâlbâi Bărbosul, continuând să-şi ţină o mână la ochi, în timp ce cu cealaltă umbla la cheia de contact. S-a oprit... S-a oprit...

— Văd şi eu că s-a oprit! spuse mânios Vânătorul. Ah, blestemaţii! adăugă el tresărind şi arătând cu mâna undeva, în spatele Bărbosului. Uite, ne-au întins o plasă!

— O plasă?! făcu Bărbosul, întorcând şi el capul.

— O plasă, da... o setcă instalată aici de pescarii din sat. Ce te miri? continuă pe acelaşi ton Vânătorul. Şi încă una legată de par. S-o fi dus dracului elicea.

Într-adevăr, la câţiva paşi, în stuf, se vedea un par gros din care pornea o plasă pescărească; în ea se încurcase elicea bărcii cu motor.

— Şi tu care ziceai că se zbat ca şobolanii! rânji Vânătorul, aruncându-i Bărbosului o privire cruntă. Priveşte! Diavolii „minează“ tot canalul.

Barca în care se aflau Scatiul şi Babuşcă se depărta

încet, încet în zigzag, lăsând în urma ei plasele pescăreşti pe care cei doi băieţi le întindeau pe apă, de la o margine la cealaltă a canalului.

Deodată un fulger trecu prin ochii Vânătorului. El privi spre parul care se zărea în stuf şi îi strigă Bărbosului, plin de însufleţire:

— Repede! Repede! Intră în apă şi vezi dacă plasa a rupt elicea... şi lasă ochiul, babă ce eşti! adăugă el, sărind înapoi în barcă. Repede, altfel cei doi diavoli vor ajunge în pădure!

Bărbosul îşi scoase cămaşa cadrilată, azvârli tenişii pe care-i avea în picioare şi sări în apă, în pantaloni şi în ciorapi. Cu câteva aruncături de braţ, ajunse la spatele bărcii cu motor, trase aer în piept şi se scufundă. Atent, încordat, Vânătorul îl aştepta. Trecură câteva clipe. Apoi capul Bărbosului apăru. Gâfâind, scuipând apă din gură, el raportă cu răsuflarea întretăiată:

— Elicea e întreagă, dar are multă plasă înfăşurată pe ea! Plasă tare, ca sârma. Cred că e de nailon.

— Slavă Domnului! murmură Vânătorul, şi scoţând repede un briceag cu plăsele negre din buzunar i-l dădu însoţitorului său. Ţine briceagul şi taie plasa!

Bărbosul luă briceagul din mâna Vânătorului şi dispăru din nou în apă. Minutele treceau. Din când în când, Bărbosul apărea la suprafaţă, trăgea aer în piept şi dispărea din nou sub barcă. În sfârşit, isprăvi şi întinse briceagul celuilalt:

— Gata, şefule, s-a făcut!

— Şi-acum să luăm parul de-acolo, spuse Vânătorul, ajutându-l să se urce în barcă. Porneşte motorul!

Ud leoarcă, Bărbosul se instală la volan şi întoarse cheia de contact. Motorul începu să duduie şi, încet, barca se îndreptă spre par, apoi se opri.

Cu gesturi scurte, precise, Vânătorul tăie cu briceagul plasa şi smulse parul din apă. Cu el în mână, sări peste geamul de plexiglas şi se instală călare pe botul ascuţit al bărcii.

— Dă-i drumul, Max! spuse el, vârând vârful parului în apă. Îi învăţ eu minte. Hai, Max! Cu toată viteza înainte!

Barca porni ca o săgeată. Una după alta, plasele lăsate de băieţi erau adunate în vârful parului şi aruncate într-o parte. Vânătorul striga cu glas tunător:

— Mai repede, Max! Mai repede! Am pus mâna pe ei! Uite-i!

Într-adevăr, după un cot al canalului, răufăcătorii văzură în faţa lor, la o aruncătură de piatră, pe cei doi băieţi vâslind de zor. Apoi, cotind, barca dispăru pe canal după un pâlc de trestii.

Îi mai despărţeau de barca cu motor câţiva metri.

— Prinde-i! Vânătorul aruncă parul în apă şi apucă puşca. Sunt aici, după trestiile astea!

Duduind, barca cu motor se năpusti, ca turbată, pe urmele lor. Vânătorul ridică puşca şi rămase înlemnit. Pe canal, până departe, sub pădure, nu era nimeni. Nici urmă de barcă. De-o parte şi de alta a canalului, pereţii înalţi de trestie stăteau încremeniţi şi tăcuţi. Nicio adiere, niciun foşnet.

— Pentru numele lui Dumnezeu! bâigui Vânătorul, privind jur împrejur cu puşca în mână. Asta nu se poate.

— Or fi intrat în stuf! şopti Bărbosul, privind şi el cu ochii holbaţi panglica strălucitoare de apă ce se pierdea departe, printre pereţii de stuf, spre pădurea de sălcii ce răsărea în zare.

— N-ar fi avut timp nici să se evapore, dar să mai intre şi-n stuf! şopti cu glas sugrumat Vânătorul. Şi-apoi, priveşte, trestiile sunt neatinse, adăugă el, nu văd nicio

urmă. Ce să fie asta, Max?

Bărbosul îşi roti cu teamă privirea în jur, apoi răspunse cu glas stins şi tremurător:

— Nu ştiu ce e, dar ştiu că nu e un lucru curat! O barcă invizibilă? Hm! Eu aş zice că e mai bine s-o ştergem, şefule!

Şi totuşi, Scatiul şi Babuşcă erau aici, lângă ei, la doi paşi şi vorbeau în şoaptă, în barca lor... „invizibilă“.

*

Scatiul azvârli în apă plasa pe care tocmai o scosese de la marginea stufului, şi îi făcu semn lui Babuşcă să oprească barca.

— Auzi ceva? întrebă el.

— Nu! răspunse Babuşcă. Barca cu motor s-a oprit.

— Au nimerit în plasă, spuse Scatiul, şi un zâmbet îi flutură pe buze. Cred că le-am rupt elicea.

Ochii verzi ai lui Babuşcă scânteiară:

— Ca să vezi cine voia să ne prindă! spuse el, ştergându-şi cu un gest leneş fruntea îmbrobonită de sudoare.

Scatiul mai ascultă câteva clipe liniştea ce plutea de-a lungul canalului, şi-apoi se apropie de Babuşcă.

— Am să vâslesc eu! Tu treci la cârmă! spuse el. Trebuie s-ajungem la pădure!

— Şi dacă elicea nu s-a rupt? întrebă Babuşcă, luând lopăţica pe care o foloseau drept cârmă.

Scatiul apucă vâslele şi rămase câteva clipe gânditor.

— Atunci le facem „clopotul“!

— S-a făcut! mormăi satisfăcut Babuşcă, aşezându-se la fundul bărcii şi vârând lopăţica în apă. Hai... dă-i drumul, Scatiule!

Şi luntrea porni, lunecând ca o umbră pe apa limpede a

canalului. Scatiul trăgea vârtos la rame, în timp ce lopăţica lui Babuşcă lăsa în urma ei o panglică, o creastă scânteietoare de aur ce se destrăma şerpuind, legănând, ca o adiere uşoară, trestiile somnoroase.

Din loc în loc, câte un stârc încremenit la marginea apei, pieziş, ca o săgeată gata să-şi ia zborul spre înălţimi, îşi desfăcea brusc aripile tivite cu bronz şi, bătând zgomotos stuful, se înălţa uşor în văzduh.

— Auzi ceva? întrebă Scatiul, oprindu-se o clipă din vâslit, întorcând capul spre Babuşcă.

Acesta scoase lopăţica din apă, rămase nemişcat cu ea în mână, adulmecând parcă liniştea bălţii.

— Vin! spuse el încet.

Într-adevăr, undeva, departe, în urma bălţilor, peste stufărişuri, se auzea un bâzâit uşor.

Scatiul dădu drumul la vâsle şi sări în picioare, ascultând încordat zgomotul care se apropia.

— Au trecut de plasă! spuse el liniştit. Pregăteşte barca pentru scufundare!

— Am înţeles! Pregătesc barca pentru scufundare! strigă Babuşcă, aruncând lopăţica în barcă şi sărind la rândul lui în picioare.

Apoi se aplecă şi dădu la o parte scândura pe care stătuse cu câteva clipe mai înainte.

Dedesubt, într-un fel de despărţitură, se vedea un bolovan mare, legat cu o sfoară de grosimea unui odgon. Babuşcă scoase capătul odgonului din despărţitură şi — aruncându-se pe marginea bărcii — legă, pe jumătate spânzurat deasupra apei, capătul de sfoară de inelul greu de fier ce atârna de barcă.

— Babordul gata pentru scufundare! spuse, sărind vioi înapoi în barcă şi, trecând pe lângă Scatiu, se repezi la capul celălalt al luntrei.

Acum duduitul bărcii cu motor răsuna limpede şi puternic în văzduhul încremenit al canalului.

— Pupa gata pentru scufundare! strigă Babuşcă, retrăgându-se în barcă şi, scoţând din despărţitura din faţă, unde se zărea un alt bolovan uriaş, un capăt de sfoară, îl aruncă Scatiului:

— Leagă cârma! strigă el. Eu mă ocup de ghionder.

Scatiul prinse în aer capătul de sfoară pe care i-l aruncase Babuşcă şi, îngenunchind, legă, cu mişcări rapide şi precise, lopăţica de marginea bărcii.

— Lopăţica.. gata! anunţă el. Trec la legatul vâslelor.

— Ghionderul... gata! anunţă Babuşcă, făcând cu o iuţeală fantastică un ultim nod marinăresc, care fixa ghionderul de barcă. Repede... să scufundăm barca, Scatiule! Vin!

Era prea târziu. Barca cu motor apăruse la capătul canalului şi înainta într-un vârtej de spumă spre ei. Băieţii vedeau silueta Vânătorului în picioare şi capul întunecat al Bărbosului încremenit deasupra volanului, după geamul strălucitor de plexiglas.

— Ne-am ars, Scatiule! şopti alb la faţă Babuşcă, privind spre barca cu motor care se apropia. Pun mâna pe noi!

— Nu! spuse Scatiul, cântărind din ochi distanţa care îi despărţea de barca cu motor care se apropia. Trebuie s-ajungem la trestiile de colo! adăugă el, întinzând braţul spre un pâlc de verdeaţă ce răsărea la un cot al canalului.

— Scufundăm barca din mers! La vâsle, Babuşcă! La vâsle!

Cu o smucitură puternică, barca ţâşni înainte şi cursa începu. Lopeţile se arcuiau, gemeau în inele, clocoteau în apă, şuierau în văzduh, vibrau ca nişte lame de cuţit. Apa fluiera în botul ascuţit al bărcii, bolborosea sub pântecul ei

şi scăpa clocotind de sub el, în dâre prelungi şi înspumate. Barca zbura. Trestiile se apropiau.

Duduitul bărcii cu motor răsuna din ce în ce mai aproape.

Şi deodată luntrea coti după pâlcul de trestii.

— Scufundă barca! strigă Scatiul, azvârlindu-se cu toată greutatea trupului pe marginea bărcii şi aplecând-o.

Cu un salt de pisică sălbatică, Babuşcă îi sări în spate. Şuvoaie de apă înspumată năvăliră în barcă, şi aceasta, luând apă, se aplecă pe o coastă şi începu să se scufunde. Bolovanii se urniră huruind de la locurile lor şi se rostogoliră cu un plescăit formidabil în apă. Barca se răsturnă, căzând ca un capac uriaş peste cei doi băieţi. Luntrea se mai legănă de câteva ori, apoi, trasă ca de-o mână nevăzută, se scufundă încet, încet şi dispăru bolborosind în adâncuri. Pe canal se făcu linişte. Şi nu mai era nimeni.

Băieţii din Pradina numesc figura aceasta, care oricând îi poate face invizibili pe baltă sau chiar pe Dunăre, „clopotul“. Răsturnându-se brusc şi prinzând aerul sub ea, barca se scufundă, transformându-se într-un veritabil submarin. Băieţii pot rămâne sub apă o oră sau chiar două fără ca cineva să bănuiască că în străfundurile limpezi, în bezna adâncă şi umedă de sub barcă, poate avea loc, de pildă, o discuţie ca aceasta:

— Babuşcă, eşti aici?

— Aici sunt, Scatiule!

— Nu te văd!

— Nici eu…

— Sst! Au sosit, sunt sus, deasupra noastră.

— I-aud!

— Linişte, au oprit motorul! Ai legat bine ghionderul? Dacă iese deasupra ne dă de gol.

*

Răufăcătorii din barca cu motor nu auzeau nimic din discuţia băieţilor. Cercetau cu privirea, uimiţi, apele pustii ale canalului.

— Ciudat... Foarte ciudat! murmură Vânătorul, făcându-i semn celuilalt să pornească barca. Hai, Max, dă-i drumul! Ne întoarcem la „Ostrovul lupilor“.

Bărbosul răsuci cheia de contact şi motorul băncii începu să duduie.

— Şi de acolo la Tulcea? întrebă Bărbosul, manevrând cu repeziciune volanul, în timp ce barca cu motor se învârti în loc ca o sfârlează.

— Nu, Max! spuse Vânătorul, cu un zâmbet viclean pe buze. Facem un ocol şi îi aşteptăm la Dunăre.

— La „spărtură“? întrebă din nou Max, în timp ce vârful piciorului apăsa uşor pedala acceleratorului. Şi dacă o iau pe alt drum?

— Alt drum nu există, Max! surâse Vânătorul, clătinând din cap. Diavolii ăştia vor ieşi din bârlogul din care s-au ascuns, vor traversa pădurea şi vor intra pe şuvoi. Iar acolo, adăugă Vânătorul, în timp ce o expresie stranie i se întipărea pe faţă... Ai înţeles, Max?

Bărbosul fluieră uşurel în semn de admiraţie.

— Bine, şefule!

Şi apăsă pe pedala acceleratorului. Barca porni pe canal în viteză, coti după pâlcul de trestii, şi-apoi încet, încet, duduitul motorului se stinse undeva, în depărtare.

— Au plecat! spuse bucuros Scatiul, în timp ce înota, călcând apa, sub barca scufundată. Parcă spuneau ceva. Tu ai înţeles ce spuneau, Babuşcă?

— Nu! răspunse acesta, înotând alături de Scatiu. Atât am auzit, că se întorc la „Ostrovul lupilor“.

— Bine! Să ieşim de-aici! spuse Scatiul, trăgând aer în piept. Gata, Babuşcă?

Peste câteva clipe, capetele celor doi băieţi apărură deasupra apei. Adulmecară câtva timp liniştea canalului.

— Au plecat! spuse într-un târziu Scatiul. Să dăm drumul la bolovani! Să tăiem frânghiile! Ai briceagul la tine?

Cu părul căzut pe ochi, înotând cu o singură mână, Babuşcă scoase un briceag, îi desfăcu lama cu dinţii, şi-apoi se avântă în adâncuri. Trecură câteva clipe. Deodată, botul ascuţit al bărcii ţâşni din apă, apoi se ridică până la jumătate. Ca o uriaşă stâncă neagră, ce părea că se repede după o pradă imaginară, încremeni o clipă în văzduh, apoi se prăvăli pleoscăind pe-o coastă, împroşcând trestiile din jur cu talazuri înspumate.

Babuşcă, cu lama briceagului în dinţi, apăru lângă ea. Dintr-un singur salt, sări pe fundul bărcii plină de apă, care se clătina încolo şi încoace; o întoarse cu fundul în sus. Într-un sfert de ceas barca era gata de plecare.

Scatiul îl ajută pe Babuşcă să se urce în barcă, apoi îi spuse:

— Treci la babaici, Babuşcă! Repede! Trebuie să ajungem în pădure, adăugă el, ciulind urechile. Barca cu motor s-ar putea să se întoarcă. Eşti gata?

— Gata! spuse Babuşcă, apucând vâslele şi ridicându-se în aer. Într-o jumătate de oră suntem la Dunăre!

Vâslind cu sete, cei doi băieţi înaintau spre Dunăre. Ei nu aveau de unde să ştie că undeva, mai departe, la „spărtură“, Vânătorul tocmai îi spunea Bărbosului, sărind din barcă în şuvoiul pe care Dunărea îl pompa în baltă:

— Hai, Max! Dă-te jos… s-ascundem barca.

Bărbosul opri motorul şi sări sprinten în apa curgătoare, care îi venea până la genunchi, apropiindu-se

de Vânător.

— Şi unde o ascundem, şefule?

Vânătorul îşi roti câteva clipe privirea în jur, apoi arătă spre un pâlc de sălcii tinere, ce răsăreau din apă la câţiva paşi depărtare de ei:

— S-o ascundem între sălciile astea, Max, spuse el, şi s-o ascundem bine! Băieţii ăştia, aşa cum i-ai văzut, sunt mai şireţi ca nişte vulpi şi mai sprinteni ca nişte lişiţe. Hai, dă-i drumul, Max!

Gâfâind, plescăind prin apă, cei doi răufăcători împinseră barca roşie în pâlcul de sălcii.

— Şi-acum s-o acoperim! propuse Vânătorul, şi scoţând un cuţit de vânătoare din teaca de piele ce-o purta la cingătoare începu să taie cu el ramurile de salcie ce atârnau în jur. Aşa, prinde-le, Max!

Bărbosul prinse mănunchiul de ramuri ce i-l aruncă Vânătorul şi îl presără pe barcă. Când barca fu acoperită în întregime cu ramuri de salcie, Vânătorul scoase puşca şi se adresă Bărbosului:

— Şi-acum, Max, haide să ne căutăm un loc de pândă! Clienţii noştri trebuie să fie pe aproape, adăugă el, ieşind din pâlcul de sălcii şi luând-o în sus, pe şuvoi.

Bărbosul îl urmă. După ce merseră câteva minute prin apa curgătoare care le venea până la genunchi, cei doi se opriră:

— Priveşte, Max! spuse Vânătorul, arătând spre un stufăriş mare şi înalt de papură, care răsărea drept în mijlocul şuvoiului. Îi vom aştepta... Şi de data aceasta ne vor pica sigur în gheare.

— Şe... şefule... şe... fule! se bâlbâi Bărbosul, îngălbenindu-se deodată la faţă.

— Ce e? strigă Vânătorul, ridicând fulgerător puşca.

— Vin! Uite-i, şopti celălalt, şi în clipa următoare se

trântiră amândoi în genunchi în apă, după tufa de papură.

Apoi Vânătorul întinse mâna şi, culcând uşor câteva frunze de papură, privi.

Departe, printre păpurişuri, două mogâldeţe, într-o barcă, înaintau încet, încet pe şuvoi, spre Dunăre.

Erau Scatiul şi Babuşcă. Vânătorul retrase încet mâna şi frunzele arcuite de papură se ridicară la loc, scânteind tăcute în soare.

*

— Dunărea! anunţă Scatiul, cu mâinile încleştate de lanţul greu de fier ce-l ţinea pe umăr, făcându-i semn lui Babuşcă să privească înainte.

Acesta, având sub braţ una din cizmele lui uriaşe (cealaltă o pierduse în stuf) şi trăgând cu cealaltă mână barca ce înainta pe şuvoi, privi lung malurile împădurite şi tăcute ale fluviului.

Departe, printre sălciile de pe mal, se zăreau, lunecând pe Dunăre, trei şlepuri cenuşii, gigantice, încărcate cu cherestea şi legate unul de altul, în timp ce remorcherul care le trăgea gâfâia, duduia monoton, împrăştiind nori grei de fum.

Un stol de pescăruşi, ca un imens vârtej alb, se rotea, ţipând deasupra bărcii şi se ridica din ce în ce mai sus, în văzduh.

— Ia te uită la pescăruşi, Scatiule! murmură Babuşcă, cu aerul lui veşnic somnoros, continuând să înainteze prin şuvoi.

— Îi văd... îi văd! răspunse Scatiul, cu privirea aţintită spre vârtejul alb care se înşuruba în văzduh, sus, înaintea lui. Ce spun pescăruşii, Babuşcă?

Babuşcă se opri o clipă, ascultând cu urechile ciulite ţipetele prelungi ale pescăruşilor care sfâşiau liniştea

ciudată a bălţii.

— Pescăruşii au simţit o primejdie! spuse el, pornind mai departe. Dau alarma. Îi auzi?

— Să fie o vidră? întrebă Scatiul, întorcând capul spre el.

— S-ar putea! murmură Babuşcă şi deodată tresări, arătând cu mâna undeva, în apa limpede de cristal. Ia te uită... şi peştii o şterg!

Într-adevăr, în şuvoaiele cristaline de apă, pâlcuri de peştişori apăreau şi dispăreau, ca nişte lungi fulgere fumurii, alunecând la vale.

— Curios! murmură la rândul lui Scatiul, cu privirea aţintită spre o tufă de papură ce se ridica la vreo sută de paşi în faţa lui. Peştii ar trebui să urce, nu?

Babuşcă dădu nedumerit din cap şi tăcu.

Strângând lanţul de fier cu care trăgea barca mai cu putere, Scatiul îi făcu semn lui Babuşcă să grăbească, şi-amândoi băieţii începură să înainteze mai repede în şuvoiul de apă ce curgea printre păpurişuri. Tufa din care îi pândeau Vânătorul şi Bărbosul se apropia. Deodată Babuşcă, aruncându-şi privirea în şuvoiul de apă ce trecea printre picioarele lui, zări ceva în fundul apei şi tresări. Ochii lui verzi, de pisică, se deschiseră brusc şi, scânteind orbitor în soare, se închiseră la loc.

— Scatiule, ai văzut? şopti el, continuând să privească în apă şi trecându-şi limba peste buzele uscate.

— Am văzut! răspunse Scatiul, prefăcându-se că urmăreşte zborul rotitor al pescăruşilor. Unde sunt?

Babuşcă privi câteva clipe încordat în şuvoaiele de apă ce treceau pe lângă el, sprijinindu-se de barca care înainta, şi-apoi răspunse:

— Sunt în papură...

— Pe margine?

Babuşcă privi din nou în apă:

— Nu...

— Dar unde?

— În tufa din faţa noastră.

— Bine? spuse încet Scatiul, continuând să cerceteze cu privirile ridicate în sus. Or fi tot cei doi?

Babuşcă privi din nou în apa care curgea la picioarele lui.

— Nu ştiu, dar sunt doi. Unul la capătul din stânga, şi celălalt la capătul din dreapta al tufei.

— Bine! spuse Scatiul, întorcând brusc capul spre Babuşcă.

Cei doi băieţi se priviră lung câteva clipe. Apoi Babuşcă îşi încreţi nasul şi dădu uşor din cap în semn că a înţeles.

În dosul păpurişului, Vânătorul frânse puşca în două, şi-apoi o închise la loc, ceea ce însemna că la nevoie putea să şi tragă, apoi spuse, întorcându-se spre Bărbos:

— Fii gata, Max! Vin!

Strivind o înjurătură între dinţi, Bărbosul lovi cu palma un ţânţar care i se aşezase pe frunte şi răspunse, foindu-se pe loc:

— Să vină odată! M-au înnebunit ţânţarii, şefule!

Dar nici Vânătorul şi nici Bărbosul nu-şi dădeau seama ce se întâmplă sub apă ori de câte ori mişcau picioarele. Nu ştiau că o pulbere cenuşie de mâl se desfăcea în mici evantaie ce se târau uşor pe fundul apei, şi-apoi încet-încet se ridicau deasupra, dansând în clocotul şuvoiului, gingaşe şi transparente ca nişte meduze. Văzând peştii purtaţi de curent altfel decât ar fi trebuit, Scatiul şi Babuşcă înţeleseseră pe loc că cineva „tulbură apa“. Dar Bărbosul şi Vânătorul nu aveau habar de toate acestea.

— Eşti gata? îl întrebă Scatiul pe Babuşcă, cu privirea aţintită spre tufa de papură care se apropia.

— Gata! răspunse încet Babuşcă şi, în clipa următoare, scăpă în apă, ca din nebăgare de seamă, cizma ce-o ţinea pe umăr.

Cizma căzu şi dispăru plescăind în şuvoi.

— Ce e, Babuşcă? strigă Scatiul.

— Stai! Am pierdut cizma! spuse cu voce tare Babuşcă, şi, scoţându-şi cămaşa, o aruncă pe marginea bărcii, adăugând:

— Aşteaptă-mă o clipă, Scatiule!

Şi o porni înot.

Scatiul continua să înainteze liniştit cu barca. După ce făcu vreo zece paşi, se opri; întorcând capul spre Babuşcă, strigă cât putu de tare:

— Ai găsit-o, Babuşcă?

— Nu! ţipă Babuşcă, căutând încolo şi încoace prin şuvoi. A luat-o curentul! N-o găsesc.

— Stai că vin şi eu! strigă Scatiul, intrând cu barca în păpurişul de pe margine şi aruncând lanţul greu de fier înlăuntrul bărcii. O clipă! Să-mi scot cămaşa!

Şi începu să se dezbrace.

— Ce dracu fac? întrebă în şoaptă Bărbosul, alungând cu palma ţânţarii care îi bâzâiau în jurul capului. Nu mai vin odată, şefule?

— Răbdare, Max, răbdare! răspunse încet Vânătorul. Clienţii noştri au pierdut ceva în apă. Caută. Îi vezi?

— Şi ăla ce tot face acolo, după barcă? întrebă Bărbosul, arătând spre capul Scatiului, care răsărea ca o minge de după luntre.

— Dracu ştie! Repară ceva! răspunse Vânătorul, cu mâinile încleştate pe puşcă. Uite că pleacă!

Acum Scatiul înota prin apă, îndreptându-se spre Babuşcă. Ajuns lângă el, Scatiul îi spuse ceva şi capetele celor doi băieţi dispărură sub apă.

— O şterg! strigă Bărbosul şi în clipa următoare răufăcătorii săriră în picioare.

— Eşti un dobitoc, Max! spuse Vânătorul, arătând spre capetele celor doi băieţi care apăruseră în şuvoi. Stai jos, n-auzi?

Se aşezară din nou la pândă.

Ascunşi după tufă, ei urmăreau capetele celor doi băieţi, care ba se roteau în jurul şuvoiului, ba se apropiau de marginea păpurişului, încremenind parcă acolo, ca să pornească din nou încet, încet prin şuvoi. Minutele treceau. Deodată, cele două capete, ajungând pe firul apei, începură să se îndepărteze cu repeziciune, prinse şi purtate de curent.

— Alerg după ei! urlă Vânătorul, culcând tufa de papură şi luând-o la fugă prin şuvoi cu puşca în mână.

Sărind, căzând în şuvoiul de apă, gâfâind, se repeziră spre băieţi. Dar ciudat! Pe măsură ce Vânătorul şi Bărbosul se apropiau în fugă, capetele celor doi băieţi continuau să se rotească liniştite în mijlocul şuvoiului. Ajuns la câţiva paşi, Vânătorul se opri şi scoase o înjurătură groaznică. Bărbosul holbă şi el ochii, şi-apoi — întorcându-se spre Vânător — întrebă cu glas stins:

— Ce-i asta, şefule?

— Tu nu vezi? şuieră printre dinţi Vânătorul, ridicând din apă o lopăţică de capetele căreia atârnau, legate cu o sfoară, cămăşile băieţilor făcute ghem. S-au dat la fund şi-au şters-o în păpuriş, lăsând porcăria asta să iasă deasupra. Acum ai înţeles, Max?

Bărbosul dădu năucit din cap.

— Dar poate că e mai bine aşa, continuă Vânătorul, ridicând puşca şi ţintind în barca care se afla la vreo douăzeci de paşi de el. Dacă nu-i găsim în două ore, balta şi ţânţarii vor face ce n-am reuşit noi.

Şi Vânătorul apăsă pe trăgaci. Două detunături răsunară una după alta şi barca — lovită în plin — se scufundă încet-încet şi încremeni într-o coastă.

*

În timpul acesta, Scatiul şi Babuşcă înaintau grăbiţi prin păpurişuri. Barca rămăsese în urmă. Deodată ajunseră la marginea unei întinderi de apă, care se desfăcea brusc în faţa lor. Scatiul făcu un semn cu mâna.

— Ce-i, Scatiule? întrebă Babuşcă, care dârdâia uşor de frig, stând ghemuit în apă lângă celălalt. Ce-ai văzut?

Scatiul nu-i răspunse. Privi lung, încordat, revărsarea de ape din faţa lui, presărată ici-colo de sălcii uscate, carbonizate parcă. Nicio pasăre. Nicio mişcare. Apa părea neagră, de sticlă.

— E mlaştină! spuse Scatiul. Dacă mai facem un pas ne înghite...

Două detunături răsunară pe neaşteptate undeva, departe, în spatele băieţilor. Se întoarseră fulgerător.

— Ia te uită, Scatiule! spuse Babuşcă, clănţănind din dinţi şi arătând cu mâna un nouraş alb care se ridicase în vânt, deasupra şuvoiului. Cred că au scufundat barca.

— Şi ne caută! adăugă Scatiul. Vin după noi. Îi vezi?

Într-adevăr, băieţii — ascunşi în păpuriş — vedeau pe cei doi înaintând spre ei, culcând în stânga şi în dreapta tufele de papură care le aţineau calea.

Din când în când, Vânătorul şi Bărbosul se despărţeau, cotrobăiau prin păpurişuri şi — făcând fiecare câte un ocol larg — se întâlneau din nou, oprindu-se pentru o clipă să scruteze cu luare-aminte întinderea de apă şi de iarbă. Apoi porneau mai departe. Distanţa dintre ei şi băieţi se micşora din nou văzând cu ochii.

— Ce facem? întrebă Babuşcă, fixându-şi prietenul cu

privirea lui verde şi somnoroasă. O luăm prin mlaştină?

— Da! răspunse Scatiul. N-avem încotro. Trebuie să facem „broasca“, adăugă el, dându-şi drumul uşor în apă. Eşti gata, Babuşcă?

Acesta tăcea, dârdâind uşor. Privea întinderea de apă din faţa lui şi părea că ezită.

Chiar pentru băieţii din Pradina, care cunosc foarte bine balta, „broasca“ este o figură extrem de periculoasă. Un acrobat care execută un triplu salt mortal în cupola circului, legat la ochi şi fără plasă dedesubtul lui, se poate socoti mai în siguranţă decât Babuşcă şi Scatiul, sau oricare alt băiat care face „broasca“.

Închipuiţi-vă o mlaştină cu mâl negru şi vâscos, peste care Dunărea, revărsându-se, a azvârlit o pânză subţire şi înşelătoare de apă, şi în această pânză de apă, adâncă de câteva degete, trebuie să înoţi ca o broască, cu mişcări fulgerătoare şi precise, fără să te opreşti sau să atingi mâlul. Dacă te-ai oprit măcar o frântură de secundă sau ai scăpat o mână sau un picior în mâl, eşti pierdut. Nu mai există nicio scăpare.

— Hai, Babuşcă! strigă Scatiul, şi în clipa următoare îşi dădu drumul în mlaştină.

O clipă păru că rămâne în loc, cu mâinile şi picioarele desfăcute, ca o uriaşă broască albă; apoi cu mişcări zvâcnite şi precise, de păpuşă mecanică, începu să înainteze, lăsând în urma lui o dâră neagră şi tulbure de mâl. Babuşcă îl urmă şi în curând cele două „broaşte“ se îndepărtară de păpuriş în largul apei, înotând printre sălciile uscate şi încremenite.

— Uite-i! strigă bucuros Vânătorul, descoperindu-i.

Oprindu-se brusc în loc, arătă cu ţeava puştii capetele celor doi băieţi care înaintau prin mlaştină.

În clipa următoare, Bărbosul se repezi după băieţi,

sărind din apă peste tufele de papură, căzând în mâini, ridicându-se şi strigând cât îl ţineau plămânii:

— Stai! Stai că trag! Stai!

Duse chiar revolverul la ochi, pregătindu-se să tragă în cei doi băieţi, dar se răzgândi şi o luă din nou la fugă după ei. Deodată piciorul îi scăpă ca într-o fântână.

Încercă să se tragă înapoi, dar zadarnic. Gheara neagră şi vâscoasă a mlaştinii îl înhăţase, şi-acum îl trăgea spre ea.

Urlând, Bărbosul se agăţă de-o tufă de papură, dar frunzele fragede se rupseră, şi simţi cum alunecă în adânc.

— Agaţă-te de puşcă! auzi el strigătul Vânătorului, la spatele lui, şi, răsucindu-se, prinse din zbor, în ultima clipă, ţeava armei pe care i-o întinsese celălalt.

Din nou simţi că se scufundă. Reapăru peste câteva clipe, orbit şi înecat în mâl, bolborosind cuvinte neînţelese, în timp ce Vânătorul, încordat, cu dinţii încleştaţi, îl scotea din mlaştină încet, încet, trăgându-l spre păpuriş.

Ajuns aici, Bărbosul se prăbuşi fără vlagă într-o tufă de papură, gemând încetişor.

— Hai... încet, calmează-te! spuse Vânătorul, ştergând ţeava armei cu pulpana vestonului. Poţi să socoteşti că astăzi te-ai mai născut o dată.

Bărbosul îl privea năucit, fără să scoată un cuvânt.

— Spală-te pe ochi şi să mergem! continuă Vânătorul, azvârlind cu ciudă puşca pe umeri. Diavolii ne-au scăpat... Nu mai avem ce face aici... O să găsim noi ceva ca să scăpăm de ei. Acum ştiu totul despre noi şi sunt periculoşi. Dacă ajung în sat, s-a zis cu noi.

Şi Vânătorul o porni înapoi prin păpuriş. Azvârlind câţiva pumni de apă pe faţă şi scuturând de câteva ori din cap, Bărbosul se ridică şi o porni bolborosind ceva printre dinţi.

În timp ce Vânătorul şi Bărbosul se îndepărtau prin păpuriş spre barca cu motor ascunsă pe malul Dunării, băieţii înaintau — înotând prin mlaştină — la câţiva paşi depărtare unul de celălalt, printre sălciile încremenite şi mute, privindu-se din când în când cu coada ochiului.

— Am trecut! strigă bucuros Scatiul lui Babuşcă, care înota de zor în apropierea lui. Încă puţin şi intrăm în trestii, şi de-acolo ajungem la Dunăre.

Dar deodată Scatiul văzu cum Babuşcă se opreşte şi rămâne în urmă.

— Babuşcă! strigă el speriat, continuând să înoate şi neîndrăznind să întoarcă capul. Ce s-a întâmplat, Babuşcă?!

Nimeni nu-i răspunse.

— Babuşcă! strigă din nou Scatiul, cu un glas subţire şi nefiresc. De ce nu răspunzi, Babuşcă? Unde eşti?

Sălciile uscate din jur se uitau zbârlite, cu ochi răi, spre băiatul care striga, tulburându-le liniştea.

— Babuşcă! strigă din nou Scatiul în timp ce înota, făcând un ocol larg după sălciile uscate care îi aţineau calea. Unde eşti, Babuşcă?!

— Aici… Aici, Scatiule! auzi el, în sfârşit, glasul lui Babuşcă, şi în clipa următoare îl zări înotând parcă în gol în mijlocul mlaştinii.

Babuşcă „eşuase“ pe un banc de mâl, abia acoperit cu apă şi, deşi continua să înoate, devenise de fapt prizonierul mlaştinii.

Scatiul porni spre el ca o săgeată, lăsând în urma lui o dâră prelungă de băşici clocotitoare.

— Nu te apropia, Scatiule! strigă Babuşcă, continuând să înoate în apa tulbure şi vâscoasă. Înapoi! M-auzi? Înapoi!

Dar Scatiul nu-l asculta. Ajuns la câţiva paşi de el, o

coti brusc şi începu să se învârtă în jurul lui Babuşcă în cercuri din ce în ce mai mici. Deodată simţi gheara rece şi vâscoasă a mâlului înhăţându-l de picior. Sări fulgerător într-o parte. Scăpase.

În schimb, Babuşcă părea pierdut. Scatiul îl vedea cum oboseşte şi gâfâie din ce în ce mai greu, zbătându-se în coca neagră şi vâscoasă a mâlului. Cu răbdare, mlaştina îl aştepta, să obosească, ca să-l înghită apoi dintr-o sorbitură.

Deodată, în aerul încremenit al mlaştinii, răsună un zumzet rece, metalic, şi în curând un punct mic, verde, se ivi departe, sus, deasupra sălciilor uscate. Apoi, în timp ce punctul creştea văzând cu ochii, pădurea moartă începu să vibreze. O bolboroseală ciudată, surdă, se înălţa din pântecul gol al sălciilor, fâlfâind printre crengile uscate ca un stol de lilieci nevăzuţi.

— Nu te lăsa, Babuşcă! strigă Scatiul cu ochii aţintiţi spre uriaşa insectă de metal care acum zbura, huruind asurzitor, deasupra pădurii. Vine nenea Panait... Vine spre noi... Priveşte! Elicopterul... Vine elicopterul!

Într-adevăr, gigantica libelulă verde se apropia cu repeziciune, învăluită într-un nor de fulgere argintii.

— Aici suntem! Aici! strigau cei doi băieţi, biciuind apa cu mâinile şi cu picioarele. Aici! Aici, nene Panait! Aici!

Cu un vaiet asurzitor, care părea să cutremure din rădăcini sălciile uscate risipite prin mlaştină, elicopterul trecu pe deasupra bălţilor, acoperindu-i o clipă cu umbra lui de cerneală, apoi se îndepărtă, prinzând înălţime.

— Nu ne-a auzit! gemu Scatiul, înotând deznădăjduit în jurul lui Babuşcă.

Ajuns deasupra şuvoiului, pilotul privi în jos prin geamul de plexiglas al carlingii şi tresări; zărise o barcă pe jumătate scufundată în apă.

— Dar bine — gândi el cu glas tare, în timp ce apăsa pe maneta de comandă, coborând spre păpurişuri — asta-i barca Scatiului şi-a lui Babuşcă.

Elicopterul cobora.

— Uite! Ne caută! urlă de bucurie Scatiul. A văzut barca. Ţine-te bine, Babuşcă! Vine nenea Panait! Vine!

Şi într-adevăr, de data aceasta Panait îi zărise pe băieţi. Uriaşa insectă verde, de metal, cobora lin şi pieziş din înălţimi. Băieţii zăreau acum capul pilotului în casca lui de piele neagră, cu căştile de radio la urechi, uşor aplecat în carlingă spre ei. Într-un vârtej ameţitor de aer, elicopterul plutea deasupra bălţilor. Uşa carlingii se deschise, şi Panait se aplecă în afară.

— Hei, Scatiule! strigă el cu putere ca să acopere vuietul motorului. Ce dracu faceţi aici, băieţi? adăugă el, azvârlind în jos o scară de frânghie. Sus! Sus, draci împieliţaţi ce sunteţi!

Scatiul prinse scara de frânghie din zbor şi se agăţă cu amândouă mâinile de ea. Elicopterul făcu un salt, şi-l smulse pur şi simplu din apă, purtându-l ca pe-un fulg spre Babuşcă. Scatiul îi întinse mâna şi peste câteva clipe cei doi băieţi se căţărau pe scara de frânghie spre elicopter, zburând şi legănându-se în văzduh, deasupra sălciilor uscate.

— Am văzut barca voastră scufundată în şuvoi, le spuse Panait, în timp ce Scatiul şi Babuşcă, murdari de mâl din cap până în picioare, săreau în carlingă. Ce s-a întâmplat, băieţi?

Mlaştina şi sălciile uscate rămâneau în urmă, prefăcându-se în mici pete cenuşii ce se pierdeau încet, încet în întinderea nesfârşită de ape şi păpurişuri.

Elicopterul urca, în timp ce Scatiul povestea pe nerăsuflate lui Panait despre cele întâmplate. Dintr-un colţ

al carlingii, Babuşcă, cu aerul lui somnoros, urmărea priveliştea uluitoare ce se desfăşura jur împrejur. De aici, de sus, Dunărea părea un şarpe uriaş şi strălucitor de aur, ce se încolăcea mereu în umbra albăstruie a pădurilor, prăvălindu-se din când în când în gigantice cascade de întuneric. Căzând, se sfărâma în mii şi mii de cioburi de oglinzi ce licăreau ici-colo în adâncul pădurilor încremenite. Tăia cu scânteieri de brici lungi părţi tremurătoare de lumină prin trestiişuri, şi-apoi sărea în fantastice explozii solare din ghiol în ghiol, din pădure în pădure, împăienjenindu-se încet, încet în negurile albe şi vaporoase ale mării. Marea tălăzuia, scăldând în lumina ei tulbure şi fosforescentă, de mătase grea şi verde, tot orizontul.

— La naiba! spuse Panait, cu mâna încleştată pe maneta de comandă, după ce ascultase tot ce-i povestise Scatiul. Aici e o treabă serioasă, băieţi! Nu cumva vi s-a părut?

— Da’ de unde, nene Panait! se apără cu îndârjire Scatiul. Dacă o iei spre „Ostrovul lupilor“ ai să-l vezi pe Profesor legat de pom... Şi-apoi, iată barca! strigă Scatiul, întinzând braţul spre un punct mic, roşu, care înainta pe Dunăre, printre vapoare şi şlepuri, lăsând în urma lui o dâră subţire de spumă albă.

Zărind barca cu motor, Panait apăsă din nou maneta; cu un huruit scurt, elicopterul începu să coboare spre ea. Pe măsură ce Dunărea se apropia, băieţii îl zăriră pe Bărbos manevrând de zor volanul alb, de fildeş, al bărcii, şi pe Vânător în picioare, cu puşca în mână, urmărind cu nelinişte elicopterul care venea glonţ spre ei.

— Ei sunt! Ei sunt, nene Panait! strigă Scatiul. Ăla din dreapta este Bărbosul. Îl vezi? Şi cel din stânga, Vânătorul.

Panait apăsă pe-un buton şi un beculeţ roşu se aprinse.

Apoi pilotul ridică un microfon şi îl duse la gură:

— Alo, baza! spuse el încet. Aici Y.R. 4… Aici Y.R. 4… Intră pe recepţie!

*

Cu privirea aţintită spre barca roşie cu motor care înainta pe Dunăre, zburând din când în când peste valuri ca o lăcustă, Panait relată în microfon peripeţiile prin care trecuseră Scatiul şi Babuşcă.

Tocmai se pregătea să încheie, când deodată tresări, aplecându-se mai tare spre geamul de plexiglas al carlingii:

— O clipă! O clipă! strigă el în microfon, urmărind cu atenţie cele ce se întâmplau jos. Alo, baza, m-auzi? Barca cu motor şi-a schimbat direcţia. Se îndreaptă cu toată viteza spre mal.

Cei doi băieţi văzură prin geamul transparent al carlingii barca cu motor descriind un arc alb, înspumat, pe Dunăre şi înaintând într-o viteză fantastică spre malul fluviului.

— Da… Da, continuă Panait în microfon. Barca cu motor acostează. A ajuns la mal. Unul dintre indivizi a sărit pe mal cu o valiză galbenă în mână.

— E Vânătorul! şopti Scatiul pilotului cu ochii aţintiţi spre mogâldeaţa care se căţăra cu repeziciune pe malul abrupt.

— A sărit şi celălalt! strigă agitat Panait. Fug!

Elicopterul cobora vertiginos spre pământ. Acum Scatiul şi Babuşcă îi vedeau bine pe cei doi; fugeau rupând pământul spre o pădure bătrână de sălcii ce se înălţa în apropierea malului. Din când în când, Bărbosul se oprea, agitând puşca spre elicopterul care cobora spre ei. Până la urmă, Bărbosul se lăsă păgubaş şi, luând-o straşnic la

sănătoasa, dispăru valvârtej în urma Vânătorului, în adâncul pădurii. Scatiul şi Babuşcă nu mai văzură decât creştetul alb-verzui al pădurii în Dunăre. Elicopterul urca din nou, pieptiş, în albastrul cerului.

— Alo... Alo! strigă Panait în microfon. Indivizii s-au refugiat în pădurea de sălcii. Nu mai zăresc pe nimeni. Ce fac? Aterizez?

După câteva clipe de tăcere, cei doi băieţi auziră în căştile de radio ale pilotului:

— Am notat poziţia bărcii cu motor... Îndreaptă-te spre aeroportul A! Îndreaptă-te spre aeroportul A!

Şi vocea tăcu.

Concentrat, Panait manevră manşa de comandă. Făcând un ocol larg deasupra pădurii, elicopterul îşi schimbă direcţia de zbor. În faţa celor doi băieţi răsăriră deodată în zare, departe, peste păduri, într-o lumină orbitoare, cele şapte creste de piatră al străvechilor munţi dobrogeni. Şi parcă vrând să înhaţe cele şapte creste liliachii, Razelmul se târa spre ele din hăuri de umbră ca o imensă caracatiţă de mercur. Elicopterul zbura spre Tulcea.

— Noi nu putem merge la Tulcea! spuse deodată, îngrijorat, Scatiul. Nu se poate, nene Panait! Peste câteva ore se întoarce „Şoimul“. Trebuie să transbordăm pasagerii pe vas. Nu-i aşa, Babuşcă?

Babuşcă îşi trase cu putere nasul în semn de încuviinţare şi tăcu.

— Ai dreptate, Scatiule! Slujba e slujbă, spuse încurcat Panait. Dar ai auzit şi tu, trebuie să mă îndrept urgent spre aeroport. Ce-i de făcut?

Babuşcă îl bătu încet pe umăr pe Scatiu şi-i făcu semn cu capul să privească în jos. Într-adevăr, jos, pe Dunăre, înainta o caravană ciudată: un mic remorcher, vechi şi

hodorogit, care scotea fum cât un transatlantic, şi care trăgea după el trei plute mari, legate între ele cu cabluri de oţel. Pe fiecare plută se zărea câte un tractor nou, nou, vopsit proaspăt şi strălucind în zare. Jur împrejurul lor, un ciopor pestriţ de oameni, unii în picioare, alţii trântiţi jos pe plute, printre saci şi paporniţe.

— Nenea Onufrie! strigă bucuros Scatiul. Se întoarce de la Tulcea cu tractoarele pentru ferma de stat. Coboară jos, nene Panait!

Panait făcu semn din cap că a înţeles, şi apăsă pe manşă. Pe măsură ce elicopterul cobora spre plute, cei culcaţi pe jos se ridicau, curioşi, în picioare. Până şi mecanicul bizarului remorcher îşi scoase capul din cabină şi privi cu faţa neagră de unsoare spre uriaşa pasăre de metal care se apropia. În sfârşit, elicopterul se opri la câţiva metri deasupra Dunării, în apropierea ciudatei caravane.

Scatiul deschise uşa carlingii şi strigă, cât îl ţineau puterile, spre un bărbat înalt, roşcovan, îmbrăcat într-o cămaşă cu pătrăţele, decolorată de soare, şi care — rezemat cu o mână de un tractor — privea nedumerit spre elicopter.

*

— Stai, nene Onufrie! Eu sunt, Scatiul! Venim şi noi! mai adăugă el, şi, făcându-şi vânt, se azvârli din elicopter, căzând ca un bolovan, cu capul în jos, în Dunăre.

Scatiul dispăru în adâncuri.

— Hei, Scatiule! strigă Babuşcă, apărând şi el în uşa carlingii. Pe mine mă laşi aici?

Şi în clipa următoare sări şi el în picioare din elicopter şi pieri, cu mâinile ridicate deasupra capului, în valuri.

Pe plute se stârnise o zarvă nemaipomenită.

Remorcherul oprise motorul şi plutele luate de curentul puternic al fluviului, se ciocneau una de alta, se despărţeau, cablurile se întindeau scrâşnind şi gemând. Într-o hărmălaie de nedescris, toată această caravană se învârtea ca o maşină centrifugă în mijlocul Dunării.

Scatiul şi Babuşcă apăruseră la suprafaţă. Înfrângând curentul puternic, se apropiau de plute, în strigătele şi râsetele tuturor.

— De unde veniţi, mă? îi întrebă Onufrie, când, traşi din apă de zeci de mâini, Scatiul şi Babuşcă se pomeniră pe-o plută. Unde-s cizmele tale, Babuşcă?

— De la „Ostrovul lupilor“ venim, nene Onufrie! răspunse Scatiul, făcând semn cu mâna spre elicopterul ce se îndepărta. Ne-au fugărit doi... contrabandişti.

— Ha, ha, ha! râse cu poftă Onufrie, trecându-şi mâna prin moţul de păr ce-i cădea pe frunte. Contrabandişti, ai? Spune mai bine că v-au prins pescarii cotrobăind prin setcile lor, v-au dezbrăcat şi v-au tras o mamă de bătaie. Contrabandişti! adăugă el, apucând de-un capăt sfoara de cânepă cu care era încins Babuşcă. Au pus ochii, pesemne, pe cureaua lui Babuşcă, ai?

Toţi cei de pe plută izbucniră în hohote de râs. Remorcherul se pusese în mişcare, şi plutele, aliniindu-se una în spatele celeilalte, urcau acum în linie dreaptă pe Dunăre, între malurile care, odată cu soarele ce apunea, se învăluiau din ce în ce în întuneric. Remorcherul gâfâia, trosnea şi urca încet pe fluviu.

— Ha, ha, ha! îl întrerupea râzând, ici şi colo, Onufrie pe Scatiu, în timp ce acesta povestea tuturor păţaniile prin care trecuseră. Le-aţi făcut „urma vulpii“, ai? Dar o setcă de ce nu le-aţi întins? Să le fi rupt dracului elicea!

— Le-am întins, zău, le-am întins, nene Onufrie!

Ochii lui Onufrie lăcrimau de râs:

— Le-aţi întins setci? Şi barca cu motor ce-a făcut? S-a ridicat ca o raţă sălbatică şi-a zburat peste ele?

Babuşcă, ghemuit pe un sac lângă tractor, privea burzuluit, cu ochii lui verzi, tăioşi, de pisică, spre cel ce râdea.

— Cum a zburat barca cu motor? Ia spune tu, Babuşcă! îl apostrofă Onufrie, întorcându-se spre el. S-auzim... cum?

Ciufulit, cu părul căzut pe ochi, Babuşcă îl fulgeră cu privirea lui verde şi mormăi printre dinţi:

— Uite-aşa... bine! A zburat.

— Ia staţi! spuse deodată Onufrie, întorcând privirea înapoi pe Dunăre, de unde creştea zgomotul unei sirene fluviale. Priviţi, se apropie o şalupă militară!

Într-adevăr, ajungând din urmă ciudata caravană, se apropia, văzând cu ochii, într-un vârtej de spumă, o vedetă fluvială rapidă. Pe punte se zăreau doi ostaşi în uniforme kaki, înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Lângă ei, în picioare, stătea un tânăr într-o cămaşă albă şi pantaloni de culoare închisă, înalt, cu părul în vânt şi faţa bronzată de soare. Alături se vedea un câine-lup negru-cenuşiu, aşezat pe picioarele din spate.

Cei de pe plute amuţiseră. Nu se auzea decât vuietul valurilor şi clocotul înspumat al şalupei care se apropia. Când vedeta rapidă ajunse în dreptul plutelor, tânărul ridică o pâlnie uriaşă, pe care o ţinea într-o mână, şi strigă spre cei de pe plute cu o voce limpede şi puternică:

— Bună ziua, tovarăşi! Îi caut pe Scatiu şi pe Babuşcă. Mă numesc Vlad. Băieţii sunt pe plută?

Scatiul se ivi din spatele lui Onufrie şi înaintă spre marginea plutei, îmbrăcând din mers o haină albastră, decolorată, de doc, pe care i-o dăduse, pesemne, unul dintre săteni.

— Eu sunt Scatiul! spuse el, oprindu-se dârz la

marginea plutei. Dacă aveţi vreo treabă cu mine, iată-mă!

— Şi eu... Babuşcă! adăugă celălalt băiat, apărând lângă Scatiu, zbârlit şi arţăgos. Ce doreşti, nene?

Şalupa se apropie încet, încet şi se ciocni cu un zgomot surd, de tablă dogită, de pluta pe care curenţii puternici ai fluviului o purtau la vale.

— Mă numesc Vlad! repetă tânărul în cămaşă albă, măsurând cu admiraţie pe cei doi băieţi care stăteau nemişcaţi pe plută, în faţa lui. Am primit mesajul vostru prin radio.

Scatiul tresări. Faţa i se lumină deodată:

— Cu dumneata a vorbit nenea Panait prin radio din elicopter?

— Da! răspunse zâmbind tânărul, jucându-se cu urechile câinelui-lup care stătea lângă el. L-aţi lăsat pe un aşa-zis profesor legat de-o salcie la „Ostrovul lupilor“? Vreţi să mă conduceţi până acolo?

Scatiul şi Babuşcă se priviră o clipă în tăcere. Cei de pe plută ascultau încremeniţi.

*

— Mergem, Babuşcă, la „Ostrovul lupilor“? Ce zici? îl întrebă în şoaptă Scatiul.

Babuşcă dădu din cap, cu aerul lui somnoros:

— Să mergem, dar pe unde? Nu putem intra cu şalupa prin „spărtură“. Trebuie s-o luăm pe la „stăvilar“.

— Ai dreptate, o luăm pe la „stăvilar“! spuse cu însufleţire Scatiul şi, sprijinindu-se cu o mână de şalupă, sări pe punte, drept în picioare. Noi suntem gata, nene!

Babuşcă îl urmă.

— Pe unde o luăm, băieţi? îi întrebă Vlad, când Babuşcă se opri lângă Scatiu.

Babuşcă întoarse capul spre Onufrie, care rămăsese

încremenit pe plută, în mijlocul celorlalţi, şi — măsurându-l cu un zâmbet de superioritate — răspunse cu glas tare, ca să fie auzit de toţi:

— Vă conduc eu, nene! Luaţi-vă după mine... Aşa... drept înainte!

La un semn pe care Vlad îl făcu pilotului, motoarele începură să duduie din plin şi, prinzând viteză, şalupa dispăru, urmărită de privirile uluite ale celor de pe plută.

— Faceţi cunoştinţă, băieţi! le spuse vesel Vlad, arătând spre câinele-lup ce stătea pe punte, privindu-i pe cei doi băieţi când cu un ochi, când cu altul. Vi-l prezint pe Spic... Hai, Spic, dă laba!

Câinele păru să-l cântărească o clipă din ochi pe Scatiu, apoi ciuli urechile şi îi întinse laba cu un aer grozav.

Scatiul prinse laba grea pe care i-o întindea câinele-lup şi-o strânse emoţionat:

— Eu sunt Scatiul!

— Şi eu Babuşcă! se prezentă la rândul lui acesta, aşezându-se pe vine, lângă dulăul negru-cenuşiu. Să fim prieteni, vrei?

Câinele-lup privi vesel la unul şi la altul şi începu să dea din coadă. În clipa aceea nici băieţii şi nici Spic nu bănuiau că numai peste câteva zile aveau să fie eroii unor peripeţii extraordinare.

Acum şalupa înainta zburând pe Dunăre, printre malurile împădurite ce se topeau încet, încet în ceaţa înserării.

— Priviţi, acela este „stăvilarul“! strigară într-un cor cei doi băieţi, în timp ce Scatiul întinse braţul spre nişte stâlpi uriaşi de beton, ce se proiectau fantastic, ca nişte porţi ciclopice, pe cerul cenuşiu al înserării.

Şalupa îşi schimbă direcţia, şi în curând, despicând valurile Dunării, pătrunse pe un canal cu maluri zidite în

piatră, care ducea la stăvilar. Uriaşele porţi de beton şi de piatră, înalte cât un bloc cu câteva etaje, se apropiau. Apoi, ca la o comandă, nişte lanţuri uriaşe începură să scârţâie pe scripeţii gigantici ai „stăvilarului“ şi uriaşele porţi de fier începură să se ridice încet, încet.

Trecând pe sub ele, şalupa pătrunse şi se opri într-o imensă hală de beton, plină cu apă. În urma ei, uriaşele porţi de fier se închiseră la loc. Ceea ce Scatiul şi Babuşcă numeau „stăvilar“ era de fapt o imensă ecluză prin care se scurgeau în fiecare zi din baltă în Dunăre nesfârşite convoaie de şlepuri, încărcate cu stuf.

Motoarele uzinei electrice ce se ridicau în apropierea ecluzei, cu zeci de ferestre luminate, duduiau răguşit. În ecluză apa creştea, văzând cu ochii. Apoi motoarele uzinei se opriră. Şi alte porţi din faţa şalupei se ridicară huruind. Drumul era liber. În deltă cobora noaptea.

— Aprindeţi reflectorul... şi cu toată viteza înainte! strigă Vlad, întorcându-se spre cabina pilotului.

Trecând ca o săgeată, şalupa se năpusti înainte, odată cu raza orbitoare de lumină a reflectorului, pe un canal învăluit în întuneric. Şlepuri uriaşe, încărcate cu stuf, apăreau fantomatic în lumina reflectorului, dansau o clipă albe în faţa lui, şi-apoi dispăreau în întuneric.

Pe măsură ce şalupa înainta, malurile canalului deveneau din ce în ce mai sălbatice. Sălcii mari se arcuiau peste apă, căzând în imense draperii de catifea verde, atârnând grele deasupra canalului.

— Atenţie! La stânga! strigă Scatiul, culcat pe puntea şalupei, întorcându-se spre pilot, şi făcându-i semn să cârmească spre stânga.

Cu un gest fulgerător, răsuci cârma, şalupa coti, în timp ce o gheară groasă şi uscată, de câţiva metri lungime, se ridică din apă deasupra ei, în lumina reflectorului, şi căzu

neputincioasă undeva, în urmă, în întuneric. Era o gigantică salcie uscată, înecată în canal.

— Mulţumesc, Scatiule! îi şopti simplu Vlad, şi băiatul simţi mâna caldă şi prietenoasă a acestuia aşezându-i-se pe umăr.

În curând şalupa ieşi din canal. În lumina prelungă a reflectorului ce dansa până departe pe ape, treceau unul după altul, ca nişte fuioare subţiri şi destrămate, de ceaţă, cârduri de lebede albe. Şi dincolo de ele creştea în lumina nervoasă a reflectorului, învăluit în perdele de ceaţă, „Ostrovul lupilor“.

— Iat-o! strigă deodată Vlad, întinzând braţul spre o arătare neagră, zdrenţuită, care apăruse tremurând în lumina reflectorului. Aceasta este salcia, băieţi?

Scatiul şi Babuşcă priviră spre salcia uscată care se apropia văzând cu ochii şi rămaseră înmărmuriţi. Nu mai era nimeni. Profesorul dispăruse.

Reflectorul pendulă, măturând de câteva ori malul pustiu în sus şi în jos, şi deodată se fixă pe două umbre cenuşii, care dispărură fulgerător în păpurişurile de pe mal.

*

— Atenţie, doi indivizi, în păpurişuri! strigă Vlad, şi în clipa următoare, scoţând un revolver din buzunar, se lungi lângă Spic, pe puntea şalupei. Hei, băieţei, culcaţi-vă aici, lângă mine, repede, repede! adăugă el, făcând băieţilor un semn cu mâna.

Cât ai clipi din ochi, Scatiul şi Babuşcă se aruncară jos, pe puntea şalupei, lângă Vlad. Cei doi ostaşi care se aflau în şalupă îşi scoaseră automatele de pe umăr şi, sprijinindu-le de bord, se pregătiră să tragă.

— Opriţi motoarele! Stingeţi reflectorul! ordonă Vlad, şi

Scatiul şi Babuşcă îl auziră cum îşi armează revolverul.

Motoarele şalupei mai duduiră câteva clipe, apoi amuţiră. Reflectorul se stinse. Şalupa se apropia acum uşor, ca o umbră, de mal. Nicio mişcare. Deodată băieţii simţiră cum câinele-lup, culcat lângă ei, se încordează şi se ridică încet, mârâind, cu urechile ciulite, cu privirea aţintită spre păpurişurile de pe mal.

— Hai, Spic, ia vezi ce e cu domnii aceia din păpuriş! îi şopti Vlad câinelui, lovindu-l uşor cu palma peste ceafă. Ia scoate-i afară de acolo, băiete!

Copiii îl văzură pe Spic ridicându-se, şi-apoi zburând cu un salt fantastic de pe şalupă pe mal. Ajuns acolo, câinele se lipi fulgerător de pământ; după ce rămase câteva clipe nemişcat, începu să se târască încet, încet, pe burtă, spre păpurişurile învăluite în ceaţă.

Minutele treceau. Deodată o împuşcătură răsună în păpurişul în care dispăruse câinele şi-o flacără mică, portocalie, muşcă scurt, ca o viperă, întunericul. Scatiul şi Babuşcă auziră păpurişul foşnind puternic, şi-apoi un strigăt prelung, de groază, sparse liniştea grea şi apăsătoare, însoţit de mârâiturile furioase ale lui Spic.

— Aprindeţi reflectorul! strigă Vlad, ridicându-se de jos cu revolverul în mână şi sărind apoi peste bordul şalupei pe mal.

În aceeaşi clipă, cei doi ostaşi îl urmară.

Reflectorul se aprinse şi raza lui orbitoare săgeta ceaţa, fixându-se pe tufele de papură. Păpurişul foşni, se clătină, şi băieţii îl văzură pe Spic rostogolindu-se, înlănţuit de-un om. Peste o clipă, Spic era cu labele din faţă pe pieptul individului culcat la pământ, fixându-l fioros, cu colţii albi, înspăimântători. Omul îl privea la rândul lui îngrozit, neîndrăznind să facă nicio mişcare.

— Unde-i celălalt? îl întrebă Vlad, sosind în fugă şi

dându-l pe Spic la o parte.

— A fugit... A fugit spre barcă! bâigui individul, schiţând un gest cu mâna spre interiorul „Ostrovului“.

— Hai, Spic, după el! strigă unul dintre ostaşi, făcându-i semn cu automatul să-l urmeze, şi, în clipa următoare, amândoi dispărură, în fugă, în păpurişurile întunecate, învăluite în ceaţă.

Vlad fixă prelung capul pleşuv şi faţa galbenă, zbârcită a individului care stătea răsturnat la pământ în faţa lui. Apoi făcu semn cu capul în direcţia în care dispăruseră cu o clipă mai înainte ostaşul şi câinele:

— Cine era? Profesorul?

— Nu! se strâmbă celălalt. Fredy a dat în primire. Cel care a fugit e Chioru!

Vlad păru surprins:

— Chioru ai spus? Chioru trăieşte?!

— Vânătorul a vrut să-i facă de petrecanie, dar n-a reuşit, răspunse, strâmbându-se din nou celălalt. A tras în el pe când se afla pe un şlep. Chioru a vrut să scoată pistolul, a alunecat, a căzut în Dunăre şi a scăpat. Vânătorul s-a păcălit. A crezut că i-a luat mirul.

— Ridică-te! spuse cu o voce poruncitoare Vlad, dându-se un pas înapoi şi ţinându-l pe celălalt sub ameninţarea revolverului. Unde-i Profesorul?

Individul se ridică de jos, cu un zâmbet batjocoritor pe buze, şi spuse, alungând cu mâna un roi de ţânţari care bâzâiau furioşi în jurul capului:

— Am ajuns prea târziu, şefule! Pe Fredy l-au jupuit de viu ţânţarii. E mort. L-am îngropat acolo, lângă salcie.

Vlad întoarse o clipă, înfiorat, capul spre ciotul uscat de salcie învăluit în ceaţă.

— Dar Vânătorul şi Bărbosul or să plătească scump pentru ceea ce i-au făcut lui Fredy! continuă cu o ură

sălbatică în ochi celălalt. Şi ei, şi cei doi băieţi din Pradina care l-au atras în cursă.

— Băieţii n-au nicio vină! i-o reteză scurt Vlad. De ce-i amesteci şi pe ei?

— N-au nicio vină? rânji neîncrezător pleşuvul, apărându-se cu palma de lumina reflectorului care îl orbea. Se poate! Dar eu nu i-aş sfătui să dea ochii cu Chioru! Din păcate, o să-l vadă la faţă mai repede decât cred.

Culcat pe puntea şalupei, Babuşcă se întoarse spre Scatiu şi spuse, fluierând uşor:

— Scatiule, mi se pare că am căzut din lac în puţ! Ce zici?

În clipa următoare, păpurişul din apropierea lui Vlad foşni şi Spic apăru, urmat în fugă de ostaş.

— Tovarăşe căpitan, apuse acesta, oprindu-se şi trăgându-şi răsuflarea. Infractorul a sărit în apă şi s-a depărtat de „Ostrov“ înotând. A dispărut în ceaţă într-o direcţie necunoscută.

*

Ajungând la portul plutitor din Pradina, Scatiul scoase vâslele şi le azvârli pe platforma de scânduri, urmărind cu privirea vasul de pasageri ce se îndepărta pe Dunăre, lăsând în urma lui fâşii negre şi zdrenţuite de fum. Ultimii pasageri sosiţi cu „Şoimul“ se risipiseră.

Legând barca de balustrada de fier ce înconjura „portul“, Scatiul sări pe platformă şi — cu lopeţile pe umăr — o porni spre pasarela îngustă, de lemn, ce despărţea „portul“ de mal. Dunărea clipocea, rotindu-se în ochiuri tulburi sub el.

— Scatiule! Hei, Scatiule! se auzi el strigat, şi în clipa următoare, ridicând privirea, îl văzu pe Matei Vătăşelul, gras şi asudat, alergând greoi spre el, fluturând o hârtie

deasupra.

— Ce-i, nene Matei? Ce s-a întâmplat? îl întrebă Scatiul, când acesta din urmă se opri lângă el, trăgându-şi răsuflarea.

— O telegramă... O telegramă telefonată! spuse acesta. E pentru tine... Citeşte-o!

Scatiul luă hârtia şi — aruncându-şi privirea pe ea — recunoscu îndată scrisul ascuţit şi nervos al telefonistei de la Consiliul popular. Şi deodată îngălbeni. Literele îi jucau în faţa ochilor.

„Starea pacientei Maria Vlăduţ foarte gravă! silabisi Scatiul cu o voce tremurătoare. Roagă să i se trimită urgent băiatul. Dr. Cornel Simionescu.“

— Îmi pare rău, Scatiule! îi spuse grăsunul, ştergându-şi fruntea asudată şi plină de praf. Dar poate că, totuşi, maică-ta se face bine! Curaj, băiete!

Şi plecă.

Scatiul rămase câteva clipe nemişcat, cu telegrama în mână, şi-apoi, azvârlind lopeţile într-un şanţ, o luă la fugă spre casa lui Babuşcă.

După peripeţiile de la „Ostrovul lupilor“, Babuşcă primise o chelfăneală straşnică de la tatăl lui, brigadierul Dumitru, şi fusese „consemnat“ sub ameninţarea unor pedepse teribile la domiciliu.

Când Scatiul intră, îl găsi cocoţat pe-o bucată din gardul de trestii ce se prăvălise în Dunăre, reparând de zor un juvelnic. Scatiul se opri posomorât şi tăcut lângă el.

— Ce faci, Babuşcă?

Acesta oftă din adâncul sufletului:

— Repar juvelnicul, nu vezi? răspunse el. L-am lăsat în apă cu nişte somotei şi mi l-au ros şobolanii. Dar tu? Nu te-am văzut de-o săptămână.

Scatiul îi întinse telegrama. Babuşcă îşi plimbă privirea

lui somnoroasă pe hârtie, şi-apoi, muşcându-şi buzele uşor, îl privi pe celălalt drept în ochi:

— Când pleci?

Scatiul lăsă privirea în pământ.

— Peste o oră! Dar nu am cârmaci la barcă. Şi doar cu câteva zile în urmă mi s-a spus că mama e mai bine.

Babuşcă se foi în loc, ca o cloşcă care se aşează mai bine pe ouă.

— Şi zici că nu ai cârmaci?

— N-am, răspunse Scatiul, continuând să ţină privirea în pământ. Şi am şase ore de vâslit până la oraş.

Babuşcă suspină şi clătină capul cu un aer filosofic:

— Păi mai e vorbă! adăugă el, scărpinându-se după ceafă. Se zice că bătaia e ruptă din rai, şi de la o vreme raiul ăsta se cam ţine după mine... Aşteaptă-mă în port peste o oră!

Într-adevăr, peste o oră, Scatiul şi Babuşcă părăseau „portul“, ieşind cu barca în largul Dunării. Călătoria fu lungă şi anevoioasă.

Plouase undeva, în ţară, Dunărea creştea, rostogolindu-se puternic, în mari vârtejuri de mâl, vuia şi gemea mânioasă între maluri.

În sfârşit, după câteva ore de vâslit, la un cot al Dunării, băieţii zăriră oraşul. Casele străluceau alb, orbitor, în lumina soarelui. Învăluite în fum albastru, macarale gigantice pipăiau cerul cu braţele lor scheletice, se roteau, se opreau, şi-apoi cădeau spre şlepurile mari şi greoaie, ancorate în port. Vapoare cu zbaturi, ticsite de excursionişti, părăseau sau intrau în port, în vuietul sirenelor şi huruitul maşinilor, în timp ce şalupe şi remorchere brăzdau Dunărea în toate direcţiile. Scatiul şi Babuşcă îndreptară barca spre un debarcader singuratic de la marginea portului, unde se vedeau legate câteva

bărci pescăreşti. În clipa când Scatiul şi Babuşcă se pregăteau să părăsească debarcaderul, o dubă sanitară îşi făcu apariţia pe cheiul pustiu şi frână brusc, cu un scrâşnet prelung, lângă debarcader. Un sanitar îmbrăcat în halat şi bonetă albă sări din dubă şi se apropie în pas alergător de cei doi băieţi.

— Tu eşti Scatiul? întrebă acesta, pradă unei mari agitaţii. Băiatul lui Maria Vlăduţ?

— Da! răspunse Scatiul, cu o voce care tremura uşor. Dar ce s-a întâmplat?

— O nenorocire, băiete! Urmează-mă! răspunse acesta, făcând semn celor doi băieţi să pornească spre maşină. Să dea Dumnezeu să mai ajungi la timp, adăugă el, deschizând portierele din spate ale dubei. Hai, băieţi, urcaţi repede... Repede!

Scatiul şi Babuşcă săriră în dubă. Portierele dubei se trântiră în urma lor.

— Cine e? strigă speriat Scatiul, desluşind în semiobscuritatea dubei un bărbat care stătea în fund, pe o bancă de lemn, cu un pistol aţintit asupra lor.

— Lasă gura! mormăi acesta. Şi nicio mişcare... Altfel vă curăţ. S-a înţeles?

Duba pornise, şi-acum gonea cu o viteză fantastică într-o direcţie necunoscută.

*

— Apropiaţi-vă! porunci băieţilor cu glas răguşit individul din dubă, făcându-le semn să se apropie.

Cel care îi strigase era de vreo patruzeci de ani, cu o faţă albă, trăsături delicate şi părul uşor încărunţit la tâmple. Proaspăt bărbierit şi pudrat, el purta o cămaşă excentrică, cu guler mare, cu flori portocalii, presărate pe un fond albastru. După ce-i măsură cu un aer uşor

nedumerit, acesta îi întrebă:

— Cum vă cheamă?

— Eu sunt Scatiul şi el e Babuşcă! răspunse Scatiul, arătând cu mâna spre Babuşcă, care stătea cu capul vârât între umeri ca un cocostârc. Suntem din Pradina...

— Şi ce dracu căutaţi aici? continuă pe acelaşi ton individul, vârându-şi, plictisit, revolverul în buzunar.

— Păi... ştiu eu? făcu Scatiul. Am primit o telegramă că mama e bolnavă şi...

— Înţeleg! îl întrerupse celălalt, scoţând o batistă din buzunar şi suflând în unghii începu să le lustruiască. Şi eu am sosit azi în oraş de la „băi“. Am avut un concediu de vreo cincisprezece ani, dar m-am plictisit, frăţioare, şi-am şters-o! Nu-mi pria aerul. Era cam sărat... Pricepi?

Acum duba pesemne că părăsise oraşul, pentru că zbura, sărind prin hârtoapele drumului ca o broască. Prin crăpăturile podelei, praful răbufnea înlăuntru, împrăştiindu-se pe pereţi şi tavan.

— Ce înseamnă asta? striga disperat individul, alungând cu batista praful ce-l asalta din toate părţile. Opriţi! Opriţi! urla el, bătând cu pumnul în peretele de tablă al dubei care îl despărţea de cabina şoferului.

Duba se opri. Peste câteva clipe, portiera se deschise şi în cadrul ei apăru şoferul pe care băieţii îl cunoscuseră ca „agent sanitar“.

— Ce s-a întâmplat, Prinţule? întrebă el cu o voce aspră şi cavernoasă. De ce-ai oprit maşina?

Prinţul se apropie de el cu mâinile desfăcute, negre de praf, şi spuse cu o adâncă deznădejde în glas:

— Scuză-mă, domnule, dar aşa ceva nu-i pentru mine! Aici e o veritabilă cocină de porci! adăugă el, scuturându-şi tacticos cămaşa. Ce-i cu praful ăsta din maşină?

„Agentul sanitar“ îl fulgeră cu privirea:

— Ascultă, Prinţule, dacă ai şters-o de la închisoare şi-ai venit aici la noi, să ştii că în deltă n-avem nicio tipografie! Aşa că n-ai să-ţi poţi face meseria. Gata cu fabricarea de bani falşi! Ai priceput? Bagă-ţi minţile în cap, că te trimit din nou la răcoare! adăugă „sanitarul“ şi îi trânti portiera în nas.

Scuturându-şi cămaşa cu batista, Prinţul se întoarse spre cei doi băieţi şi le spuse cu o voce plină de amărăciune:

— Nu mai există hoţi, domnilor! Toţi sunt nişte brute, nişte agramaţi. Habar n-au de meserie. „Nişte rătăciţi“...

Duba sărea din nou prin hârtoape. După vreun sfert de ceas, se opri c-un scrâşnet prelung de frâne. Portiera se deschise din nou şi „agentul sanitar“, alungând cu revolverul praful ce-i răbufnea în obraz, strigă:

— Hei, voi, guşterii ăia doi... coborâţi din dubă! Şi tu, Prinţule!

Cu batista la gură, Prinţul sări primul din maşină, urmat de Scatiu şi de Babuşcă. Se aflau pe malul Dunării, un mal înalt şi pustiu.

— Luaţi-o spre remorcher! le porunci „sanitarul“, arătând cu braţul un mic remorcher, vechi şi putred ce se afla sub malul înalt şi abrupt. Şi fără mofturi. Altfel trag! Adăugă acesta, îmboldindu-i pe cei doi băieţi cu ţeava revolverului în spate. Marş înainte!

Scatiul şi Babuşcă se priviră câteva clipe în tăcere, şi-apoi — urmaţi de „sanitar“ şi Prinţ — începură să coboare malul spre remorcher. În jurul lor, din pereţii înalţi de lut roşu, ciuruiţi peste tot ca de nişte rafale de mitralieră, mii şi mii de rusalii, albe şi catifelate, îşi luau zborul deasupra apelor, zbenguindu-se în văzduh, ciupind în atingeri delicate apele de sticlă ale fluviului, sau ridicându-se, în mari vârtejuri de catifea, deasupra

sălciilor.

— Hei, care eşti în rabla asta? strigă „sanitarul“, oprindu-se lângă o scândură îngustă şi subţire care lega remorcherul de mal. Fă-te-ncoa să-ţi iei marfa în primire!

Din cabina remorcherului, putredă şi cu geamurile sparte şi afumate, îşi făcu apariţia un marinar greoi şi bătrân, îmbrăcat într-o bluză vărgată, pătată cu unsoare. Dând cu ochii de cei doi băieţi, începu să râdă zgomotos, scoţând două căpeţele de sfoară din buzunar.

— Ha, ha, ha! Au sosit berbecuţii. Să poftească! Să poftească!

Împinşi de „sanitar“, Scatiul şi Babuşcă se urcară pe remorcher.

— Acum să-i lege tăticu’ pe ei! continuă să râdă bătrânul, arătându-şi gura ştirbă. Să ducă băieţii acum mânuţele la spate, aşa, că am auzit că sunt tare poznaşi, aşa...

După ce le legă mâinile la spate, marinarul îl înşfăcă pe Scatiu şi — aruncându-l pe umăr ca pe-un sac — făcu câţiva paşi, deschise o uşiţă de scânduri stropită cu păcură şi-l aruncă într-o magazie. Scatiul zbură cu capul înainte şi căzu pe-o grămadă de cărbuni. Peste câteva clipe îl urmă şi Babuşcă.

Uşa de deasupra lor se închise şi cei doi băieţi se treziră într-o beznă îngrozitoare.

*

— Babuşcă... unde eşti? îi strigă Scatiul, încercând zadarnic să desluşească ceva în întunericul de nepătruns din jur.

Cărbunii clocotiră şi sunară din nou ca nişte nuci uscate; peste o clipă Scatiul simţi lângă el răsuflarea caldă

a lui Babuşcă.

— Aici sunt, Scatiule! Auzi? Au pornit...

Motorul remorcherului duduia din ce în ce mai tare şi băieţii simţeau cum micuţul vas se leagănă pe valuri.

— Aud... Aud... făcu Scatiul, muşcându-şi buzele de durere, în timp ce încerca să rupă sfoara care îi tăia mâinile. Ia vezi, Babuşcă, nu poţi să desfaci nodul ăsta?

Cu mâinile legate, Babuşcă pipăi mâinile prietenului pe întuneric, ca un orb, şi-acesta îl simţi, tresărind uşor:

— Ce e?

— Nu merge, Scatiule!

— De ce? îl întrebă în şoaptă Scatiul. E nod marinăresc?

— Da... Nici dracu nu-l desface pe ăsta. Sfoara e dată cu ceară! spuse cu amărăciune Babuşcă. Mai bine să vedem încotro mergem!

— Bine zici! spuse Scatiul.

Şi în clipa următoare cei doi băieţi se rostogoliră unul într-o parte şi celălalt în alta, lipindu-şi urechea de pântecul de tablă al vasului.

— Valuri din dreapta! anunţă Scatiul după câteva clipe de tăcere. Înaintăm în susul apei. Stai, stai! adăugă el, simţind cum remorcherul se înclină uşor. Ne îndreptăm spre malul celălalt. Nu mai aud valurile...

Motorul remorcherului duduia undeva, surd şi îndepărtat.

— Valuri din stânga! anunţă Babuşcă. Acum coborâm la vale, Scatiule!

Peste câtăva vreme băieţii simţiră cum vasul se înclină uşor la dreapta şi deodată tangajul acestuia dispăru.

— Am intrat pe-un canal îngust, Babuşcă! strigă Scatiul. Aud foşnind trestiile.

— Şi eu! răspunse cu glasul înăbuşit Babuşcă. Sigur

este un canal îngust. O fi plin de nuferi. Auzi cum gâfâie motorul!

Scatiul ascultă câteva clipe în întuneric, cu urechile ciulite, bătăile surde ale motorului.

Într-adevăr, motorul remorcherului gâfâia din greu, părând că e gata, gata să-şi dea duhul.

— Ai dreptate! făcu Scatiul după un anumit timp. Dar asta ce-i, Babuşcă?

Remorcherul se înclină uşor spre stânga şi deodată motorul începu să duduie vesel. Remorcherul se legăna din nou pe valuri.

— Am intrat într-un ghiol! spuse Babuşcă. Din nou valuri din stânga. Înaintăm în baltă... pe direcţia Dunării.

O rumoare de glasuri acoperi pentru o clipă duduitul surd al motorului, şi-apoi o voce groasă, spartă, răsună de undeva, din apropiere:

— Hei, Murfatlar, încotro? Mi-ai adus sticla de rachiu?

De jos, din magazie, cei doi băieţi auziră râsul surd al bătrânului.

— Prinde-o, Moţatule! Dar lotca cu peşte unde e? Ai pregătit-o?

— Am pregătit-o, drac bătrân! auziră băieţii râsul dogit al celuilalt. O iei la înapoiere.

Băieţii pricepură că trec pe lângă o cherhana.

— Dar încotro? Spre „Ostrovul lupilor?“

Băieţii auziră din nou deasupra lor hohotul de râs al bătrânului:

— Da, la „Ostrovul lupilor“! Ha, ha, ha! Ce bei aşa, mă? E spirt medicinal! O să dai ortul popii, Moţatule! Ha, ha, ha! Al dracului om!

Rumoarea de glasuri se pierdu în urmă. Acum nu se mai auzea decât duduitul surd al motorului.

După o jumătate de oră de drum, motorul

remorcherului tăcu brusc. Încet, încet, micul vas aluneca pe apă. Apoi se opri. Uşa de scânduri se deschise şi capul bătrânului apăru în lumina orbitoare ce năvăli în întunericul magaziei.

— Hai, berbecuţii tatii! strigă acesta cu vocea batjocoritoare. Ieşiţi de acolo! Chioru a trimis trăsura să vă ia!

Scatiul şi Babuşcă ieşiră pe puntea remorcherului, orbiţi pentru o clipă de lumina puternică a soarelui. Remorcherul se oprise pe-un canal sălbatic şi pustiu, care se bifurca în două şuvoaie mari de apă ce dispăreau printre sălcii uriaşe. Prinţul, rezemat de bordul remorcherului, vorbea cu un individ care stătea în picioare într-o barcă, ţinându-se cu mâinile de balustradă:

— Nici eu nu te-aş fi recunoscut, Ciupitule, spunea vesel Prinţul. Ce vrei? Sunt zece ani, bătrâne! Tot n-ai scăpat de mutra ta scârboasă?

Scatiul şi Babuşcă priviră spre omul din barcă şi rămaseră cu răsuflarea tăiată.

Omul era ras în cap, ca o bilă, şi avea toată faţa ciuruită de vărsat.

— Chiorul o să se bucure c-ai venit să lucrezi la noi, spuse cu un rânjet înspăimântător cel poreclit Ciupitul. Îi plac băieţii subţiri... Cu carte... A fost greu la pârnaie, Prinţule?

— Greu! recunoscu Prinţul, sărind peste bordul remorcherului şi aşezându-se cu grijă în barcă. Dar cu băieţii ăştia ce treabă aveţi?

Ciupitul aruncă băieţilor o privire care făcu să le îngheţe sângele în vine.

— Cu guşterii ăştia doi? rânji omul cu faţa ciupită de vărsat. L-au dat pe Fredy pe mâna Vânătorului... şi-acum Fredy e mort.

Faţa Prinţului se întunecă.

— Fredy? Păcat! murmură el. Lucra frumos... Am spart cu el un magazin la Brăila. Ce vremuri de aur, Ciupitule! Ce vremuri!

— Mi-amintesc! spuse sec Ciupitul, făcându-i semn Scatiului şi lui Babuşcă să coboare în barcă. Mai repede, mai repede, guşterilor! strigă el, aşezându-se şi apucând lopeţile. Şi tăceţi mâlc! Altfel vă curăţ!

Şi Ciupitul afundă vâslele în apă. Barca porni şi se îndepărtă încet, încet de remorcher. Scatiul şi Babuşcă, cu mâinile legate la spate, se priviră din nou în tăcere.

Înţeleseră că omul acesta cu faţa groaznică îi ducea la Chioru.

În curând, remorcherul se pierdu după o salcie, zvârlind în văzduh o ultimă şuviţă de fum negru ce se înşuruba leneş şi care dispăru în văzduhul încremenit. Ciupitul vâslea din ce în ce mai repede, în timp ce canalul se îngusta, şerpuind mereu printre trestiişuri şi ochiuri de apă acoperite de lintiţă şi nuferi sălbatici.

Departe, în stufărişurile învăluite în aburi trandafirii, răsunau din când în când strigătele ciudate şi clămpănitul uscat al pelicanilor. Stoluri compacte de raţe sălbatice zburau la răstimpuri scurte deasupra stufului, şi-apoi — zărind barca — săgetau ameţitor văzduhul, fâlfâind prelung şi ascuţit ca nişte proiectile.

Deodată, după un cot al canalului, în faţa băieţilor apăru un mal înalt, acoperit de sălcii bătrâne şi pline de scorburi. Ciupitu împinse barca într-acolo şi în curând ea se opri, scrâşnind uşor în malul nisipos.

— Am ajuns, Prinţule! spuse cu un zâmbet bizar Ciupitu, dând drumul lopeţilor. Scoţând de sub fânul din barcă o puşcă militară, sări pe mal. Hai, în flanc câte unul! Coborârea!

Prinţul privi deznădăjduit la bocancii Ciupitului care se înfundaseră pe jumătate în mâl.

— Ascultă, Ciupitule, un debarcader mai ca lumea n-aveţi?

Celălalt avu un râs sinistru:

— Lasă fasoanele, Prinţule! Suntem în deltă. Să vezi la noapte când ţi-or tăbăci ţânţarii pielea. Sări odată din barcă, lua-te-ar naiba să te ia! strigă omul cu faţa vânătă, îndreptând puşca spre pieptul Prinţului.

Acesta sări din barcă, se împiedică şi căzu ca o pleaşcă în mâl. Apoi se ridică, privindu-şi îngrozit cămaşa înflorată şi mâinile pline de mâl negru şi unsuros.

— Imbecilul de mine! scânci el. Ce-am lăsat! Păi la puşcărie eram un domn. Mă stima toată lumea şi...

— Gura! i-o reteză Ciupitul, sprijinindu-i pe băieţi să coboare din lotcă. Voi doi luaţi-o înainte!

Cu mâinile legate la spate, Scatiul şi Babuşcă pătrunseră în umbra întunecoasă a pădurii de sălcii. Ciupitu, cu puşca în mână, în faţa lor, schimba mereu direcţia, mergând în zigzag printre scorburile sălciilor, vârându-i prin lăstărişuri înalte şi dese ca peria. În urma lor venea Prinţul bodogănind tot timpul, şchiopătând de un picior şi dând la o parte, cu delicateţe, din vârful degetelor, crengile care îi aţineau calea. Trecând printr-un păienjeniş de rădăcini de sălcii uscate şi încolăcite, Scatiul şi Babuşcă se pomeniră deodată în faţa unei colibe de pământ acoperite cu stuf. În loc de ferestre, se căscau nişte găuri umplute cu şomoioage de papură, dând întregii colibe înfăţişarea unei căpăţâni cu doi ochi mari, bulbucaţi, ieşiţi în afară. În uşa pe jumătate dărâmată nu se vedea nimeni. Ciupitu îi împinse pe cei doi băieţi spre colibă. Punând două degete la gură, scoase un fluierat ascuţit şi tremurător ca de huhurez. Peste câteva clipe, în uşă apăru

un bărbat înalt şi bine făcut. Oacheş, cu părul cârlionţat, cu ochi negri şi strălucitori, bărbatul scrută un timp pe Prinţ şi pe cei doi băieţi, şi-apoi râse cu poftă. Prinţul şi băieţii îl priveau uluiţi.

— Ha, ha, ha! spuse el, continuând să râdă cu veselie şi arătându-şi dinţii albi, strălucitori. V-aşteptaţi ca Chioru să fie vreo pocitanie ca Ciupitu... Un fel de drac şchiop şi chior, aşa? adăugă el, făcând semn celor trei să se apropie. Ei bine, eu sunt Chioru! Poftiţi încoace, domnilor!

Împinşi de la spate de Ciupitu, cei doi băieţi se apropiară de Chioru. Acesta îi cântări câteva clipe din privire, şi-apoi se întoarse zâmbitor spre Prinţ, întinzându-i mâna:

— Bine ai venit la noi, Prinţule!

Jenat încă, Prinţul îşi şterse mâna murdară de noroi de poalele cămăşii, şi-apoi i-o întinse.

— Te salut, Chiorule! De mult aşteptam clipa să te cunosc.

Atunci se întâmplă un lucru neaşteptat. Cu o mişcare fulgerătoare, Chioru înşfăcă mâna Prinţului, îl trase în jos, şi-apoi, cu palma desfăcută, întinsă, îi aplică o lovitură scurtă în ceafă. Prinţul căzu fără suflare la pământ, ca un sac de cartofi. Chioru se aplecă şi, scoţându-i revolverul din buzunar, se adresă Ciupitului cu acelaşi zâmbet pe buze:

— Ia-i aparatul de radio şi leagă-l! Acum şase luni, Prinţul a murit în infirmeria spitalului, la puşcărie. Când s-o trezi o să ne explice el cum de-a reuşit să învie. Mă interesează şi pe mine reţeta asta.

Aplecându-se, Ciupitu suflecă pantalonii celui care zăcea neînsufleţit la pământ şi scoase, dintr-o teacă de piele fixată pe picior, un mic aparat portativ de radio.

— Am găsit jucăria! spuse acesta, ridicându-se şi

întinzând aparatul. S-au modernizat ăştia de la poliţie! Ia te uită cu ce umblă! De altfel, zău c-aş fi jurat că e Prinţul. Mare artist, ăsta!

Scatiul şi Babuşcă priveau încremeniţi spre omul care zăcea neînsufleţit la pământ, cu faţa în jos şi braţele larg desfăcute.

Ciupitu scoase o sfoară din buzunar şi începu să-l lege.

*

După ce-l legă bine de mâini şi de picioare pe cel care zăcea la pământ fără suflare, Ciupitu îl aruncă ca un sac pe umăr şi o porni spre un mic bordei îngropat în pământ şi acoperit de stuf. Un lacăt greu şi ruginit atârna la uşa de scânduri. Ţinându-l când cu o mână, când cu cealaltă pe omul care atârna în spatele lui, Ciupitu se scotoci prin buzunare, înjurând îngrozitor, şi, în sfârşit, găsi cheia. Descuie lacătul, şi-apoi — aplecându-se brusc — îl aruncă pur şi simplu pe aşa-zisul Prinţ în uşa de scânduri, care se deschise şi se izbi de perete cu un zgomot asurzitor.

Băieţii îl văzură pe Prinţ zburând şi dispărând în bezna din bordei. După ce puse lacătul la loc, omul cu faţa ciupită ridică puşca de jos şi se răsti la cei doi băieţi:

— Şi-acum e rândul vostru! Hai, marş înainte!

Abia acum Scatiul şi Babuşcă observară că Chioru nu mai era lângă ei. Dispăruse în colibă. Omul cu faţa ciupită îi îmbrânci într-acolo.

Pătrunzând în colibă, Scatiul şi Babuşcă se treziră mai întâi într-o tindă. În afară de-o pirostrie şi de-un ceaun afumat, care zăceau în cenuşă, într-o coastă, ca o corabie eşuată la mal, nu se mai afla nimic. În încăperea alăturată, Chioru — urcat pe-o masă de scânduri grosolane, aşezată pe patru pari groşi bătuţi în pământ — ascuţea o nuieluşă de salcie. Îmbrânciţi din urmă, Scatiul şi Babuşcă se

treziră în faţa lui.

— Să spuneţi, mormăi Chioru, cum l-aţi aranjat pe Fredy şi ce-aţi câştigat la afacerea asta?

Scatiul simţi că i se urcă sângele în cap.

— Ascultă, nene, spuse el, cu glas tremurător de mânie. Nu ştiu de ce tot daţi zor cu profesorul ăsta... Eu sunt barcagiu în port, la Pradina... Mă cunoaşte toată Dunărea... Pe mine şi pe Babuşcă... Nu-i aşa, Babuşcă?

Babuşcă scoase brusc capul dintre umeri şi spuse, parcă trezit pe neaşteptate din somn:

— Mai e vorbă!

— Profesorul m-a tocmit să-l duc la „Ostrovul lupilor“... şi l-am dus. Asta-i tot! continuă Scatiul. Ba nu, mai era s-o şi păţim. Un vânător şi un bărbos ne-au alergat toată balta.

— Minţi! urlă Chioru, ascuţind nuieluşa de salcie şi înfigând cuţitul în masă. Fredy şi-a dat sfârşitul în braţele mele. Ştii care au fost singurele lui cuvinte?

Scatiul şi Babuşcă ridicară din umeri.

— Băieţii... Pradina... ştiu tot... Răzbună-mă... Asta ca să ştiţi bine că despre voi e vorba, spuse, aproape ţipând, Chioru, fulgerându-i cu privirea. Mai cântă şi-acum, Scatiule, dacă poţi!

— Ce atâtea vorbe, şefule, strigă Ciupitu, ridicând puşca şi manevrând închizătorul. Le tragem câte un glonţ şi gata! Am pierdut şi-aşa destulă vreme cu ei.

— Ia-i! tună Chioru, sărind de pe masă. Du-i în pădurice şi termină cu ei!

Scatiul şi Babuşcă înţeleseră că viaţa lor atârnă acum de-un fir de păr.

— Ţi-am spus, măi? strigă deodată Scatiul, întorcându-se spre Babuşcă, privindu-l drept în ochi. Ţi-am spus să luăm ceasurile şi s-o ştergem? Ţi-am spus, măi?

Babuşcă îl privi o clipă mirat, şi-apoi ochii lui verzi

scânteiară. Înţelesese.

— Eu n-am vrut? se apără el cu îndârjire. Tu, cu barca şi cu spitalul tău, ai încurcat treaba.

Cei doi răufăcători încremeniră, ascultând cu urechile ciulite.

— Ia staţi! spuse într-un târziu Chioru. Ce tot vă certaţi acolo? Despre ce ceasuri e vorba?

Scatiul îi făcu un semn lui Babuşcă cu cotul să tacă.

— Ba am să spun! strigă acesta cu o voce piţigăiată, apropiindu-se de Chioru. Dacă îţi dăm ceasurile, ne dai drumul, nene?

— Ceasurile de aur?! bâigui Chioru, în timp ce o sudoare rece îi îmbrobonea fruntea. Ştiţi unde sunt ceasurile?

— Da! minţi Babuşcă.

— Unde sunt? întrebă, aproape în şoaptă, Chioru. La „Ostrovul lupilor“?

— Da! continuă Babuşcă. Vânătorul şi Bărbosul le-au îngropat acolo. Erau într-o valiză galbenă...

— Ţi-am spus eu? strigă triumfător Chioru, întorcându-se spre omul cu faţa ciupită, în timp ce sudoarea i se scurgea pe obraji. Ţi-am spus eu că le-au îngropat acolo?

Ciupitu clătină neîncrezător din cap.

— Şi dacă guşterii ăştia ne mint?

Chioru smulse cuţitul înfipt în masă şi îl vârî într-o teacă de piele, atârnată de curea, pradă unei nemaipomenite agitaţii.

— O sută de ceasuri de aur... O sută... Fugi! Fugi şi caută hârleţul... Ia şi vâslele... Plecăm! Plecăm la „Ostrovul lupilor“! Ce-ai rămas aşa? Aleargă! Ce stai?

Ciupitu rezemă puşca de perete şi dispăru repede din încăpere, ca o umbră.

Deodată Chioru se opri şi privi lung spre cei doi băieţi. Acum Scatiul şi Babuşcă înţeleseră de ce bărbatul din faţa lor era poreclit Chioru. Din când în când, un ochi îi aluneca într-o parte şi câteva clipe se uita cruciş.

— Ar fi bine, spuse liniştit acesta, ştergându-şi fruntea cu dosul palmei, ca ceasurile să fie într-adevăr la „Ostrovul lupilor“. Altfel am să vă jupoi de vii! S-a înţeles?

Scatiul şi Babuşcă îi înfruntară privirea în tăcere.

În clipa aceea, Ciupitu apăru în pragul uşii cu două vâsle grele pe umăr şi o cazma în mână.

— Sunt gata, şefule! spuse el.

*

Chioru ridică puşca rezemată de perete şi făcu semn celor doi băieţi să părăsească încăperea. Când toţi patru ieşiră afară din coliba întunecoasă, Chioru se opri şi, întinzând braţul, arătă băieţilor un stol de raţe sălbatice care zburau departe, deasupra pădurii de sălcii.

— Plecăm la „Ostrovul lupilor“, le spuse el, dar băgaţi de seamă! Să nu încercaţi să fugiţi! Când trag, nu greşesc niciodată ţinta. Priviţi! adăugă el, ducând puşca la ochi şi apăsând pe trăgaci.

Detunătura armei cutremură pădurea. Raţa sălbatică, care zbura în fruntea stolului, zvâcni, se dădu peste cap, şi-apoi căzu lung în picaj, dispărând undeva, departe, în frunzişul pădurii.

Cu un rânjet de satisfacţie, Chioru manevră închizătorul armei şi cartuşul gol căzu, fumegând, la picioarele celor doi băieţi, care îl priviră înmărmuriţi.

— Aşa că vă este clar pe ce picior dansaţi... nu? le spuse Chioru, privindu-i cu un zâmbet ironic. Veţi fi voi şmecherii Dunării, dar pe Chioru nu l-a tras încă nimeni pe sfoară. Hai, luaţi-o spre pădure!

— Şi cu sticletele ce facem? interveni Ciupitu, arătând spre uşa de scânduri a bordeiului. Îl curăţăm?

— Ne răfuim cu el la întoarcere! răspunse Chioru, grăbit. Să punem mai întâi mâna pe ceasuri. Să mergem!

Şi întregul convoi se puse în mişcare. Cu mâinile legate la spate, Scatiul şi Babuşcă, încadraţi de cei doi răufăcători, intrară în pădurea de sălcii şi — străbătând lăstărişurile încâlcite şi dese ca peria — ajunseră din nou pe malul canalului unde îi aştepta barca; la apariţia lor neaşteptată, o droaie de şobolani de apă negri, cafenii, cu boturile turtite şi urechile scurte, săriră din barcă în apă şi dispărură ca prin farmec în adâncurile limpezi ale canalului.

— Urcaţi-vă în barcă... şi lungiţi-vă cu faţa în jos! le porunci Chioru celor doi băieţi, împingându-i spre luntre. Care ridică capul... s-a dus! adăugă el, făcându-i semn Ciupitului să pună vâslele.

Barca era plină cu fân proaspăt cosit. Scatiul şi Babuşcă se urcară în luntre şi se trântiră în fân, cu faţa în jos. Cei doi răufăcători se urcară, şi barca începu să alunece uşor pe apă, în clipocitul delicat, abia auzit, al lopeţilor.

Stând culcat cu nasul în fân, Scatiul înţelesese ce anume atrăsese droaia de şobolani în barcă. Fânul mirosea puternic a peşte. Ici, colo, încurcate în fân, se zăreau câteva săbioare, căzute pesemne acolo dintr-o vârşă a Ciupitului.

Deodată ochii Scatiului scăpărară. Întoarse încet capul spre Babuşcă, dar acesta, cu un aer încremenit, privea la peştişorii risipiţi prin fân ca la cine ştie ce minune.

— Babuşcă! şopti Scatiul.

Babuşcă întoarse brusc capul. Un fulger verde îi ţâşni din ochi, apoi pleoapele îi căzură încet, somnoroase.

— Le facem... „ferăstrăul“? întrebă el tot în şoaptă.

Scatiul îl privi drept în ochi şi dădu uşor din cap.

— Gura! strigă Chioru undeva la spatele lor. Ce tot şuşotiţi acolo?

Scatiul şi Babuşcă tăcură. Barca înainta mereu printre stufărişuri. După vreo două ore de mers, Chioru anunţă triumfător:

— „Ostrovul lupilor“! Ridicaţi-vă!

Scatiul şi Babuşcă se întoarseră şi se ridicară în capul oaselor. În faţa lor, învăluit în perdele de aburi, răsărise din nou „Ostrovul lupilor“, plutind parcă, într-o tăcere grea, în mijlocul întinderilor nemişcate de apă.

— Unde acostăm? întrebă Chioru îngrijorat, aţintind asupra celor doi o privire grea şi întunecată. La salcie?

— Da... la salcie! răspunse liniştit Babuşcă. Dar ne dai drumul, nene?

— Bineînţeles! Îmi daţi valiza şi sunteţi liberi! spuse cu un aer ciudat Chioru, trăgând cu coada ochiului spre omul cu faţa ciupită. Nu vedeţi? Ciupitu abia aşteaptă... să vă dea ordinul de lăsare la vatră.

Omul cu faţa ciupită rânji şi tăcu. Peste câteva minute, cu scrâşnet prelung, barca se opri la mal, în dreptul sălciei uscate.

— Ei, unde-s ceasurile? întrebă Chioru, când toţi coborâră pe mal, ştergându-şi fruntea leoarcă de sudoare cu dosul palmei. Aici? La piciorul sălciei?

— Nu... nu... a... acolo... se bâlbâi Babuşcă, arătând cu mâna spre păpurişul culcat, la câţiva metri de salcia pe unde înainte trecuseră Vânătorul şi Bărbosul, când porniseră să cerceteze „Ostrovul“.

— Unde... acolo?! se miră Chioru.

— Pe... Pe-acolo au luat-o cu valiza şi cu un hârleţ în mână! se bâlbâi Babuşcă din nou. Când s-au întors, erau

fără valiza galbenă. Aveau doar hârleţul cu ei.

Ochii Chiorului se măriră, de parcă ar fi vrut să sară din orbite. Alb ca varul, întinse încet mâna, şi-apucând ţeava puştii scoase arma din barcă.

— Mie îmi vindeţi voi gogoşi de-astea? spuse el încet, scoţând piedica armei. Mie?

Şi ridicând arma o puse la ochi.

— Nu trage, şefule! strigă Ciupitu, care între timp se apropiase de păpuriş. Se pare că guşterii au dreptate. Priveşte! Sunt urmele Vânătorului şi ale lui Max.

Chiorul luă arma de la ochi şi se repezi cu ea în mână spre păpuriş. Îngenunche, dădu păpurişul la o parte şi, după ce adulmecă pământul câteva clipe ca un copoi, spuse cu glasul sugrumat:

— Hârleţul... Da... Hârleţul, repede hârleţul! Urmele or să ne ducă la locul unde au îngropat valiza.

— Şi cu băieţii ce facem? Îi luăm cu noi? întrebă Ciupitu, gata să pornească spre barcă după hârleţ.

— Dă-i dracului acum! strigă Chioru, culcând ca un apucat păpurişul în stânga şi în dreapta. Leagă-i de mâini şi de picioare şi vino după mine!

Şi Chioru dispăru, în patru labe, în păpuriş.

După ce-i legă pe cei doi băieţi zdravăn, azvârlindu-i ca pe nişte saci lângă o salcie, Ciupitu luă puşca şi hârleţul din barcă şi se repezi şi el pe urmele Chiorului.

Abia dispăru, când se petrecu un lucru extraordinar.

Scatiul şi Babuşcă se încovrigară brusc şi trupurile lor subţiri şi elastice alunecară cu uşurinţa unor ţipari printre mâinile lor legate la spate.

— Ai luat şi tu câteva săbioare? întrebă Scatiul, desfăcând palmele în care se vedeau câţiva peştişori striviţi.

— Luat, spuse Babuşcă, dacă „jupânul“ e acasă, într-un

sfert de ceas am şters-o.

— Dă-i drumul! şopti Scatiul şi — azvârlindu-se la pământ — se rostogoli spre o salcie care se afla la câţiva paşi de ei.

Babuşcă îl urmă. Sub rădăcinile putrede ale sălciei uscate, spălate şi albite de ploaie, se zăreau câteva găuri adânci şi întunecoase. Cu mişcări iuţi, aproape fulgerătoare, cei doi băieţi aşezară săbioarele grămadă în dreptul unei găuri.

— Şi-acum... costreii! strigă Scatiul, începând să smulgă cu mâinile legate nişte frunze lungi, subţiri şi lucioase, ce creşteau prin apropiere; le presără peste grămăjoara de peşte. Babuşcă smulgea şi el frunzele cu o iuţeală de maimuţă.

În curând, peştişorii dispărură sub o grămadă de frunze. Babuşcă, legat cum era, se aşeză în genunchi şi ridică mâinile deasupra grămezii de frunze, gata parcă să dea o lovitură nimicitoare.

— Lasă-l pe mine, Scatiule! şopti el, cu aerul lui somnoros. Cred că jupânul a şi simţit mirosul de peşte!

Scatiul se rostogoli într-o parte şi, aşezându-se pe o coastă, ascultă cu urechile ciulite glasurile celor doi răufăcători ce răzbeau surd până la ei de undeva, de departe, din păpurişuri.

La picioarele sălciei, în genunchi, Babuşcă aştepta încordat. Clipele treceau.

Deodată, grămada de frunze tresări uşor. Apoi... din nou linişte. Nicio mişcare. După o clipă, frunzele tresăriră încă o dată. Babuşcă părea de piatră. Brusc, frunzele se ridicară puţin şi, în clipa aceea, mâinile lui Babuşcă căzură fulgerător, ca o ghilotină.

— L-am prins! Era acasă „jupânul“! şopti înfrigurat Babuşcă. Hai, Scatiule, vino să-l punem la treabă!

Scatiul se apropie de Babuşcă şi vârî mâna sub grămada de frunze.

Peste câteva clipe, apăru un şoarece de apă.

— Hai, „jupâne“! Dă-i drumul la „ferăstrău“! spuse cu un aer vesel Scatiul, lipindu-l de pământ şi prinzându-i picioarele cu legătura de sfoară ce-i înfăşura mâinile.

„Jupânul“ se încovrigă şi începu să roadă cu furie sfoara care îl ţinea prizonier.

Glasurile celor doi răufăcători care cotrobăiau şi săpau ici-colo prin păpurişuri se auzeau din ce în ce mai aproape. Şobolanul de apă rodea frânghia din ce în ce mai furios. Deodată, unul dintre nodurile care ţinea mâinile Scatiului plesni, se destrămă şi, odată cu el, celelalte se lărgiră şi se desfăcură ca prin farmec. Mâinile Scatiului erau acum libere. Cu un chiţcăit scurt, „jupânul“ se dădu peste cap şi dispăru ca un fulger în gaura de sub salcie.

— Hai, Babuşcă! Dă mâinile încoace! strigă Scatiul, încercând să dezlege mâinile prietenului său.

Dar totul fu zadarnic. Nodurile duble şi puternice, pe care le făcuse bătrânul marinar, erau cu neputinţă de desfăcut.

— La barcă! La barcă, Babuşcă! strigă cu furie neputincioasă Scatiul. O să te dezleg pe drum! Repede, repede!

Băieţii se rostogoliră spre barca care se legăna uşor pe valuri lângă mal. Scatiul se aruncă în barcă. Tocmai se pregătea să-l ajute pe Babuşcă, legat cobză, să se urce în lotcă, când foşnete puternice răsunară în păpuriş şi înjurăturile groaznice ale Chiorului, care se întorcea, tunând şi fulgerând, ajunseră până la ei.

Scatiul şi Babuşcă înţeleseră că era prea târziu ca să mai poară fugi cu barca.

*

— Ce facem? strigă desperat Babuşcă. Vin, îi auzi?

Păpurişurile foşneau din ce în ce mai aproape. Nu mai era nicio clipă de pierdut.

— Babuşcă, scoate-ţi pantofii şi aruncă-i pe mal! strigă Scatiul, în timp ce desprindea cu mişcări fulgerătoare vâslele de la barcă. Aşa... Stai că vin şi eu! adăugă el, sărind jos din barcă cu vâslele în mână.

Ajuns lângă Babuşcă, le azvârli jos, îşi scoase cămaşa şi pantofii, pe care îi azvârli peste ai lui Babuşcă. Acum înjurăturile Chiorului răsunau în păpurişuri la câţiva paşi de ei. Scatiul apucă din nou vâslele şi, peste câteva clipe, băieţii se rostogoliră de pe mal, spre păpuriş.

— Priveşte! strigă Chioru, apărând peste câteva clipe cu puşca în mână şi arătând spre cămaşa Scatiului şi pantofii celor doi băieţi, azvârliţi pe mal. Au şters-o! Cum i-ai legat? adăugă el, ridicând de jos sfoara roasă de şobolan şi arătându-i-o Ciupitului. Cu o sfoară putredă, ai?

— Şi ne-au luat şi vâslele! gemu înfricoşat Ciupitu. Au şters-o cu ele... înot... pe canal!

— Pe canal?! strigă Chioru. Ne-au luat vâslele ca să nu-i putem ajunge cu barca. Ei bine, staţi că v-arăt eu vouă! adăugă el alb de mânie, azvârlind puşca în barcă şi scoţându-şi cămaşa. O să vedeţi voi acum cum înoată Chioru! Hai, Ciupitule, vino cu mine! Nu pot fi departe. Îi prindem cât ai zice peşte!

Cu un salt spectaculos, Chioru se aruncă în apă şi începu să înoate cu iuţeală fantastică spre gura canalului, pe urmele celor doi băieţi. Omul cu faţa ciupită îl urmă şi peste câtva timp, cei doi răufăcători, înotând vârtos, pătrunseră pe gura canalului şi dispărură după perdeaua înaltă de trestii. În aceeaşi clipă, păpurişul din spatele

bărcii foşni şi Scatiul îşi făcu apariţia cu vâslele în mână.

— Hei, Babuşcă, poţi să ieşi! spuse el liniştit. Păcăleala s-a prins. O să ne caute ei mult şi bine.

Babuşcă, legat cobză de mâini şi de picioare, se rostogoli şi el afară din păpuriş şi adulmecă, cu urechile ciulite, liniştea întinderilor de apă.

— Greu, Babuşcă? îl întrebă, zâmbind, Scatiul.

— Greu! răspunse oftând Babuşcă. Cu ăştia văd c-am descurcat-o. Să văd cum o descurc iar acasă. Cred că tata mi-a şi planificat o bătaie.

— S-o ştergem atunci! şopti Scatiul. Aşteaptă-mă o clipă, Babuşcă, mă duc să aduc o scoică!

Şi în clipa următoare sări în apă. Ajuns la câţiva metri de mal, Scatiul se opri brusc, trase aer în piept şi dispăru, cu mâinile ridicate, în adâncuri. Ajuns sub apă, se răsuci fulgerător şi o porni repede spre fundul ghiolului. Pe măsură ce înainta, pânzele uşoare şi jucăuşe de soare se topeau. Apa devenea din ce în ce mai rece şi mai întunecată. Scatiul cobora mereu. Acum în jurul lui domnea bezna. Pânza de brădiş sălbatic, plutind ici-colo în adâncuri, i se încolăcea de mâini şi de picioare, îi zgâria pieptul şi gâtul, legănându-se în întuneric, ca braţele unor caracatiţe uriaşe. Scatiul cobora mereu. Capul îi vâjâia, şi în gură simţea gustul sângelui, care îi curgea din nas. În sfârşit, mâna Scatiului întâlni fundul rece şi vâscos al ghiolului. Se aşeză cu burta pe mâl şi se roti de câteva ori repede, ca o morişcă. Deodată, degetele lui întâlniră o piatră rece şi lucioasă. Scoica! Cu o săritură, Scatiul o smulse din nămol.

— Sus! Sus la aer! îi strigă parcă cineva la ureche, şi în clipa următoare, cu scoica în mână, Scatiul zbura în sus, ca o săgeată.

Când apăru la suprafaţa apei, Scatiul auzi nişte urlete

prelungi care veneau dinspre gura canalului. Întorcând capul, zări pe Chioru şi omul cu faţa ciupită care se întorceau, zburând parcă pe apă, spre el. Cu câteva aruncături de braţ, Scatiul ajunse la mal, trânti scoica de pământ, care se prefăcu în ţăndări, şi-apucând o bucată de scoică spartă se repezi la Babuşcă. Coaja de scoică tăia ca un brici. Cât ai clipi din ochi, Scatiul reteză legăturile care îl ţineau prizonier pe Babuşcă, şi-apoi cu o singură mişcare fulgerătoare îi eliberă picioarele.

— La barcă, la barcă, Babuşcă! strigă Scatiul, azvârlind coaja de scoică şi ridicând lopeţile de jos. Priveşte! Vor să ne taie drumul spre „stăvilar“!

Într-adevăr, cei doi îşi schimbaseră direcţia de înot şi acum veneau, ca nişte ulii pe diagonală, cu gândul să taie calea celor doi băieţi.

Scatiul şi Babuşcă, în barcă, potriviră lopeţile şi peste câteva clipe, cu o smucitură puternică, luntrea se repezi înainte. Şi cursa începu. Lopeţile gemeau, trosneau, în timp ce luntrea sărea din când în când peste valuri, ca o uriaşă lăcustă neagră. Tăindu-le calea, Chioru şi omul cu faţa ciupită veneau glonţ spre ea.

— Ne taie calea! strigă Scatiul, arătând cu capul spre răufăcători şi continuând să tragă vârtos la vâsle. Ia arată-le ce ştii Babuşcă! Opreşte-i!

— Am înţeles! răspunse scurt Babuşcă, şi vârând repede mâna în sân scoase praştia.

Cu mişcări sigure, potrivi în ea o pietricică albă, şi-apoi duse praştia fulgerător la ochi.

— I-am prins! strigă triumfător Chioru, făcându-i semn cu mâna Ciupitului să se repeadă la barcă.

Dar chiar în clipa aceea, Chioru auzi un bâzâit prelung, şi apa de sub nasul lui explodă. O ploaie de stropi înspumaţi îl plesni peste faţă, îl orbi, îl înecă şi el rămase

năucit, cu mâna întinsă spre barca care — asemeni unui ţipar prelung — alunecă şi trecu ca o nălucă pe lângă el.

*

Băieţii scăpaseră. Scatiul vâslea cu putere, în timp ce Babuşcă, cu praştia în mână, gata să tragă, privea în urmă, acolo unde, departe, din ce în ce mai departe, capetele celor doi răufăcători, apărând şi dispărând în valuri, se estompau şi se topeau încet prin perdelele de aburi.

— Babuşcă, treci la vâsle! spuse vesel Scatiul. Am scăpat! Într-o oră suntem la „stăvilar“.

Babuşcă îşi ascunse traista în sân şi dând la o parte cu grijă puşca încărcată a Chiorului, care îi aţinea calea rezemată de marginea bărcii, se aşează lângă Scatiu.

— Ia te uită cine voia să pună mâna pe noi! mormăi el dispreţuitor, apucând o vâslă şi-aruncând o ultimă privire spre „Ostrovul lupilor“. Păi dacă eram proşti, nu muream de mult? Era nevoie de Chioru şi de Ciupitu ăla?

Înfigând cu sete vâslele în apă, băieţii navigau în plin ghiol. În urma lor, „Ostrovul lupilor“, învăluit în aburi ca într-o mare de pene albe, se depărta încet, încet, micşorându-se.

— Priveşte, Babuşcă! Se apropie un remorcher! strigă deodată Scatiul, oprindu-se din vâslit şi arătând cu mâna un punct cenuşiu, învăluit într-un nouraş de fum negru, care venea spre ei cu repeziciune.

Babuşcă sări în picioare şi duse palma streaşină la ochi.

— Scatiule, spuse el, după ce privi câteva clipe în tăcere spre vasul care se apropia. Ştii cine vine?

— Nu! răspunse acesta, ducând şi el palma streaşină la ochi. Nu se poate! adăugă apoi, sărind la rându-i în picioare şi învârtindu-se ca un lup încolţit în barcă. Vine bătrânul Murfatlar! E remorcherul lui.

— El este! şopti repede Babuşcă, rotindu-şi privirea în jur, vrând parcă să găsească o scăpare. O să ne ajungă din urmă şi-o să ne scufunde. Ce facem, Scatiule?

Scatiul privi departe, peste ape, spre stufărişurile care se vedeau în zare, ca o linie subţire şi delicată de tuş.

— N-avem timp să ajungem în stufărişuri! spuse el. La vâsle, Babuşcă! La vâsle! Poate bătrânul nu ne-a zărit. Să schimbăm direcţia!

Se repeziră la vâsle. Peste câteva clipe, barca zbura spre stufărişuri, sărind peste valuri, muşcând şi sfâşiind apa cu botul ei ascuţit, azvârlind-o ca nişte petice înspumate în aer. Dar şi remorcherul îşi schimbase direcţia. Cei doi băieţi desluşeau acum coşul lui înalt şi negru, mâncat de rugină, ce venea spre ei, scuipând din când în când în văzduh coloane înalte de fum.

— Şi totuşi vine spre noi! strigă Babuşcă, vâslind şi întorcând mereu capul spre remorcherul care se apropia cu motoarele duduind în plin. Ne ajunge din urmă.

— N-avem ce face! Să ne pregătim de luptă, Babuşcă! spuse liniştit Scatiul, dând drumul vâslei, cu privirea aţintită spre vasul scorojit şi putred, care acum venea şerpuind, în plină viteză, drept spre barcă. Repede! Dă-mi puşca, Babuşcă!

Babuşcă îl privi o clipă cu gura căscată.

— Puşca?! îngăimă el. Păi ştim noi să tragem cu puşca?

Scatiul îl dădu la o parte, şi-apucând puşca, se trânti în fân, rezemând ţeava armei de marginea bărcii; apoi o îndreptă spre remorcherul care se apropia.

— Hai, Babuşcă... praştia! Ce stai?

Ca trezit din somn, Babuşcă scoase praştia din sân şi se trânti lângă Scatiu, în fân. Parcă speriat de poziţia războinică a celor doi băieţi, remorcherul o coti la stânga într-un vârtej de spumă.

— Fuge! strigă bucuros Babuşcă. A văzut că avem puşcă. O ia la sănătoasa. Uraaa!

Dar bucuria îi fu de scurtă durată. Remorcherul se opri brusc, apoi, rotindu-se de câteva ori în jurul lui, o porni din nou spre barcă. Acum era aproape.

Pe măsură ce vasul înainta spre ei, o uimire fără de margini îi cuprindea pe cei doi băieţi. În cabina pilotului — prin geamul mare şi afumat, pe jumătate spart — nu se zărea nimeni. Uriaşa cârmă se clătina singură, ca un om beat, când într-o parte, când în alta.

— Ce-i asta, Babuşcă?! făcu uimit Scatiul, lăsând patul armei să cadă în barcă. Priveşte! Nu-i nimeni la cârmă!

— Şi nici pe punte! adăugă aiurit Babuşcă. Să ştii că bătrânul s-a îmbătat pe undeva şi-o fi scăpat remorcherul.

— Şi-acum aleargă nebun, de unul singur, pe apă! Uită-te la el! Să-l prindem! Ce zici? spuse Scatiul, înviorându-se deodată. O să putem?

— Ba bine că nu! mormăi Babuşcă, azvârlind praştia în barcă şi începând să-şi suflece mânecile de la cămaşă. Vâsleşte spre el! O să mă prind de scară.

*

Scatiul sări la vâsle şi dintr-o singură mişcare a lopeţilor întoarse barca cu botul spre remorcherul care sosea. Ghemuit în barcă ca o pisică gata să sară, Babuşcă îl aştepta. Şi remorcherul sosi aproape de ei, cu duduitul asurzitor al motoarelor. Babuşcă se desfăcu fulgerător şi, aruncându-se în apă, se prinse de scara remorcherului.

— L-am prins! gemu el, în timp ce Scatiul apropia încet, încet barca de pântecul ruginit al remorcherului care, împreună cu ei, înainta acum spre stufărişuri.

— Urcă-te sus, Babuşcă! strigă Scatiul, prinzându-se şi el de scară. Vin şi eu! Să leg numai barca!

Babuşcă urcă scara de fier şi sări pe puntea remorcherului. Uşa magaziei, în care bătrânul marinar îi aruncase pe cei doi băieţi, era larg deschisă şi se bălăbănea la fiecare legănare a vasului. În jurul unui colac gros de frânghie, aruncat în mijlocul punţii, câteva sticle goale de vin se rostogoleau de colo până colo, sunând ciudat pe scândurile putrede şi uscate. Uşa cabinei pilotului era şi ea larg deschisă şi se lovea mereu de peretele cabinei cu scrâşnet ruginit.

Uşor ca o umbră, Babuşcă sări peste colacul de frânghie şi, ocolind sticlele, făcu un pas pe scara care cobora în cabina pilotului. Privind în jos, se opri şi scoase un strigăt de spaimă. Lângă cârmă, răsturnat pe spate, cu braţele larg desfăcute, cu gura căscată, bătrânul Murfatlar — în cămaşa lui marinărească, murdară şi pătat de ulei — zăcea mort într-o ploaie de cioburi, ciuruit de gloanţe din cap până în picioare. Scatiul apăru ca o umbră lângă Babuşcă.

— Ce-i?! întrebă el în şoaptă. De ce-ai strigat?

— Pri... priveşte! se bâlbâi Babuşcă, neîndrăznind să schiţeze nicio mişcare. Bă... bătrânul Murfatlar...

Dând cu ochii de bătrânul care zăcea pe podeaua cabinei, Scatiul se îngălbeni la faţă. Cu vocea stinsă şi înfrigurată abia îngână:

— L-a omorât cineva! S-o ştergem, Babuşcă! Şi încă repede.

Ca la o comandă, băieţii urcară treptele scării care duceau afară, săriră peste colacul de frânghie răsucit pe punte, şi-apoi dintr-un salt fantastic se aruncară peste bordul remorcherului. Căzură amândoi deodată, bufnind, în fânul din barcă. Scatiul se ridică şi dezlegă barca cu mâini tremurătoare. Remorcherul ţâşni înainte şi luntrea rămasă în urmă pendulă de câteva ori pe crestele valurilor,

ţâşnite de sub vas. Cu motoarele duduind din plin, remorcherul se îndepărtă şerpuind bezmetic pe întinderea de apă nesfârşită a ghiolului. Privind în urma lui, cei doi vâsleau tăcuţi şi încordaţi. Trăgând la vâsle, nici Scatiul şi nici Babuşcă nu bănuiau că în curând aveau să fie singurii martori care ştiau ce se întâmplase la bordul micului vas. Şi totuşi, cei doi băieţi nu cunoşteau încă multe lucruri. Ei ar fi rămas surprinşi să afle că aşa-zisul profesor pe care ei îl aduseseră la „Ostrovul lupilor“ făcuse parte la început din aceeaşi bandă cu Vânătorul şi Bărbosul, iar Chioru nu era altcineva decât fratele lui Max. Totul mersese ca pe strună până în ziua când traulerul „Regina mării“ acostase în port, purtând la bord ceasurile de aur trecute prin contrabandă. Atunci Chioru se hotărî ca, împreună cu Profesorul, să-l tragă pe sfoară pe Vânător şi pe Max, fratele său. Cu o oră mai înainte de timpul fixat ca întreaga bandă să se urce pe bordul traulerului, Profesorul dădu lovitura de unul singur şi fugi cu ceasurile de aur spre „Ostrovul lupilor“, unde avea întâlnire cu Chioru. Prinzând de veste, Vânătorul şi Max îl ajunseră din urmă cu o barcă cu motor, puseră mâna pe ceasuri şi-l pedepsiră pe complicele trădător prin moartea groaznică pe care o cunoaştem.

Scatiul şi Babuşcă habar nu aveau de toate aceste amănunte. Ei lopătau acum de zor spre gura canalului care ducea spre „stăvilar“.

Deodată cei doi băieţi auziră departe, în gura canalului, un bâzâit uşor, şi peste câteva clipe pe apele ghiolului apăru un mic punct negru, care se apropia de ei cu repeziciune.

— Priveşte, Babuşcă! strigă vesel Scatiul, dând drumul vâslelor şi sărind în picioare. E şalupa lui nenea Vlad. Vine spre noi! adăugă el, agitând braţele deasupra capului şi

începând să strige: Aici!... Aici, nene Vlad!... Suntem aici!

Babuşcă aruncă vâslele şi — lucru neaşteptat la el — începu să sară ca o broască prin fânul din barcă, făcând tumbe cât îl ţineau puterile.

Acum şalupa era aproape. Băieţii îl vedeau pe Vlad, în cămaşa lui albă, cu un binoclu atârnat de gât, la prova vasului, şi-alături de el, pe Spic, care sărea din când în când, nerăbdător, lătrând vesel spre cei doi băieţi.

Peste câteva minute, ajutaţi de câţiva ostaşi înarmaţi, Scatiul şi Babuşcă urcau pe puntea şalupei militare, acompaniaţi de lătratul vesel şi asurzitor al câinelui-lup.

— Formidabil! spuse Vlad, privind spre barca pe care tocmai atunci un ostaş o lega de şalupă. Puşca şi hainele sunt ale lui Chioru!

— Da! răspunse Scatiul râzând şi strângându-l la piept pe Spic, care i se aruncase în braţe. Am şters-o şi i-am lăsat goi puşcă.

— I-aţi lăsat? Pe cine?! se miră Vlad. Mai era cineva?

— Da, unul Ciupitu! continuă Scatiul. Un om cu faţa ciupită de vărsat de vânt.

— Interesant! Ia staţi jos şi povestiţi-mi, băieţi! Aţi întâlnit pe cineva cu numele de Prinţul?

*

Cu răsuflarea tăiată, Scatiul îi povesti lui Vlad păţania Prinţului şi felul cum acesta fusese doborât şi aruncat în bordeiul săpat în pământ.

— Ciudat! spuse Vlad, întunecându-se deodată la faţa. Moartea adevăratului Prinţ a fost păstrată în cel mai mare secret. Înseamnă că cineva din personalul spitalului închisorii a trăncănit. Vom vedea cine. Până una, alta, viaţa lui Preda, cel care a jucat rolul Prinţului, este în mare pericol. Dacă Chioru ajunge la bârlogul lui înaintea

noastră, locotenentul-major Preda este pierdut. Trebuie să-l găsim! Spuneai de-un marinar bătrân care v-a închis în magazie. Cum îl cheamă? Nu cumva Murfatlar?

— Bătrânul marinar nu ne mai poate ajuta! spuse Scatiul încet. E mort. Nu-i aşa, Babuşcă?

Acesta sări repede:

— Zău, nene Vlad, l-am văzut şi eu cu ochii mei! Era făcut sită.

Babuşcă povesti repede întâlnirea lor cu remorcherul-fantomă.

— Deci bătrânul Murfatlar, spuse uimit Vlad când Babuşcă încheie povestirea, a fost doborât de-o rafală trasă în geamul cabinei şi, curios, în timp ce remorcherul mergea!

În clipa aceea, un ostaş cu automatul în mână se apropie în pas alergător de Vlad şi strigă, arătând cu mâna undeva, în zare:

— Tovarăşe căpitan! Priviţi... Priviţi într-acolo!

Vlad şi cei doi băieţi întoarseră capetele şi rămaseră înmărmuriţi. Departe, în faţa lor, undeva, parcă în fundul ghiolului, flăcări uriaşe încătuşau orizontul, în timp ce o coloană subţire de fum se înşuruba în văzduh, desfăcându-se apoi într-o gigantică ciupercă neagră sub cerul încremenit de vară. Vlad duse binoclul la ochi şi privi.

— Remorcherul a fost incendiat! spuse el după câteva clipe de tăcere. Şi-acum se scufundă într-o mare de flăcări.

La un semn al lui Vlad, motoarele şalupei duduiră şi, făcând un scurt ocol, nava se îndepărtă, mărindu-şi din ce în ce viteza spre vâlvătăile ce dansau la orizont.

— Deşi, continuă Vlad, lăsând binoclul să cadă şi întorcându-se spre cei doi băieţi, o să ajungem prea târziu, oricum... mi-aţi făcut un mare serviciu, băieţi! În sfârşit,

ştiu cine este „Râma de mare“... sau cel puţin bănuiesc.

— „Râma de mare“?! se miră Scatiul.

— Da! spuse gânditor Vlad. Un vierme ciudat şi păros care trăieşte ascuns în nisipul mării. Pescarii îl cunosc. E singura momeală pe care o atacă chefalul. Şeful bandei este poreclit „Râma de mare“. Îl căutăm de multă vreme.

— Dar pe vas nu era nimeni! interveni uimit Scatiul, numai...

— Totuşi... podeaua era ciuruită de gloanţe, nu? făcu Vlad, ridicând binoclul şi ducându-l din nou la ochi. „Râma de mare“ a făcut o greşeală grosolană. A vrut s-o repare incendiind remorcherul. Prea târziu. Voi aţi văzut ceea ce trebuia văzut. Fără voi n-am fi ştiut ce s-a petrecut acolo.

Într-adevăr, pe măsură ce şalupa se apropia, remorcherul, arzând ca o torţă uriaşă pe apă, se scufunda încet, încet, azvârlind cu vuiete surde în văzduh trombe clocotitoare de abur.

În clipa următoare, urcând în fugă scara de fier ce ducea în cabinele şalupei îşi făcu apariţia un radiotelegrafist care se apropie de Vlad şi îi raportă uşor agitat:

— Tovarăşe căpitan, „Libelula“ la aparat! Sunt pe recepţie.

— Veniţi cu mine! spuse Vlad celor doi băieţi, făcându-le semn să-l urmeze, în timp ce Spic, luând-o înainte, dispăru cu un salt spectaculos în interiorul şalupei.

Coborând scara de fier, Scatiul şi Babuşcă, însoţiţi de Vlad, pătrunseră în cabina radiotelegrafistului. Căpitanul se aşează la o măsuţă în faţa aparatului de radioemisie şi îşi puse căştile la urechi:

— Aici „Albatrosul“, spuse Vlad, ridicând microfonul şi ducându-l la gură. Sunt pe recepţie! Transmite pe cifrul A! Te ascult!

Scatiul şi Babuşcă auziră în căştile de la urechile lui Vlad un şir de sunete ciudate, fără înţeles. Apoi Vlad apăsă pe un buton şi adăugă în microfon:

— Mulţumesc, „Libelula“! Am înţeles!

Aparatul de radioemisie amuţi.

— Şoferul dubei sanitare a fost arestat! spuse Vlad, scoţându-şi căştile de radio şi punându-le pe măsuţă, în timp ce se ridica în picioare. Chioru l-a plătit cu bani grei. Acum ştim şi unde aţi fost îmbarcaţi pe remorcher; la Vadul Roşu. Din păcate, moartea bătrânului marinar a tăiat firul care ducea spre bârlogul Chiorului.

— Păi noi ştim încotro au luat-o de acolo! spuse repede Scatiul. Ştim drumul ca pe apă! Nu-i aşa, Babuşcă?

Capul lui Babuşcă se deşurubă fulgerător din umeri şi ochii lui verzi scânteiară:

— Mai e vorbă!

— Cum aşa?! făcu mirat Vlad. N-aţi stat închişi tot timpul drumului într-o magazie întunecoasă?

— Ba da! răspunse zâmbind Scatiul. Dar eu şi cu Babuşcă vedem şi cu urechile. Dacă n-ar fi aşa, ce ne-am face noaptea în baltă?

— Şi puteţi să mă duceţi la Preda? întrebă din nou, cu glas şovăitor, Vlad. Chiar acolo? În bârlogul Chiorului?

Scatiul şi Babuşcă se priviră miraţi şi ridicară nedumeriţi din umeri:

— Păi de ce nu?

*

Şalupa militară părăsi balta şi-acum zbura pe Dunăre ca o săgeată înspumată. Sus, pe la malurile abrupte şi prăvălite, pădurile de sălcii cerneau în fluviu o ploaie albă şi deasă. Mureau rusaliile. Căzând cu miile în vârtejuri rotitoare, cu străluciri de sticlă neagră, ele dispăreau

târâte de curenţi, în adâncuri. Apoi răsăreau din nou, în lungi dâre cenuşii şi murdare, azvârlindu-se într-o cursă fantastică în puhoaiele tulburi ale Dunării, ce goneau spre orizontul verde al mării.

— Priveşte, Babuşcă! Vadul Roşu! spuse Scatiul, întinzând braţul spre nişte pereţi de lut roşu, înalţi şi bolovăniţi ce se apropiau văzând cu ochii. Acolo am fost îmbarcaţi pe remorcher. Nu-i aşa?

— Da! Uite şi poteca pe care am coborât împreună cu Prinţul, răspunse Babuşcă, ţinând palma streaşină la ochi. Canalul trebuie să fie pe malul celălalt.

Vlad duse binoclul la ochi, îndreptându-l spre celălalt mal al Dunării, năpădit de trestii şi, după ce scrută câtăva vreme, zise, lăsând brusc binoclul în jos:

— Nu văd nimic, băieţi, niciun canal! Nu cumva v-aţi înşelat?

— La semnul meu şalupa să pornească spre malul celălalt! interveni Scatiul, dându-l la o parte pe Spic, care i se tot urca pe picioare. Tu, Babuşcă, numără!

Băiatul începu să numere rar şi apăsat ca un metronom.

— Şi-acum, spre malul celălalt! spuse Scatiul, acoperindu-şi faţa cu braţul, în timp ce, la un semn al lui Vlad, şalupa îşi schimbă direcţia, tăind valurile spre malul celălalt.

Spic urmărea scena cu urechile ciulite.

— Şi-acum, la dreapta! strigă Scatiul, spre uimirea lui Vlad, care nu vedea în dreapta lui decât un perete înalt şi nesfârşit de trestii. Drept înainte!

La cârmă, de după geamul larg al cabinei, timonierul privi întrebător spre Vlad, apoi strigă, ridicând nedumerit din umeri:

— Ce facem, tovarăşe căpitan? Intrăm în trestii?

Vlad păru să ezite o clipă, apoi, ridicând braţul, ordonă:

— Drept în trestii şi… înainte, timonier! Drept înainte!

Într-un vârtej de spumă, şalupa o coti brusc şi se năpusti cu zgomot în desişurile întunecate şi încâlcite de trestii.

O clipă după aceea, şalupa pătrunse în apa limpede de gheaţă a unui canal.

— Formidabil! murmură Vlad, privind uimit pânza de apă ce alerga sub el. Un canal secret! Va să zică pe aici dispăreau bandiţii ca nişte năluci când îi urmăream pe Dunăre.

Scatiul ridică capul şi, făcându-i semn lui Babuşcă să oprească numărătoarea, se adresă vesel lui Vlad:

— La capătul canalului e un ghiol! O luăm întâi la stânga, şi apoi la dreapta, până dăm de-o cherhana! Acolo e unul Moţatul.

După un sfert de ceas, cei de pe puntea şalupei zăriră, răsărind în mijlocul ghiolului, o construcţie ciudată, aşezată în apă pe stâlpi de lemn şi prinsă în setci şi năvoade uriaşe, desfăşurate jur împrejur, ca într-o gigantică pânză de păianjen. Şiruri de bărci negre, smolite, legate ici şi colo de nişte araci, se legănau uşor, în plin ghiol, într-o stranie cadenţă, sub cerul pustiu şi încremenit. Nicio mişcare. Cherhanaua, singură în mijlocul apelor, părea grea, ca de plumb.

— Bârlogul Chiorului este acolo! îi spuse Scatiul lui Vlad, arătând cu mâna creştetul întunecat al unei păduri ce se ivea la orizont, peste ape. De la cherhanaua asta am avut valurile, ca şi acum, în faţă. Aşa-i, Babuşcă? adăugă el, întorcându-se spre prietenul său, care tocmai făcea un schimb de strângeri de mână cu Spic.

*

Dar Vlad nu mai aşteptă răspunsul lui Babuşcă. Acum era sigur că băieţii îl duceau la ţintă. Ridicând pâlnia uriaşă ce stătea lângă picioarele lui pe punte o duse la gură şi strigă cu voce tunătoare:

— Atenţie, echipaj! Toată lumea pe punte! Ne apropiem de bârlogul Chiorului. Ocupaţi-vă posturile de luptă!

Lăsând cherhanaua în urmă, şalupa militară îşi spori viteza spre pădurea de sălcii ce părea să crească încet, încet din apă. În acest timp, câţiva ostaşi înarmaţi cu automate apărură din interiorul şalupei şi — trecând în pas alergător pe lângă Vlad şi cei doi băieţi — se culcară pe punte, ocupând poziţii de tragere. După un sfert de oră, şalupa intră în plină viteză pe un canal îngust şi întortocheat, ce şerpuia mereu ca o panglică printre trestiişuri încâlcite şi sălbatice. Deodată, la un cot al drumului, canalul se despică brusc în două braţe — două săgeţi limpezi şi strălucitoare ce se înfigeau, zburând parcă, în întunericul umed al unei păduri bătrâne şi scorburoase.

— De-aici ne-a luat în barcă omul cu faţa ciupită! spuse Scatiul, întorcându-se repede spre Vlad. Şi-am luat-o încolo, spre dreapta.

Vlad făcu un semn din cap timonierului, şi-acesta răsuci brusc cârma. Într-un vârtej de valuri care se năpustiră mugind în trestiişuri şi se căţărau clocotind înspumate pe malurile canalului, şalupa îşi schimbă din nou direcţia, dispărând sub draperiile uriaşe ale sălciilor.

— Atenţiune… în faţă! strigă Vlad, arătând cu mâna o barcă trasă la mal. Acostaţi cu băgare de seamă!

Scatiul şi Babuşcă văzură ostaşii culcaţi pe punte ducând automatele la ochi. Câteva închizătoare clănţăniră metalic.

Încet, încet şalupa se apropie de barcă. O linişte grea şi

apăsătoare învăluia malul. Undeva, în inima pădurii de sălcii, o ciocănitoare bătea în coaja uscată a unui copac repede şi sacadat, ca o mitralieră. Cu un scrâşnet ascuţit, şalupa se opri în mal. Bătăile ciocănitoarei încetară. Motorul şalupei mai dudui de câteva ori în gol, şi-apoi se stinse şi el.

Vlad îşi scoase revolverul din buzunar şi sări primul pe mal, urmat de Spic.

— Hai, Spic, caută urma! şopti el, în timp ce scruta încordat, gata să tragă, malul povârnit, înecat în bălării.

Spic îşi ridică deodată nasul în vânt şi, urcând în fugă malul abrupt, dispăru în pădure.

— După el! strigă Vlad, făcând semn cu braţul celor doi băieţi şi ostaşilor de pe şalupă să-l urmeze. Spic ne duce la bârlogul Chiorului.

Acum toţi, urcând malul, alergau prin pădurea de sălcii pe urmele lui Spic, ce gonea mereu înaintea lor, sărind uşor, ca o umbră peste buştenii prăvăliţi la fiecare pas, prin desişurile uscate, dese ca peria. Deodată, Scatiul şi Babuşcă îl văzură pe Spic culcându-se, făcându-se una cu pământul şi încremenind cu botul pe labe şi urechile ciulite. La un semn al lui Vlad, toţi se trântiră la pământ. În faţa lor, printre tulpinile scorburoase ale unor sălcii, se zărea coliba. Alături de ea, bordeiul îngropat în pământ, în care fusese aruncat Prinţul. Lacătul era scos şi uşa de scânduri larg deschisă, trântită de perete. Aşadar, Chioru ajunsese aici înaintea lor.

— Numai să nu fie prea târziu! murmură Vlad.

Întorcând brusc capul spre ostaşii trântiţi la pământ alături de el, adăugă pe-un ton sec:

— Înconjuraţi coliba!

Peste câteva clipe, ostaşii, trăgând automatele după ei, dispărură, târându-se pe burtă, prin desişuri.

— Voi ascundeţi-vă după salcia asta! le spuse Vlad celor doi băieţi, arătându-le o salcie groasă şi uscată ce se ridica din desiş la câţiva paşi de ei. Şi să nu scoateţi capul! S-a înţeles?

Scatiul şi Babuşcă se ridicară dintr-un singur salt; se ghemuiră la picioarele salciei aproape căzând peste Spic.

Trecură câteva minute.

Deodată, cei doi băieţi auziră o detunătură, o rachetă explodă deasupra lor sus în cinci stele roşii şi orbitoare, care dansară o clipă în văzduh, şi-apoi se prăvăliră, fumegând. Coliba era înconjurată.

Cu revolverul în mână, Vlad se ridică şi sări în luminiş, strigând spre colibă, cu vocea limpede şi tunătoare:

— Hei, voi cei din colibă! Ieşiţi afară! Sunteţi înconjuraţi! Predaţi-vă!

Din colibă nu veni niciun răspuns.

Vlad tocmai se pregătea să mai facă un pas, când Scatiul şi Babuşcă văzură cum o ploaie de scântei portocalii fulgerară în fereastra colibei un ropot asurzitor de împuşcături, învăluite în fum, de se cutremură luminişul.

*

Vlad făcu un salt înapoi şi se lipi de salcie, în timp ce gloanţele muşcau adânc din coaja aspră, zdrenţuind-o în toate direcţiile. Apoi tirul se opri. O linişte adâncă învălui din nou luminişul. Ici şi colo, fumul împuşcăturilor luat de vânt se încolăcea, se destrăma în şuviţe subţiri ce pâlpâiau şi se topeau în văzduh. Culcaţi alături, după salcia uscată, Scatiul şi Babuşcă se făcură una cu pământul.

— Ascultă, Chiorule! strigă spre colibă Vlad, îndreptând ţeava revolverului spre fereastra astupată cu stuf. Jocul s-a terminat! Ieşi afară de-acolo, altfel ordon deschiderea

focului.

Deodată, Scatiul şi Babuşcă, care urmăreau scena culcaţi la rădăcina salciei uscate, îl văzură pe Vlad albindu-se la faţă. Priviră spre colibă. În gaura întunecoasă care servea de intrare, cei doi băieţi văzură mişcându-se o siluetă albă, şi peste o clipă Prinţul ieşi din colibă, cu mâinile ridicate. Cu armele lipite de spatele lui, Chioru îşi omul cu faţa ciupită îl urmau.

— Preda! murmură Vlad, în timp ce o sudoare rece îi îmbrobonea fruntea. Spic! Spic, unde eşti?

Spic se dezlipi de lângă cei doi băieţi, şi — târându-se uşor — se opri la picioarele lui Vlad, culcându-şi botul pe labe.

— Nu, căpitane... Nu... Jocul nu s-a terminat! strigă Chioru cu o voce gâtuită de mânie, îmboldindu-l cu ţeava armei pe Prinţ să meargă înainte. Lasă-ne să trecem! Situaţia e clară! Hai? Pe mine vrei tu să pui mâna? Pe mine?

— Spic! îl chemă în şoaptă, pe câine, Vlad, urmărind încordat grupul celor trei care acum se apropiau de bordeiul săpat în pământ.

Spic sări în picioare şi, cu urechile ciulite, cu capul întors puţin spre Vlad, aştepta comanda.

Vlad îngenunche lângă el; prinzându-l cu braţul pe după gât, îl privi lung, drept în ochi, şi-i spuse, tremurând uşor:

— Trebuie să-l salvăm pe Preda! Când ajung în dreptul bordeiului, atacă-i şi doboară-i! Preda o să profite de învălmăşeală... Înţelegi?

Câinele-lup îşi aruncă o clipă privirea spre grupul celor trei care străbătea luminişul, şi-apoi, întorcând capul, îl privi pe Vlad dintr-o parte, cu o expresie de mirare în ochi. Vlad oftă, ciufulindu-i cu mâna părul de pe creştetul

capului.

— Da... Ai dreptate, continuă el cu vocea stinsă. Şi eu cred că-i o treabă primejdioasă... Prietene, hai... du-te!

Spic se întoarse brusc şi dispăru în tufişuri, spre bordeiul săpat în pământ.

— Îl vezi? întrebă cu glasul temător Babuşcă, scoţând capul de după salcie şi arătând cu mâna în direcţia unde dispăruse Spic.

— Da! răspunse Scatiul. Se îndreaptă spre bordei... Şi după o clipă adăugă: Unde-i acum? Nu-l mai văd...

— Nici eu! şopti cu sufletul la gură Babuşcă. A dispărut.

Acum grupul celor trei se afla în dreptul bordeiului săpat în pământ, cu uşa lui grosolană de scânduri larg deschisă. Şi deodată, din umbra pădurii de sălcii, Scatiul îşi Babuşcă văzură ţâşnind un fulger cenuşiu. Era Spic. Cu un salt fantastic, lung de câţiva metri, câinele-lup zbură prin aer şi se înfipse parcă în grumazul omului cu faţa ciupită de vărsat. Cu un urlet înfiorător, acesta scăpă puşca, şi-apoi, amândoi, om şi câine, se rostogoliră la pământ. Chioru încremenise cu pistolul automat în mână.

Prinţul sări într-o parte, şi — cât ai clipi din ochi — cu o săritură lungă, dispăru într-un desiş de sălcii. Chioru ridică automatul să tragă după el, dar îşi dădu seama că e prea târziu. Prinţul scăpase. Cu un urlet de furie, Chioru se întoarse, descărcând o lungă rafală de automat spre salcia unde era ascuns Vlad. Apoi începu să se retragă spre colibă.

Mârâind puternic, lăsându-l pe omul cu faţa ciupită ţintuit la pământ, Spic se repezi după el. Sări, dar în clipa aceea Chioru îl văzu şi — ridicând automatul — trase în el o rafală scurtă. Lovit în plin, Spic făcu o tumbă şi căzu bufnind greu la pământ. Încercă să se ridice, se clătină, şi-apoi, parcă secerat, se prăvăli într-o parte. Chioru privi

o clipă câinele-lup care zăcea neînsufleţit la picioarele lui şi, făcând un salt, dispăru în colibă.

*

În clipa când Chioru dispărea în colibă, Spic se ridică cu greu pe labele din faţă şi o porni înapoi, târându-şi picioarele din spate, lăsând în urma lui, în praf, o dâră lungă de sânge. De după salcie, Scatiul şi Babuşcă îl urmăreau cu răsuflarea tăiată. Când Spic ajunse în mijlocul luminişului, o rafală prelungă clănţăni dinspre fereastra astupată cu stuf a colibei şi o ploaie de nouraşi de praf îl acoperi.

Mânios, cu ochi scăpărători de ură, Vlad sări de după salcie, şi cu o voce tunătoare comandă:

— Atenţie la mine! Asupra colibei... Foooc!

Şi deodată întreaga pădure de sălcii se cutremură de vuietul detunăturilor. Ostaşii deschiseră focul. Ici şi colo, nori de fum alb se încolăceau printre crengi, încremenind deasupra tufişurilor în pânze lăptoase şi grele.

Şi în infernul acesta de gloanţe care se încrucişau, zumzăind înfuriate în văzduh, Spic se târa mereu spre salcia după care se aflau ascunşi Scatiul şi Babuşcă.

— Spic... Spic... aici suntem! strigă bucuros Scatiul, scoţând capul de după salcie şi făcându-i semn cu mâna câinelui-lup să se apropie. Aici suntem, Spic! Aici!

Zărindu-i, câinele-lup se răsuci greoi pe labele din faţă şi începu să se târască drept spre ei. Dar chiar în clipa aceea, o rafală lungă trasă de Chioru îl orbi, îl năuci şi câinele se rostogoli într-un vârtej de praf. Cei doi băieţi scoaseră un ţipăt de spaimă. După ce se răsuci de câteva ori în jurul său încet, ca acele unui ceasornic, Spic începu să se târască înapoi spre colibă. Chiar într-acolo unde îl aştepta o moarte sigură.

— Ce face??! şopti îngrozit Babuşcă. Uită-te, se târăşte înapoi spre colibă.

— Spic nu mai vede! strigă înăbuşit Scatiul. Trebuie să-l salvăm cu orice preţ, auzi?

— Dar cum? întrebă Babuşcă într-un suflet.

— Vino după mine! îi spuse Scatiul şi, ridicându-se, sări de după salcie în luminiş.

Babuşcă îl urmă. Aplecaţi, uşor ca nişte umbre, cei doi băieţi o porniră în fugă spre câinele-lup ce înainta târâş spre colibă.

— Înapoi... după salcie, băieţi! urlă Vlad, zărindu-i pe cei doi băieţi străbătând în fugă luminişul. Înapoi! Aţi înnebunit? Înapoi! Încotro? Înapoi!

Dar era prea târziu. Băieţii făcură un salt, tăindu-i calea lui Spic. Acum, încadrat de Scatiu şi de Babuşcă, câinele, orbit, începu să se târască din nou spre salcia salvatoare.

Din poziţiile lor de tragere, cu mâinile încremenite pe automate, ostaşii urmăreau scena cu respiraţia tăiată.

Din clipă în clipă, împuşcăturile fatale puteau să pornească dinspre fereastra ciuruită de gloanţe a colibei, îndărătul căreia se afla, întunecat şi ameninţător, Chioru.

— O grenadă! şopti Vlad, întorcând capul spre unul din ostaşi, care — alături de el — fixa încordat prin vizorul automatului coliba din faţa lui. Culcând automatul la pământ, ostaşul deschise raniţa pe care o purta la şold şi — trântindu-se pe spate — scoase o grenadă lungă şi grea, pe care i-o dădu lui Vlad. Acesta o prinse, îi muşcă siguranţa, şi-apoi o luă la fugă spre colibă. Ajuns la câţiva paşi de ea, azvârli grenada prin uşa colibei, şi-apoi căzu, într-un zbor lung şi pieziş, în praf.

Ca un fulger negru, Chioru dispăru din dreptul ferestrei, lăsând în urma lui o ploaie de scântei. Gloanţele muşcară pământul, lăsând o dâră prelungă de praf, la o

depărtare de-o palmă de Vlad, şi-apoi, şuierând mânioase că nu-şi atinseseră ţinta, forfecară cu sălbăticie frunzişul unei sălcii şi se pierdură. Vlad îi salvase pe cei doi băieţi, atrăgând focul nimicitor asupra lui.

În clipa următoare, o explozie formidabilă cutremură coliba. Acoperişul de stuf sări în văzduh, şi în mijlocul trombei de flăcări şi de fum ce se ridica ca o ciupercă gigantică în locul lui, Chioru, cu cămaşa în zdrenţe şi cu faţa neagră de funingine, se rostogoli afară din colibă. Apoi se ridică gemând uşor, de jos, cu mâinile deasupra capului.

*

Omul cu faţa ciupită, pe care Spic îl doborâse la pământ şi care în timpul luptei ce se desfăşurase nu făcuse nicio mişcare, se ridică şi el greoi de jos, şi apropiindu-se de Vlad cu mâinile ridicate, spuse cu glasul stins:

— Nu trageţi! Mă predau şi eu!

Vlad, care îl supraveghea atent pe Chioru, îi făcu semn cu revolverul să se apropie de complicele lui, adăugând sec:

— Şi fără trucuri, Ciupitule! S-a înţeles?

Ostaşii care luaseră parte la asediul colibei apăreau ici colo din tufişuri, cu automatele întinse spre cei doi răufăcători. Careul uniformelor kaki se strângea încet, implacabil, în jurul celor doi oameni, care — zdrenţăroşi, cu feţele murdare de funingine şi praf — îi urmăreau pe sub gene, ca două fiare încolţite.

— Ai sosit la timp, tovarăşe căpitan! spuse vesel Prinţul, ieşind din bordeiul săpat în pământ şi venind lângă Vlad. Domnii ăştia tocmai se pregăteau să-mi facă de petrecanie.

— Ai grijă de ei! Pune-le cătuşele şi du-i la şalupă! îl întrerupse Vlad, întinzându-i revolverul. Spic este grav

rănit. Mă duc să văd ce-i cu el.

Lăsându-i pe cei doi răufăcători pe mâinile lui Preda şi-ale ostaşilor, Vlad se repezi spre marginea luminişului, unde cu câteva minute mai înainte cei doi băieţi dispăruseră împreună cu Spic.

Pătrunzând în fugă în tufişurile de salcie, Vlad dădu la o parte crengile care îi aţineau calea; deodată se opri. La picioarele lui, lângă tulpina salciei bătrâne şi scorburoase, Spic zăcea răsturnat pe un covor de frunze uscate, într-un lac de sânge. Îngenuncheaţi lângă el şi plini de praf din cap până în picioare, Scatiul şi Babuşcă îl priveau încremeniţi.

— Spic! strigă Vlad, cu o voce tremurătoare, îngenunchind şi el lângă câine. Ce-i cu tine, băiatule? Trăieşti?

Spic ridică încet capul de la pământ şi privi o clipă spre Vlad cu ochi tulburi şi împăienjeniţi.

Vlad avu senzaţia că Spic se uită prin el undeva, în gol. Apoi capul câinelui căzu moale la pământ şi trupul lui încremeni.

Vlad îi examină rana, şi-apoi se adresă celor doi băieţi cu vocea înfrigurată:

— Glonţul i-a atins o arteră! A pierdut foarte mult sânge. Trebuie să i se facă o transfuzie şi să fie operat urgent. Dar cum? adăugă el, privindu-şi ceasul-brăţară. Până la oraş avem patru ore cu şalupa. Patru ore... Inutil, băieţi!

Între timp, doi ostaşi, purtând pe braţ brasarde cu o cruce roşie, apărură din pădure şi — deschizându-şi în grabă trusele sanitare — începură să-l panseze pe Spic, care zăcea inert la pământ.

Deodată Scatiul, care urmărea scena cu un aer de înmărmurire pe faţă, ciuli urechile şi ridică brusc capul.

— Babuşcă, şopti el după o clipă de tăcere. Auzi?

Babuşcă ridică şi el capul şi-adulmecă câteva clipe, cu nasul în vânt ca un copoi, liniştea întunecată şi umedă a pădurii de sălcii.

— Aud, Scatiule! murmură el, neîndrăznind parcă să facă vreo mişcare. Pe undeva zboară un elicopter.

— Ciudat! murmură Vlad, ascultând la rândul lui liniştea pădurii. Eu nu aud nimic.

Scatiul îi făcu semn cu mâna să tacă, şi aplecându-se îşi lipi urechea de salcia uscată şi scorburoasă de lângă ei. Clipele cădeau grele ca de plumb. Până şi cei doi sanitari încremeniră cu pansamentul în mână, privind încordaţi spre băiatul care — cu urechea lipită de scorbura uriaşă a sălciei — asculta bătăile inimii numai de el auzite.

— Un elicopter! spuse Scatiul liniştit, întorcând capul spre Vlad. Trece prin apropiere un elicopter.

O umbră de încredere trecu fulgerător prin ochii lui Vlad.

— Un elicopter? Eşti sigur?

— Da! răspunse Scatiul hotărât, privind spre Babuşcă. L-ai auzit şi tu, Babuşcă, nu?

Celălalt ridică din umeri, în timp ce un fulger verde ţâşnea pe sub pleoapele lui somnoroase.

— Mai e vorbă! Cred că e nenea Panait.

— Atunci Spic mai poate fi salvat! strigă bucuros Vlad, sărind în picioare şi alergând spre marginea luminişului.

— Simion... Simion... sunt aici! Repede... Repede... aparatul de radioemisie!

Peste câteva clipe, ostaşul îşi făcu apariţia, trecând ca o fantomă prin crengile care îi aţineau calea, cu un mic aparat de radioemisie.

— Sunt aici, tovarăşe căpitan! Poftim aparatul!

Cu mâini înfrigurate, Vlad luă aparatul de radioemisie

din mâinile ostaşului şi trăgând afară, cu o mişcare fulgerătoare, antena lui telescopică, strălucitoare ca argintul, îl apropie de gură; începu să cheme, cu glas puternic şi sacadat:

— Alo... Y.R.4... Alo... Y.R.4... Aici „Albatrosul“... Aici „Albatrosul“... Intră pe recepţie... Intră pe recepţie... Alo, Y.R.4... Alo, Y.R.4...

Minutele treceau. Vlad chema mereu.

— Vi s-a părut, băieţi! spuse, oftând, într-un târziu Vlad, vârând înapoi, cu o mişcare bruscă, antena telescopică. Y.R.4 nu răspunde.

*

Băieţii se priviră miraţi.

— Nu se poate, nene Vlad! bâigui Scatiul, apropiindu-se de Vlad. Şi eu şi Babuşcă l-am auzit zburând. Mai încearcă o dată.

Vlad răsuci butonul aparatului de radioemisie neconvins. Spuse într-o doară:

— Alo... Alo, Y.R.4... Aici „Albatrosul“! Aici „Albatrosul“! Intră pe recepţie!

Şi deodată o voce tremurătoare, sonoră, ţâşni din cutia de ebonit, spărgând parcă în ţăndări liniştea pădurii de sălcii:

— Alo, Albatrosule... Aici Y.R.4... Aici Y.R.4.! Am intrat pe recepţie... Am intrat pe recepţie!

— Y.R.4! strigă bucuros Vlad, învârtind butonul aparatului, mă aflu în pătratul 8. Aterizează... Semnalizez locul printr-o coloană de fum! Alo, Y.R.4, mă auzi?

Urmă o pauză lungă, care păru celor doi băieţi fără de sfârşit, şi din nou vocea cunoscută a lui Panait răsună în aparat:

— Alo, „Albatrosule“, aici Y.R.4, mă îndrept spre

pătratul 8. Aici Y.R.4! Semnalizează locul aterizării! Mă îndrept spre pătratul 8!

Apoi vocea tăcu.

— Simion! spuse repede Vlad, întorcându-se spre ostaşul care stătea alături de el. Daţi foc colibei şi strângeţi toate tuburile goale de pe jos. Să nu rămână nicio urmă, s-a înţeles?

— Înţeles, tovarăşe căpitan! răspunse ostaşul, şi făcând stânga împrejur se aplecă şi dispăru în pas alergător spre colibă.

— Uite ce este, băieţi, le spuse Vlad, când paşii ostaşului se stinseră printre sălcii. Nimeni nu trebuie să ştie ce s-a întâmplat aici, nici măcar Panait, prietenul vostru.

— Nici măcar nenea Panait?!! se miră Scatiul. Dar n-o să-l vadă pe Spic rănit?

— Pe Spic... da, dar atât, spuse repede Vlad. Chioru şi omul cu faţa ciupită de vărsat au scăpat, au fugit. Iar pe voi... eu nu vă cunosc. V-am găsit aici, în bordeiul îngropat în pământ. Ţineţi minte, băieţi! Nu m-aţi văzut niciodată. Da?

Scatiul şi Babuşcă încuviinţară din cap, semn că au înţeles.

Vlad se întoarse spre cei doi sanitari şi le ordonă scurt.

— Pregătiţi o brancardă din crengi şi transportaţi-l pe Spic în luminiş, iar voi veniţi cu mine! adăugă el, făcând semn celor doi băieţi să-l urmeze.

Pârâind, trosnind, azvârlind în văzduh flăcări imense, coliba Chiorului ardea, în timp ce nori negri de fum se rostogoleau deasupra sălciilor încremenite şi tăcute; jur împrejur nu se zărea nimeni. Ostaşii parcă intraseră în pământ. Tocmai în clipa aceea, silueta bondoacă a elicopterului îşi făcu apariţia într-un huruit prelung

deasupra pădurii. După ce se roti de câteva ori deasupra luminişului, elicopterul începu să coboare, şi peste câtva timp, într-un vârtej ameţitor de frunze uscate şi de praf, aparatul atinse pământul. Uşa carlingii se deschise şi Panait, scoţându-şi casca de piele, sări vesel afară din elicopter.

— Noroc, căpitane! spuse el pe acelaşi ton, apropiindu-se de Vlad şi de cei doi băieţi. Iată-mă! Dar ce s-a întâmplat?

— Spic a fost rănit grav de doi bandiţi care au reuşit să ne scape. Noroc că în graba lor au uitat de aceşti doi băieţi. Erau închişi în bordeiul de colo! adăugă Vlad, arătând cu capul spre uşa de scânduri larg deschisă. Băieţii susţin că sunt din Pradina.

— Ei drăcie! interveni vesel Panait. Din Pradina? Păi ăsta-i Scatiul... şi celălalt Babuşcă, cine naiba nu-i cunoaşte? Sunt cei mai grozavi băieţi de pe Dunăre.

— Aşa?! făcu mirat Vlad, măsurându-l pe Scatiu şi pe Babuşcă din cap până în picioare. Nu cumva sunt cei doi băieţi care i-au semnalat pe Vânător şi pe Bărbos?

— Ba bine că nu! zise cu poftă Panait. Ei sunt! Norocul lor că i-am scos din mlaştină... Dar câinele unde-i?

— Iată-l! răspunse Vlad, arătând cu mâna spre cei doi sanitari care apăruseră în luminiş, şi-acum înaintau prin vălătucii de fum spre elicopter, purtându-l pe Spic pe o targa improvizată. Trebuie operat de urgenţă! Îl duci până la oraş?

— Desigur! Plec imediat! răspunse Panait. E un câine inteligent. Păcat de el!

— Şi dacă tot îi cunoşti, ia şi băieţii! adăugă Vlad. Susţin că au o barcă în port. Or fi aşteptaţi acasă.

În clipa aceea, venind de undeva, din spatele colibei în flăcări, Simion îşi făcu apariţia în pas alergător şi,

oprindu-se în faţa lui Vlad, raportă în poziţie de drepţi, cu o strălucire de şiretenie în ochi:

— Tovarăşe căpitan, cei doi infractori ne-au scăpat! Urmărirea continuă!

Băieţii săriră în carlinga elicopterului şi se ghemuiră lângă Spic. Panait îşi potrivi casca de piele pe cap şi înaintă să se urce în carlingă; îi făcu semn prietenos cu mâna lui Vlad:

— Pe curând, căpitane!

— Pe curând! îi răspunse Vlad, retrăgându-se încet, încet de lângă elicopter.

Cu un vuiet asurzitor, care cutremură luminişul, şi într-o explozie de praf şi fum, elicopterul se dezlipi de pământ şi, înşurubându-se parcă în văzduh, începu să prindă înălţime. Scatiul şi Babuşcă priveau pe geamul de plexiglas al carlingii. Pe măsură ce aparatul se ridica în văzduh, Vlad şi ostaşul care stătea lângă el se micşorau, transformându-se încet, încet în două mici puncte negre. Coliba în flăcări rămânea în urmă, în luminişul ce părea acum un inel strălucitor de aramă, căzut în valurile albastre, încremenite ale pădurilor nesfârşite de sălcii. Apoi totul se topi, se stinse într-o ceaţă liliachie. Acum zburau deasupra Dunării. Jos defilau unul după altul convoaiele de şlepuri pustii, ancorate în mijlocul fluviului, vapoarele albe, cu coşurile roşii, telescopice, remorchere, toate alunecând, de-aci, de sus, cu o încetineală de melc, cu boturile scăldate în spumă.

Alături de ei, Spic respira din ce în ce mai greu, privind cu ochi tulburi, înceţoşaţi de pe targa lui de nuiele, cerul albastru, vaporos, ce se apleca din abisuri asupra carlingii.

*

Deodată la orizont apăru silueta albă a portului, arzând

orbitor în flăcările amurgului. Pădurea înaltă şi strălucitoare a macaralelor parcă era incendiată de-o lumină orbitoare. Elicopterul cobora. Scatiul şi Babuşcă îi vedeau umbra şerpuind pe acoperişurile caselor mărginaşe, în timp ce străzile zburau, se încrucişau una după alta, încurcându-se parcă în sârmele stâlpilor de telegraf. Elicopterul cobora mereu.

Acum zbura deasupra blocurilor ce păreau că se reped spre ei ca nişte săgeţi albe şi se prefăceau apoi într-o imensă bulboană de piatră ce se rotea încet şi dispărea într-o explozie de fulgere roşii. Culcat pe targa de nuiele alături de ei, Spic răsufla din ce în ce mai greu.

— Nu cred că se mai poate face ceva pentru el! spuse Panait, privind în jos prin geamul de plexiglas al carlingii, manevrând în acelaşi timp maneta. Unde a fost rănit? În stomac?

Babuşcă se pregăti să răspundă, când simţi cum mâna Scatiului îl strânge de braţ:

— Păi de unde să ştim noi, nene Panait, unde e rănit câinele? spuse repede acesta. Noi am stat închişi în bordei.

— Aşa e... Uitasem, băieţi! continuă liniştit Panait, cu privirea aţintită în jos. De altfel, priviţi, au trimis o dubă sanitară să-l ia!

Băieţii priviră şi ei prin geamul carlingii. De dedesubt, pe câmpul aeroportului care răsărise parcă din pământ, o dubă cu un steguleţ de cruce roşie venea spre el în plină viteză. Apoi duba se opri brusc; un ofiţer şi un doctor în halat alb, urmaţi de doi sanitari, coborâră grăbiţi din ea. Elicopterul cobora acum drept spre ei. În sfârşit, într-un vârtej de aer, care făcu să fluture puternic halatele albe ale sanitarilor, elicopterul atinse pământul. Motoarele se opriră. Panait deschise uşa carlingii şi sări jos. Ofiţerul, urmat de doctor, se apropie grăbit de el.

— Ce face Spic, trăieşte? întrebă ofiţerul, salutându-l pe Panait cu mâna la chipiu. Am venit să-l luăm!

— E jos în carlingă! răspunse Panait, arătând cu mâna înmănuşată în direcţia Scatiului şi a lui Babuşcă, care, lipiţi cu nasurile de geamul carlingii, urmăreau scena. Se pare că este rănit mortal.

La un semn al ofiţerului, doctorul şi cei doi sanitari se urcară în carlingă. Doctorul îşi aruncă o privire îngrijorată asupra câinelui-lup, care părea că nu mai dă niciun semn de viaţă, şi se adresă celor doi sanitari:

— Să-l ducem la dubă... repede!

Când cei doi sanitari apucară targa, Spic ridică capul şi privi lung spre Scatiu şi Babuşcă.

Dar în clipa aceea, cei doi băieţi îl văzură pe Panait în uşa carlingii, uitându-se la ei cu atenţie, muşcându-şi buzele. Nu schiţară nicio mişcare. Şi în timp ce sanitarii îl coborau din carlingă, Spic, cu capul răsucit, îi fixa pe băieţi cu o privire tristă şi nedumerită. Apoi Spic, doctorul şi sanitarii dispărură prin portierele larg deschise ale dubei.

Panait strânse mâna ofiţerului şi se pregăti să sară în carlingă, când acesta îl reţinu cu un gest:

— Zburaţi spre Pradina? întrebă acesta.

— Da! răspunse uşor intrigat Panait. Trebuie să-i conduc pe băieţii aceştia acasă. În curând se va lăsa întunericul.

— Tocmai de aceea ţin să vă atrag atenţia că până la Pradina să zburaţi numai deasupra Dunării.

— De ce?! făcu mirat Panait. S-a întâmplat ceva?

— Nu, continuă ofiţerul. O escadrilă de avioane de vânătoare face exerciţii de tragere la ţinte captive în pătratul 5. Dacă vă abateţi de la firul apei, se poate naşte o confuzie. Riscaţi să fiţi doborât... E limpede?

— Am înţeles! răspunse vesel Panait. Şi nicio grijă! N-am de ce să părăsesc Dunărea.

— Atunci e foarte bine! spuse sec ofiţerul, salutându-l cu mâna la chipiu. Vă doresc drum bun!

Peste câteva clipe, cei doi băieţi se aflau din nou în văzduh.

Cu ochii aburiţi de lacrimi, Scatiul şi Babuşcă priveau de sus cum duba sanitară se îndepărtează pe câmpul imens şi pustiu printre şirurile de hangare şi avioane aliniate şi încremenite.

*

În curând, portul rămase în urmă. Acum cei doi băieţi zburau din nou deasupra Dunării, spre Pradina. În dreapta lor, departe, înserarea se căţăra încet, încet spre crestele violete ale munţilor Mahmudiei, învăluind totul în hăuri de întuneric. Jos, pe malurile Dunării, pădurile nesfârşite de sălcii se destrămau într-o mare de aburi. Deodată Scatiul şi Babuşcă văzură cum dintr-un nor alb şi imens, proiectat gigantic pe cerul înserării, ţâşnesc câteva ace mici şi scânteietoare ce urcau, săgetând parcă, abisurile înălţimilor. Erau turboreactoarele. Pe măsură ce ele înaintau, forfecând parcă cerul purpuriu, largi dâre de fum creşteau şi se arcuiau deasupra deltei, despletindu-se apoi în nesfârşite draperii albe. Deodată, Scatiul simţi că mâna lui Babuşcă îl strânge de braţ.

— Priveşte, Scatiule! spuse acesta cu sufletul la gură, arătând cu mâna cealaltă undeva, în jos. Şlepul, uite şlepul de care vorbeau Vânătorul şi Bărbosul!

Scatiul privi şi el în jos şi, într-adevăr, în mijlocul Dunării, la „Cotul Pisicii“, se zărea un şlep lung şi cenuşiu eşuat pe-un banc de nisip. Puntea părea pustie; numai deasupra cabinelor de locuit, un coş înalt de tablă fumega

subţirel.

— Într-adevăr, şopti Scatiul. Probabil că-i şlepul care trebuie să transporte mai departe ceasurile de aur! Ţi-aduci aminte? Vânătorul şi Bărbosul urmau să le trimită pilotului într-un lemn de salcie scobit.

— Ce tot şuşoteşti acolo? întrebă, zâmbind, Panait, întorcând capul spre băieţi. Ce-aţi văzut?

— Şlepul... şlepul, nene Panait! strigă Scatiul, arătând cu mâna vasul care se apropia, ce părea de-o încremenire ciudată în mijlocul fluviului. Azi-dimineaţă, când am trecut cu barca, nu era.

— Să fie şlepul cu pacostea... cu ceasurile? făcu mâniat Panait. S-ar putea! Hai să-l cercetăm mai de-aproape!

Panait împinse manşa şi elicopterul începu să coboare vertiginos spre Dunăre. Peste câteva clipe se opri, în zbârnâitul asurzitor al elicelor, la o înălţime de câţiva metri deasupra şlepului pustiu. În clipa aceea, uşa unei cabine se deschise şi pe punte îşi făcu apariţia un marinar gras şi voinic, cu o ceafă de taur, ţinând o puşcă în mână. Cu părul netuns şi încâlcit, cu barba crescută, într-o cămaşă vărgată de marinar, se opri în mijlocul punţii cu picioarele desfăcute, privind cu un aer bănuitor spre aparatul care atârna în vuietul motoarelor deasupra lui.

Panait îi făcu semne prietenoase cu mâna înmănuşată prin geamul carlingii. Dând cu ochii de el, marinarul holbă la început ochii, şi-apoi o expresie de groază se întipări pe faţa lui. Stătu aşa câteva clipe, încremenit, cu gura căscată, şi-apoi — azvârlind deodată puşca jos, pe punte — o luă la fugă şi dispăru în cabină, trântind uşa după el.

— Aţi văzut? râse cu poftă Panait. S-a speriat, imbecilul! Ha... ha... ha... A şters-o... nu glumă... Şi adăugă, apăsând pe manşă: La întoarcere o să-l anunţ pe căpitanul Vlad că şlepul se află aici!

Elicopterul prindea din nou înălţime. Scatiul şi Babuşcă se priviră lung, în tăcere. Degetele Scatiului începură să tamburineze în geamul de plexiglas al carlingii.

— Mi se pare curios... transmitea Scatiul, ciocănind de zor în geam. Ai văzut cum s-a speriat marinarul când a dat cu ochii de nenea Panait?

— Şi mie... răspundea Babuşcă, ciocănind ca din întâmplare cu degetele în podeaua carlingii. E limpede că marinarul îl cunoaşte. I-a fost frică ca nenea Panait să nu-l omoare.

— Ca pe bătrânul Murfatlar? tamburina în geam Scatiul. Ei drace, nu cumva bătrânul Murfatlar a fost împuşcat cu o salvă trasă din elicopter?

— Da... da... transmitea agitat Babuşcă. Mai ţii minte că nenea Vlad ne-a întrebat dacă podeaua cabinei, unde zăcea marinarul, era ciuruită de gloanţe? A fost împuşcat din aer, în timp ce remorcherul mergea.

— Ai dreptate! raţiona Scatiul în jocul acesta fantastic al degetelor, numai de ei cunoscut. Şi povestea aceea cu coliba şi cu Chioru...

— De ce-a fost nevoit să-l mintă nenea Vlad? De ce?

În clipa aceea, ca un tunet care părea să cutremure tot cerul, escadrila de turboreactoare trecu în zbor razant deasupra lor, şi-apoi cele şase avioane îşi ridicară boturile şi dispărură vertical în adâncurile cerului, lăsând în urma lor lungi dâre de fum.

— Priveşte, Babuşcă... priveşte! tamburina febril Scatiul... Acum înţeleg... Nu-i vorba de trageri la ţintă. Turboreactoarele ne escortează şi ne păzesc pe noi.

Pleoapele somnoroase ale lui Babuşcă se ridicară încet, încet, şi deodată ochii lui verzi străluciră puternic.

— Atunci nenea Panait... bătu el în podeaua carlingii... este...

Acesta îl întrerupse, făcând un semn discret cu ochiul spre pilotul elicopterului.

Întors cu capul spre ei, Panait îi privea cu un zâmbet prietenos.

— Ce, v-aţi plictisit, băieţi? Priviţi! În curând ajungeţi acasă.

Scatiul privi lung spre Panait, şi cu ochii aţintiţi la el bătu repede cu degetele în geam.

— Ai ghicit, Babuşcă! Nenea Panait este „Râma de mare“!

La orizont se ivea satul Pradina.

*

Silueta gigantică de beton a stăvilarului creştea văzând cu ochii, proiectându-se fantastic pe cerul înserării. Şi deasupra ei, turboreactoarele, înşurubându-se mereu în văzduhuri, descriau imense cercuri tremurătoare de fum ce se întretăiau mereu, dezlipindu-se aproape încet, încet în vântul înălţimilor. Scatiul şi Babuşcă, înfricoşaţi parcă de descoperirea pe care o făcuseră, priveau tăcuţi spre pilotul care — în haina lui de piele — manevra liniştit aparatul. Acum elicopterul cobora vertiginos spre fluviu, luând parcă în bot primele case de la marginea satului, care apăreau ici şi colo printre sălcii. Atraşi de zgomotul pe care îl făcea motorul aparatului, sătenii năvăleau de prin case în bătătură, cu mâinile streaşină la ochi, urmărind ciudata insectă de metal ce cobora în mijlocul satului. Pe măsură ce elicopterul se apropia de pământ, o mulţime pestriţă — bărbaţi, femei şi copii — se scurgea pe uliţe în întâmpinarea lui. Privind în jos, prin geamul carlingii, Babuşcă se albi la faţă.

— Tata! şopti el, şi oftă adânc. Ţi-am spus, Scatiule, că în ultima vreme bătaia se ţine scai după mine?

Scatiul privi şi el în jos, şi ceea ce văzu îl făcu să plângă de mila lui Babuşcă. Într-adevăr, în piaţa satului, care se apropia văzând cu ochii, într-o cămaşă descheiată şi cu mânecile suflecate, rezemat într-un băţ, stătea brigadierul Dumitru, tatăl lui Babuşcă, adulmecând ca un uliu carlinga strălucitoare a elicopterului.

— Îmi pare rău, Babuşcă! spuse Scatiul, clătinând capul cu părere de rău. Eu te-am vârât în pacostea asta.

Un zâmbet flutură uşor pe buzele lui Babuşcă:

— Ce să-i faci, frate! murmură el, apoi cu un aer filosofic: Şi cu slănina în pod, şi cu scroafa în coşar nu se poate. Ştiam de la început că ce-i al meu e pus deoparte.

În clipa următoare, într-un vuiet de glasuri şi într-un vârtej de praf, elicopterul atingea pământul.

— Gata, băieţi! le spuse vesel Panait, scoţându-şi mănuşile de piele. Deschizând portiera carlingii adăugă glumeţ: Pradina, toată lumea coboară!

— Acum să te văd, Babuşcă! murmură Babuşcă ca pentru sine, înghiţind în sec şi privind prin portiera deschisă a carlingii spre tatăl său, care — rezemat în băţ la câţiva paşi de aparat — îl aştepta încremenit ca o statuie.

Babuşcă mai privi o clipă cu ochii lui trişti şi somnoroşi spre Scatiu, şi-apoi sări jos din elicopter. Mulţimea tăcea. Babuşcă se apropie de tatăl său. Acesta îl privi câtva timp cu o privire care ar fi putut speria şi un tigru, şi-apoi îl întrebă:

— Pe unde-mi umbli, jupâne?

Babuşcă îl înfruntă cu privirea:

— Cu treburi, tată! Cu treburi...

Ochii brigadierului Dumitru scânteiau:

— Dar cum ne-a fost vorba, fiule? Bat toaca ca un popă la o babă surdă?

Babuşcă ridică din umeri şi oftă:

— Scatiul nu avea cârmaci şi...

— Ei, te-ai tocmit la el? Ai? strigă brigadierul, ridicând băţul să-l croiască, dar Babuşcă sări fulgerător într-o parte, şi-apoi o porni spre casă ca vântul, în râsetele zgomotoase ale mulţimii.

— Puneţi mâna pe el! Puneţi mâna pe el! striga Dumitru fugind după el, gâfâind, lipăind cu papucii prin praf, în timp ce câinii, stârniţi de prin ogrăzi, năvăleau în vârtejuri de colb pe uliţă.

Scatiul sări şi el jos din carlingă.

— Noroc bun, Scatiule! îi spuse Panait, salutându-l prietenos cu mâna, şi peste câteva clipe aparatul se înălţa în văzduh. Încet, încet, sătenii se risipeau pe la casele lor.

— Vezi că te caută căpitanul portului! îi spuse Scatiului Onufrie, bătându-l pe umăr. Tuna şi fulgera că ai lipsit de la slujbă. Lasă-l acum, că e la bodegă... şi e cam afumat... Vorbeşti cu el mâine dimineaţă.

Rămas singur, Scatiul o porni spre casă. Pe măsură ce înainta pe malul Dunării, casele şi sălciile se împăienjeneau în întunericul ce cobora peste sat. Primele stele răsărite deasupra malurilor împădurite, pişcau ici-colo; valurile fumurii ale fluviului, undeva, departe, departe, păreau un jar, parcă trezit din senin. Fluviul licărea repede şi speriat într-o mare de aburi. O sirenă de vas fluvial striga răguşit şi monoton peste pădurile întunecate, carbonizate parcă. Scatiul se simţea trist şi mai singur ca niciodată. Sărind peste un trunchi de salcie uscat şi putred, prăbuşit pe mal, Scatiul se opri şi privi. La o sută de paşi de el, o căsuţă albastră — ascunsă într-un gard de trestii şi crengi de zarzări uriaşi — îşi arunca adânc în Dunăre umbra ei neagră, ca o pată de cerneală. Sus, pe acoperişul casei, un coş de cărămidă fumega.

Scatiul privi câteva clipe încremenit şuviţa de fum ce se

încolăcea în cerul de catifea grea a înnoptării. Apoi o lumină ciudată îi scălda faţa.

— Mama... S-a întors mama! strigă el, şi o rupse la fugă spre casă.

*

Pasagerii părăseau grăbiţi barca, urcându-se pe puntea „Şoimului“ care, cu maşinile oprite, aluneca pe Dunăre, ca o uriaşă umbră albă în dreptul portului din Pradina. Când ultimul pasager sări pe puntea vasului, Scatiul dădu drumul la vâsle şi se adresă unui individ înalt şi uscăţiv, ce purta o şapcă marinărească, decolorată de soare.

— Am plecat, căpitane! Rămâi cu bine!

Aşezându-se în locul pe care îl ocupase Scatiul şi punând mâna pe vâsle, căpitanul îl fulgeră pe băiat cu o privire crâncenă şi mormăi supărat:

— S-aduci barca, Scatiule, atât îţi spun! C-altfel o plăteşti ca popa!

— Bine, bine! răspunse Scatiul plictisit, dând din mână a lehamite. Mi-ai împuiat capul cu barca asta! Ţi-o aduc, căpitane, fii fără grijă!

Şi Scatiul sări pe puntea vasului. Chiar în clipa aceea maşinile „Şoimului“ se puseră în mişcare, apa clocoti sub vas, şi într-un şuier prelung şi răguşit de sirenă micul vaporaş de pasageri începu să spintece valurile.

Portul rămânea în urmă. Pe mal căsuţele roşii, verzi sau albastre, purtând în loc de acoperiş căciuli catifelate şi înalte de stuf, defilau una după alta într-o linişte încremenită şi ciudată. Ici şi colo, bărcile sătenilor legate de mal săreau şi plescăiau pe crestele valurilor stârnite de vapor, parcă vrând să rupă lanţurile care le ţineau legate de uscat, şi-apoi, neputincioase, rămâneau în urmă captive, legănându-se uşor şi melancolic.

*

Rezemat de balustrada punţii, pierdut parcă în bezna zgomotoasă pe care o făceau pasagerii de pe vas, Scatiul privea undeva, departe, spre un pâlc întunecat de zarzări, din care răsărea, ca un vârf strălucitor de cuţit, colţul unui acoperiş învelit cu tablă. Acolo era casa lui Babuşcă. Din seara în care Panait îi adusese cu elicopterul acasă, Scatiul nu-l mai văzuse. Babuşcă parcă intrase în pământ. Băieţii din sat îl informaseră pe Scatiu că, fugărit de taică-său, s-ar fi aciuat pe la stâna cooperativei, undeva, în baltă, şi că îşi câştiga acolo o bucată de pâine şi o porţie zdravănă de caş, mulgând oile împreună cu baciul Lixandru. Alţii susţineau că l-ar fi văzut pe la bostană, ajutând la încărcatul pepenilor pe un şlep. Adevărul era că Babuşcă continua să hoinărească pe coclaurile nesfârşite ale bălţii, spre neliniştea tatălui său şi a miloasei sale soţii. Privind spre casa lui, care acum se scufunda încet, încet în perdelele verzi-fumurii ale arborilor, Scatiul se simţea stingher.

„Ce bucuros ar fi fost Babuşcă, gândea Scatiul, să mergem împreună să-l vedem pe Spic! D-apoi povestea cu pilotul elicopterului! O să mă creadă nenea Vlad numai pe mine?“

Deodată Scatiul simţi cum o mână grea şi caldă i se aşează pe umăr. Întoarse fulgerător capul. În faţa lui stătea căpitanul vasului.

— Noroc, Scatiule! spuse acesta, în timp ce un zâmbet prietenos îi flutura pe buze. Încotro, barcagiule? La oraş? Treburi ai?

— Treburi! răspunse Scatiul, dând cu un aer serios din cap. Am lăsat o barcă în port şi mai am o vizită la spital... un prieten... mă înţelegeţi, nu?

— Mama s-a întors?

— S-a întors, mulţumesc, e sănătoasă!

— La naiba! spuse deodată căpitanul vasului, desfăcând uimit braţele. Dar Babuşcă unde e? Pleci fără el?

Scatiul oftă adânc şi tăcu.

— Ei drăcie, continuă căpitanul pe acelaşi ton, nu cumva v-aţi certat?

Scatiul vru să răspundă, dar în clipa aceea sirena vasului scoase un ţipăt prelung. Un marinar coborî în fugă scările de fier care duceau la cabina pilotului şi, oprindu-se lângă căpitan, strigă, întinzând braţul şi arătând ceva departe, în vârtejul strălucitor al valurilor.

— Un om în apă!

Ducând mâna streaşină la ochi, căpitanul privi în direcţia arătată de marinar, şi-apoi, întorcând capul spre cabina pilotului, strigă la rândul lui cu un glas tunător:

— Om la apă! Opriţi maşinile! Coborâţi barca de salvare!

Tropotul marinarilor care treceau în fugă pe pardoseala de tablă groasă a punţii acoperiră ultimele lui cuvinte. Maşinile se opriră brusc. Toţi pasagerii de pe punte săriră în picioare, urmărind în liniştea grea ce învăluise vasul mişcările repezi şi precise ale marinarilor care lansau barca de salvare pe apă.

Privind în direcţia arătată de marinar, Scatiul tresări, şi-apoi faţa i se lumină de bucurie.

— Nu-i niciun om la apă! strigă vesel Scatiul, întorcând capul spre căpitanul vasului. E Babuşcă! Înoată spre noi cu hainele legate pe cap!

Într-adevăr, apărând şi dispărând în jocul valurilor înspumate, cu hainele pe cap, prinse cu cureaua sub bărbie, Babuşcă înainta în mijlocul Dunării, în întâmpinarea vasului, care acum aluneca alb şi masiv spre

el, într-o tăcere adâncă.

*

Scatiul coborî cu agilitate de pisică scările vasului şi, ţinându-se cu o mână de bara de fier, rămase spânzurat deasupra apei, cu cealaltă mână întinsă spre băieţelul cu ochii verzi şi somnoroşi, care acum era aproape.

— Noroc, Scatiule! strigă vesel Babuşcă, sărind din apă şi prinzând mâna acestuia din zbor. Iată-mă, am sosit!

Încordându-se puternic, Scatiul îl trase pe Babuşcă din apă. Peste câteva clipe cei doi băieţi urcau veseli scara sub privirile curioase ale pasagerilor. Cu toate maşinile în mişcare, vasul spinteca zgomotos apele fluviului.

— Am aflat că pleci din oraş să-l vezi pe Spic! îi spunea Babuşcă prietenului său cu o însufleţire neobişnuită pentru el. Uff! Ce-am alergat! adăugă, încercând să-şi desfacă cureaua care îi ţinea hainele fixate pe cap. Cât pe-aci să pierd vaporul!

— Ai stat ascuns în baltă? îl întrebă Scatiul, cu o uşoară admiraţie în glas.

Babuşcă, sărind când într-un picior, când în celălalt, îşi încălţa sandalele şi îşi trăgea pantalonii, povestindu-i Scatiului peripeţiile prin care trecuse, în timp ce „Şoimul“ — în huruitul puternic al maşinilor — şerpuia mereu prin cotloanele fluviului ce se pierdeau în inima pădurilor de sălcii. Ajunşi la „Cotul pisicii“, cei doi băieţi amuţiră. Prin faţa vasului defila acum, într-o tăcere mormântală, şlepul aplecat uşor pe bancul de nisip pe care eşuase. Din coşul înalt de tabla neagră nu mai ieşea fum. Puntea arsă şi decolorată de soare era pustie. Câţiva pescăruşi se roteau deasupra catargului într-un vârtej de ţipete ascuţite. Şlepul părea părăsit. Peste câtva timp, el rămase în urmă şi se pierdu încet, încet într-o perdea de aburi după un cot

al Dunării.

— Trebuie să-l găsim pe nenea Vlad şi să-i spunem toată povestea cu marinarul şi elicopterul! îi şopti Scatiul lui Babuşcă. Oare o şti şi el că nenea Panait este „Râma de Mare“?

Babuşcă îşi aruncă cu băgare de seamă privirea în jur, şi-apoi răspunse, ridicând din umeri:

— Ştiu eu! Dar să fim cu ochii în patru. Or fi pe urmele noastre. L-ai văzut pe cel cu ochelari negri colo, pe puntea de sus?

Scatiul privi pieziş în sus, cu coada ochiului. Într-adevăr, pe puntea de sus, sub prelata care se zbătea în vânt deasupra lui, stătea un individ îngândurat, rezemat de balustradă, privind spre cei doi băieţi prin ochelarii lui negri.

La un semn al Scatiului, băieţii schimbară vorba. Peste două ore, „Şoimul“ intra în port, lunecând lin spre debarcader, de-a lungul cheiului de piatră.

— Uite şi barca noastră! strigă bucuros Scatiul, arătându-i lui Babuşcă o barcă singuratică, legată de mal, ce se legăna puternic în talazurile stârnite de vapor.

Cu o izbitură scurtă şi puternică, „Şoimul“ atinse debarcaderul şi se opri. Marinarii coborâră puntea. Curând după aceea, Scatiul şi Babuşcă coborau de pe vas printre pasagerii care se înghesuiau spre ieşire, târându-şi bagajele, ciocnindu-se unii de alţii, strigându-şi rudele şi prietenii care îi aşteptau pe chei. Abia reuşiră cei doi băieţi să pună piciorul pe uscat, când o bătrânică, cu ochii albaştri şi păr alb, abia trăgându-şi răsuflarea sub greutatea unei valize uriaşe, îi opri şi li se adresă rugător:

— Ia staţi, feţii mei! Nu vreţi să m-ajutaţi şi pe mine, că-s bătrână, să duc valiza asta până acasă? Stau colea, aproape, maică, la doi paşi! Vă rog frumos, băieţi!

Scatiul privi lung spre Babuşcă.

— Mai e vorbă! mormăi Babuşcă, care între timp îşi căpătase aerul lui somnoros. Încotro s-o ducem, mătuşică?

Călăuziţi de bătrânică, care mergea acum şchiopătând uşor de-un picior pe lespezile grele ale cheiului de piatră arse de soare, cei doi băieţi veneau în urma ei, ţinând amândoi uriaşa valiză.

În curând părăsiră portul şi — după ce străbătură câteva străzi — bătrânică pătrunse într-o uliţă dosnică şi se opri în dreptul unei case dărăpănate cu două etaje, ce se zărea în fundul unei curţi, năpădite de buruieni. Ici, colo, arbori uscaţi se înălţau deasupra buruienilor ca nişte păianjeni negri, încremeniţi în văzduhul înăbuşitor.

— Aici stau, feţii mei! spuse cu un zâmbet recunoscător bătrânică, deschizând poarta. Mai ajutaţi-mă oleacă... să duc valiza asta până sus, vreţi?

Scatiul şi Babuşcă priviră lung spre ferestrele oarbe ale casei dărăpănate, pierdute prin vrejuri de iederă uscată, şi simţiră amândoi o strângere de inimă. O primejdie nelămurită plutea în aer.

*

Bătrâna pătrunsese în curte. Ducând valiza grea, Scatiul şi Babuşcă păşiră pe aleea năpădită de buruieni, îndreptându-se apoi spre casa care îi aştepta într-o linişte încremenită şi ciudată. După ce urcă gâfâind cele câteva trepte de la intrare, bătrânică scoase o cheie din poşeta ei ruptă şi soioasă şi, vârând-o cu mâna tremurătoare în broasca ruginită, o răsuci, împingând uşa care se deschise cu un scârţâit îngrozitor.

— Am ajuns, maică! spuse bătrânica cu voce blândă, aproape stinsă. Să vă dea Dumnezeu sănătate! Încă olecuţă şi gata!

Urmând-o, băieţii pătrunseră într-un hol mare şi întunecos, cu pereţi coşcoviţi şi podelele putrede şi desfundate. În fundul holului, o scară de lemn, în formă de melc, se înşuruba în semiîntuneric şi dispărea ca o umbră fumurie undeva, spre etajul de sus. În clipa când bătrânica puse piciorul pe prima treaptă, uşa de la intrare se trânti cu zgomot asurzitor.

Cei doi băieţi aruncară valiza jos şi se răsuciră cu iuţeala fulgerului. Dar era prea târziu. Rezemat cu spatele de uşă, cu pistolul îndreptat spre ei, Bărbosul îi privi cu un zâmbet batjocoritor pe buze:

— Ai lucrat frumos, Mirando! se adresă el bătrânei, în timp ce Scatiul şi Babuşcă se uitau înlemniţi la el. Puii ăştia de lişiţă sunt greu de prins. Vânătorul nu mai trăgea nădejde să pună mâna pe ei.

— Câte lişiţe de-astea am mâncat eu la proţap! chicoti bătrâna. Şi acum, Bărbosule, ţi-am adus marfa. Să faci bine să-mi dai banii!

— Ţine, scorpie afurisită! spuse Bărbosul. Şi scoţând un pumn de bancnote mototolite se apropie de bătrână şi i le îndesă în palmă. Iar voi ce-aţi rămas aşa? Hai sus, urcaţi pe scară! adăugă el, făcându-le semn cu ţeava revolverului.

Scatiul şi Babuşcă se priviră în tăcere. Va să zică din nou căzuseră în cursă! Înghiontiţi de la spate de Bărbos, cei doi băieţi urcară scara plină de praf, cu balustradele căzute, şi se pomeniră în faţa unei uşi murdare şi stropită cu var. Max o împinse cu picioarele şi făcu vânt celor doi băieţi în cameră.

Scatiul şi Babuşcă zburară în încăpere şi se opriră o clipă năuciţi de lumina ce năvălea înlăuntru printr-o fereastră cu geamurile sparte. Când deschiseră ochii, amândoi băieţii făcură un pas înapoi. În faţa lor, la o masă,

se afla Vânătorul, care îi fixa cu privirea verde şi sticloasă.

— Am pus mâna pe ei! i se adresă triumfător Bărbosul, vârându-şi pistolul sub curea.

— Văd... văd! spuse liniştit Vânătorul, măsurându-i pe cei doi din cap până în picioare. Deci singurii martori care ştiu ce s-a întâmplat la „Ostrovul lupilor“ cu Profesorul sunt aici. N-avem încotro, trebuie să-i facem să tacă, Max!

— Acum? întrebă Bărbosul, punând mâna pe patul pistolului.

— O clipă! îl opri Vânătorul cu un gest. Să vedem ce ordin ne dă „Râma de mare“, adăugă el, trăgând un mic aparat de radioemisie-recepţie ce se afla pe masă. Vom afla îndată ce avem de făcut.

Şi Vânătorul începu să manevreze butoanele.

Cu răsuflarea tăiată, Scatiul şi Babuşcă urmăreau mişcările Vânătorului.

— X 14... Am intrat pe recepţie! răsună o voce cunoscută în micuţul aparat de radio. Vorbeşte. Te ascult!

— E vocea lui nenea Panait! îi şopti Scatiul lui Babuşcă, albindu-se la faţă. El e!

— Gura! strigă Bărbosul, îmbrâncindu-l pe Scatiu.

— Marfa a sosit! spuse liniştit Vânătorul în aparat. Ce facem cu ea? O schimbăm? întrebă şi răsuci din nou butonul.

Peste câteva clipe, vocea lui Panait răsună din nou, limpede şi puternică, în liniştea încăperii.

— La noapte porniţi cu ceasurile de aur spre şlep! spunea vocea. Barca celor doi băieţi se află în port, o remorcaţi la plecare. Totul trebuie să pară un accident... Un accident, Vânătorule! E clar?

Vânătorul răsuci butonul.

— Băieţii sunt barcagii, răspunse el cu un glas umbrit de neîncredere. O să creadă că s-au răsturnat şi s-au

înecat în Dunăre!

— Idiotule! sosi peste câteva clipe răspunsul „Râmei de mare“. Băieţii au călătorit noaptea, un vas maritim i-a izbit, a sfărâmat barca şi i-a aruncat în Dunăre. M-ai înţeles?

Vânătorul răsuci repede butonul.

— Acum e limpede, şefule!

— Bine!

Şi „Râma de mare“ tăcu.

Vânătorul se ridică în picioare; arătând spre cei doi, se adresă Bărbosului:

— Du-i jos, Max, şi închide-i în camera cu ferestre oblonite! La noapte o să avem treabă cu ei.

*

Bărbosul îşi scoase pistolul de la brâu şi făcu semn băieţilor să coboare. Scatiul şi Babuşcă, urmaţi îndeaproape de Bărbos, coborâră din nou scara şi se treziră în holul umbrit şi pustiu. Bătrâna dispăruse. Bărbosul îi împinse spre o uşă întunecoasă, ce răsărea de undeva, de sub scară, o deschise, şi-apoi, înşfăcându-i pe rând, întâi pe Scatiu şi apoi pe Babuşcă de gulerul cămăşii, îi ridică în sus, azvârlindu-i în încăpere. Cei doi băieţi se rostogoliră în întuneric. Bărbosul închise uşa şi răsuci cheia în broască.

— Unde eşti, Babuşcă? întrebă Scatiul în şoaptă, scrutând întunericul de nepătruns, în timp ce paşii Bărbosului se îndepărtau în sus, pe scară.

— Aici… Aici, Scatiule! auzi el răspunsul înăbuşit al lui Babuşcă de undeva, din stânga lui. Ce-i cu tine? Ai păţit ceva?

— Nu, nimic, spuse Scatiul, pornind, cu mâinile întinse ca un orb, spre Babuşcă. Unde naiba eşti?

— Aici! auzi el glasul celuilalt lângă urechea lui, şi în acelaşi timp simţi cum mâna lui Babuşcă îl apucă de braţ. Trebuie s-o ştergem, şi încă repede!

— Dar cum? întrebă Scatiul şoptit.

Ţinându-se de mână, băieţii porniră, orbecăind prin beznă. Peste câteva clipe, amândoi mergeau, pas cu pas, pipăind un perete umed şi cleios. Deodată, mâna Scatiului întâlni un drug de fier.

— Fereastra! şopti el.

Mâinile celor doi băieţi se repeziră să atingă fereastra, dar căzură neputincioase.

— Fereastra e zăbrelită şi obloanele sunt bătute în cuie pe dinafară! murmură Scatiul. Suntem prinşi aici ca într-o cursă de şoareci. Dar colo ce-o fi? auzi Scatiul glasul lui Babuşcă. Vezi? Parcă tremură o luminiţă.

Scatiul îşi roti privirea prin beznă de nepătruns şi deodată tresări. Undeva, în stânga lui, pe podea, se făcea un cerc uşor de lumină cenuşie. Cei doi băieţi se repeziră într-acolo. Pipăind pe perete, întâlniră o spărtură mare, cu marginile îmbrăcate în pietre lucioase, pe alocuri sparte. Era un cămin dărăpănat.

— Ia te uită, Babuşcă! Un horn, spuse Scatiul, vârând capul în spărtură şi privind în sus, de unde cădea pe podea o luminiţă bolnavă.

Babuşcă vârî şi el capul în spărtură. Într-adevăr, sus, sus de tot, departe, în vârful hornului întunecat şi adânc ca un puţ strălucea un petic albastru de cer.

— S-o ştergem pe aici, Babuşcă, ce zici? îşi dădu cu părerea Scatiul. Ieşim pe acoperiş şi ne dăm drumul într-un pom.

— Mai e vorbă? Facem aşa!

În clipa următoare, Babuşcă sărea în spatele Scatiului. Dispărând uşor ca un şarpe în tunelul îngust şi întunecos,

Babuşcă se opri cu mâinile şi picioarele puternic proptite în peretele de cărămidă.

— Ce faci, Scatiule, vii?

— Iată-mă!

Şi urcuşul începu. La fiecare pas, degetele celor doi băieţi pipăiau elastic, ca braţele unor caracatiţe, fiecare colţ de cărămidă. Picioarele li se încordau ca nişte arcuri în zid. Urcau încet, încet, în timp ce golul rotund şi întunecos se căsca din ce în ce mai adânc sub ei. Deodată, mâna lui Babuşcă, cel care urca primul, întâlni, într-o adâncitură, unde hornul se prăvălise, ceva lung şi rece ca un şarpe. Babuşcă scoase un ţipăt înăbuşit.

— Ce e? strigă Scatiul.

— Nu ştiu... Nu ştiu! gemu Babuşcă, făcând un salt acrobatic în sus. Cred că am pus mâna pe-un şarpe.

Babuşcă se înşelase. „Şarpele“ era o ţeavă de plumb de la canalizarea cu apă a clădirii, care îşi scosese „capul“ afară, prin cărămizile prăbuşite ale hornului.

— E o ţeavă de apă! îl linişti Scatiul, prinzându-se bine de ea şi făcându-şi vânt în sus pe hornul îngust şi întunecos. Urcă, urcă, Babuşcă!

Lumina de deasupra capetelor celor doi băieţi creştea din ce în ce mai mult. Se apropiau de ieşire.

Deodată încremeniră spânzuraţi deasupra hăului ce se căsca sub ei. De undeva, de jos, răsună în horn, ca într-o scoică uriaşă, zgomotul unei uşi trântite, tropot de paşi, şi-apoi cei doi băieţi auziră pe Vânător înjurând groaznic:

— De ce nu i-ai legat, dobitocule? Unde sunt? Au şters-o, afurisiţii!

— Cu neputinţă! se apăra Bărbosul. Uşa era închisă şi fereastra zăbrelită. Doar sunt din carne şi oase, ce dracu’!

Băieţii, încremeniţi în hornul întunecos, îi ascultau pe cei doi bandiţi cu sufletul la gură.

— Dă lanterna încoa, nepricopsitule! auziră ei din nou vocea Vânătorului şi, peste o clipă, un fascicul de lumină se năpusti orbitor spre cei doi băieţi. Aici, Max, aici! Sunt în horn, iată-i!

*

Max se apropie de Vânător şi — scoţând revolverul din buzunar — se vârî pe jumătate în căminul dărăpănat. Tocmai se pregătea să-şi descarce pistolul în întunecimea hornului, când Vânătorul îl apucă de braţ şi îi strigă la ureche cu vocea şuierătoare:

— Eşti nebun? Opreşte-te, Max! Vrei să ne pui vecinii pe cap?

Şi îl trase afară cu putere pe Bărbos, smulgându-i revolverul din mână.

— Dacă ajung sus pe acoperiş, ce-o să facem? se apără cu îndârjire celălalt. O să dăm un spectacol în aer liber?

— N-o să ajungă sus! mârâi Vânătorul, şi-apoi, vârându-şi capul în cămin, îl răsuci în sus şi strigă:

— Hei, voi ăia de-acolo! Coborâţi jos! Altfel o să vă afumăm de aici! S-a înţeles?

Băieţii tăceau. Vânătorul aşteptă câteva clipe, apoi — întorcând capul spre Bărbos — ordonă sec:

— Lemne uscate, Max! Repede! Sparge scaunele! Desfundă duşumeaua! Repede!

Bărbosul ieşi ca o furtună din cameră, izbind uşa de perete. Apoi Scatiul şi Babuşcă, încremeniţi în întunericul ce învăluia hornul, auziră o bufnitură puternică şi trosnetul infernal al unui scaun trântit la pământ, care, pesemne, se sfărâmase în bucăţi. Proptit bine cu mâinile şi picioarele în peretele umed şi lipicios al hornului, Babuşcă ridică capul şi privi bine la peticul albastru de cer ce se zărea tremurând în întuneric, departe, deasupra lor.

— N-o să ajungem, Scatiule! oftă el, privind spre credinciosul său prieten care stătea spânzurat în golul întunecat la un metru sub el.

— Dă-i drumul, Babuşcă! Dă-i drumul! strigă înăbuşit Scatiul, în timp ce sub ei, jos, se-auzeau bufniturile uscate ale bucăţilor de lemn, pe care cei doi răufăcători le aruncau în cămin. Trebuie să ajungem sus mai înainte să se aprindă focul!

Şi căţăratul reîncepu. Gâfâind, orbecăind pe întuneric, pipăind cu degete înfrigurate fiecare spărtură din zid, cu ochii aţintiţi spre peticul albastru de cer, ce părea că dansează deasupra lor, băieţii urcau încet, încet hornul salvator. Dar deodată se opriră şi se uitară, cu răsuflarea tăiată. În jos, undeva, în beznă, sub ei, departe, strălucea o luminiţă. Apoi, din ea crescu o flăcăruie jucăuşă, cu reflexe galbene şi roşii. Ea dansa mlădioasă şi veselă în bezna de sub ei, şi deodată, ici-colo, parcă trezite din somn, încolţiră alte câteva flăcărui albăstrui ce creşteau şi se apropiau una de alta vertiginos în trosnetul abia auzit al lemnelor uscate.

— Focul! gemu Babuşcă, şi peste o clipă o boare de fum acru şi înecăcios îi mângâia faţa. Ce facem, Scatiule? Ne afumă!

Scatiul vru să răspundă, dar o pală fierbinte şi groasă de fum îl plesni peste faţă, îl zăpăci. Începu să tuşească zgomotos.

— Coborâţi sau nu? auziră ei de jos strigătul Vânătorului, care bubui ca un tunet în pâlnia de cărămidă a hornului.

Alungând ca pe-un roi de ţânţari fumul gros şi fierbinte care năvălea asupra lui din toate părţile înecându-l şi orbindu-l, Babuşcă gemu:

— Jos... să coborâm, Scatiule!

Continuând să tuşească, Scatiul făcu un salt şi se opri lângă Babuşcă.

— Briceagul, Babuşcă, repede briceagul! şopti el cu glasul înăbuşit. Dă-mi briceagul! Tu caţără-te în sus cât poţi!

Cu spatele lipit de peretele hornului şi cu picioarele înfipte bine în peretele din faţa lui, Babuşcă se scotoci prin buzunare; scoţând briceagul, îl întinse celuilalt.

— Ţine-l! îngăimă el. Dar ce vrei să faci cu el?

— Ai să vezi! mormăi Scatiul, apucând briceagul.

Şi Scatiul dispăru ca o umbră în jos prin vălătucii de fum. În cămin focul se înteţea. Acum fumul fierbinte, amestecat cu petice de funingine şi scântei aprinse, năvălea cu un vuiet surd în horn, măturând pereţii de cărămidă. Cu briceagul în mână, Scatiul cobora mereu. Scântei aprinse i se încurcau în păr, îi pârleau sprâncenele, îl pişcau pe obraz, îi ciupeau poalele cămăşii. Pereţii hornului se încălzeau. Înecându-se, tuşind, Scatiul cobora drept spre flăcări. Deodată mâna lui întâlni ceva şi băiatul scoase un ţipăt înăbuşit de bucurie. Găsise ceea ce căuta. Ţeava! Scuturat de-o tuse sălbatică, Scatiul desfăcu lama briceagului cu dinţii, şi-apoi proptindu-se bine în pereţii hornului, deasupra vulcanului de fum care cobora sub el, începu să sfredelească ţeava de plumb cu vârful briceagului. Jos focul se înteţise. Acum pereţii hornului frigeau. Deodată Scatiul auzi un şuierat scurt, ceva îi smulse briceagul din mână, izbindu-l de peretele hornului, şi peste o clipă un şuvoi rece de apă se năpusti asupra lui. Spumegând, şuierând, şuvoiul de apă păru să explodeze; o ploaie de stropi grei se năpusti în jos pe pâlnia hornului, măturând totul din drum. Scatiul ieşi încet, încet din raza şuvoiului de apă, care se izbea acum ca turbat de peretele hornului şi, ud leoarcă, trase cu putere o gură de aer curat

în piept, după care înălţă capul şi strigă vesel:

— Aşteaptă-mă, Babuşcă, vin şi eu!

*

Scatiul începu să se caţere cu repeziciune pe urmele lui Babuşcă. În hăul de sub picioarele lui se auzea vâjâitul puternic al apei care ţâşnea din ţeavă, izbind cu putere în pereţii hornului. Fumul încetase. Când Scatiul ajunse sus, Babuşcă îl aştepta pe acoperişul de ţiglă, aplecat deasupra coşului. Faţa îi era neagră de funingine.

— Repede, dă-mi mâna, Scatiule! i se adresă Babuşcă, întinzând mâna şi ajutându-l să iasă afară din coş. Vânătorul şi Bărbosul au intrat în pod. I-auzi? Urcă pe acoperiş.

Într-adevăr, printr-o uşiţă care dădea pe acoperiş se auzea tropăitul puternic al paşilor lor, care urcau în fugă scara din pod, spre acoperişul casei. Scatiul îşi roti cu repeziciune privirile în jur şi descoperi un dud bătrân şi uscat ce-şi înălţa crengile goale, albite de ploi, la vreo doi metri depărtare de streaşină.

— În dud, Babuşcă, în dud! strigă Scatiul, şi în clipa următoare îşi dădu drumul de pe acoperişul de ţiglă.

Babuşcă îl urmă. O avalanşă de ţigle hurui sub cei doi băieţi, care — luând-o înaintea celor doi — sări peste streaşină şi căzu cu zgomot infernal pe pavajul de piatră al curţii undeva, jos, departe. Sus, în urma lor, răsunară strigătele celor doi răufăcători care soseau. Nu mai era nicio clipă de pierdut.

— După mine! şopti Scatiul, agăţându-se cu amândouă mâinile de-o cracă a dudului.

Sub greutatea trupului său, care se bălăbănea în aer, craca se încordă, se arcui, trosni şi apoi îl săltă pe Scatiu de câteva ori în văzduh. Scatiul îi dădu drumul şi se prinse

de altă cracă tocmai în clipa când Babuşcă sărise de pe acoperiş şi venea ca un bolid spre el. Dându-şi drumul din cracă în cracă, cu o repeziciune ameţitoare, cei doi băieţi săriră la pământ, şi-acum fugeau rupând pământul spre poarta care ducea afară din curte. Dar poarta era încuiată.

— Staţi că trag! urla Bărbosul, agitând pistolul sus, pe acoperiş. Înapoi! Înapoi! Auziţi?

— Dacă ne urcăm pe poartă, ne împuşcă! strigă Scatiul. La dreapta, Babuşcă! La dreapta, să sărim zidul!

Băieţii schimbară direcţia. Acum alergau aplecaţi printre buruienile înalte şi uscate spre zidul de cărămidă acoperit de muşchi. Dar Bărbosul nu glumea. Două detunături scurte şi puternice răsunară sus pe acoperiş, şi-apoi gloanţele, ca două viespi înfuriate, trecură pe sus, pe deasupra băieţilor. Scatiul şi Babuşcă se trântiră din fugă la pământ, rostogolindu-se în buruieni. O ploaie de crenguţe uscate îi acoperi.

— Ce facem? gemu Babuşcă, cu obrazul lipit de pământ, în timp ce ochii lui exprimau de data asta o spaimă fără margini. Chiar au tras în noi?

Dând la o parte buruienile uscate, Scatiul privi îndârjit spre acoperişul casei pe care se vedeau siluetele celor doi răufăcători. Bărbia îi tremura uşor.

— Chiar au tras! şopti el cu vocea înnebunită de furie. Ah! Dacă aş avea praştia la mine, i-aş arăta eu Bărbosului cum se trage! adăugă el, ciulind urechile. Auzi ceva, Babuşcă?

Babuşcă îşi dezlipi obrazul de la pământ şi ascultă încordat câteva clipe. În faţa porţii se auzeau voci. Siluetele Vânătorului şi ale Bărbosului dispăruseră de pe acoperiş. În spatele porţii detună o voce puternică:

— Aici s-au tras două focuri de armă! Să spargem poarta, tovarăşi!

Lovituri grele, înfundate răsunau în poartă. Apoi poarta trosni şi — zburând din balamale — se prăbuşi cu un zgomot asurzitor în praf. O ceată de bărbaţi, în majoritatea lor muncitori din port, năvăli în curte. Strigând, vociferând, arătând cu mâinile spre acoperiş, ceata zgomotoasă se rostogoli spre casa tăcută şi pustie. Unul dintre muncitori, un flăcău în salopetă, probabil cel care strigase, se propti bine în picioare în dreptul scării de intrare şi — punându-şi mâinile în şold — întrebă cu acelaşi glas puternic şi sonor:

— Hei, care tragi cu puşca aici? Ia arată-te să te vedem la faţă, frăţioare!

Nimeni nu-i răspunse.

— În noi au tras, nene! spuse Scatiul, care apăru, urmat de Babuşcă, dintre buruieni. Sunt doi contrabandişti, adăugă el, întâlnind privirea neîncrezătoare a tânărului în salopetă. Sunt în pod... Vânătorul şi Bărbosul.

Tânărul îşi aruncă o clipă privirea uimit spre mulţimea din jurul său:

— Vânătorul şi Bărbosul!? murmură el, întrebător.

— Cine-or fi? spuse un muncitor bătrân, dându-şi şapca pe ceafă. Să punem mâna pe ei! Unde ziceţi că sunt? În pod?

Mulţimea tocmai se pregătea să se repeadă pe scări, când un vuiet prelung de sirenă sparse liniştea ciudată a curţii năpădită de buruieni; o maşină, sosind în viteză, frână în dreptul porţii prăbuşite de la intrare.

În aceeaşi clipă, trei ofiţeri săriră jos din ea şi s-apropiară în fugă de mulţimea adunată în faţa casei.

— Unde sunt? strigă unul dintre ei, care nu era altcineva decât Prinţul.

— Sus, sus în pod! îi spuse Scatiul, apărând din mulţime împreună cu Babuşcă. Au tras în noi.

Prinţul îl privi o clipă surprins, şi-apoi un zâmbet larg îi flutură pe buze.

— Ah, voi eraţi? spuse el, făcând semn celorlalţi doi ofiţeri să forţeze uşa. Scatiul şi Babuşcă... se putea altfel?

Peste o clipă, uşa sări din balamale şi Prinţul se năpusti în casă, urmat de cei doi ofiţeri.

*

După un sfert de ceas, Prinţul îşi făcu apariţia şi se adresă celor doi băieţi, vârându-şi revolverul în tocul de piele ce-l purta la şold:

— Păsările au zburat printr-o fereastră din spatele casei! Probabil că au sărit peste zid. Ceilalţi îi urmăresc, adăugă el, făcându-i semn Scatiului şi lui Babuşcă să-l urmeze. Să mergem, băieţi! Tovarăşul colonel Alexandru o să fie bucuros să vă vadă.

— Tovarăşul colonel Alexandru?! întrebă mirat Scatiul. Cine e tovarăşul colonel Alexandru?

— O surpriză! zâmbi Prinţul, făcându-şi loc prin mulţimea adunată în faţa casei şi îndreptându-se spre maşină.

În curând, cei doi băieţi, instalaţi pe pernele confortabile ale maşinii, zburau pe străzile întortocheate ale portului, printre căsuţele înecate în verdeaţă.

— Ce face Spic, nene Prinţule? întrebă Scatiul, luându-şi privirea de pe un imens pachebot alb, ce aluneca tăcut şi masiv printre case. S-a înzdrăvenit?

O umbră trecu prin ochii Prinţului.

— Nu, spuse el, cu un glas ce le păru băieţilor că tremură uşor. Astăzi va fi operat a doua oară. Unul dintre gloanţe i s-a oprit lângă inimă. Da, viaţa lui Spic atârnă de-un fir de păr!

Cu un scrâşnet asurzitor de frâne, maşina coti în plină

viteză şi se angajă pe un bulevard asfaltat, străjuit de blocuri zvelte, multicolore.

— Putem să-l vedem şi noi? întrebă Scatiul cu vocea stinsă, abia auzită.

— Desigur! răspunse Prinţul. Cred că tovarăşul colonel Alexandru n-o să aibă nimic împotrivă.

Peste câteva clipe, maşina opri brusc în faţa unei clădiri înalte, dreptunghiulare. La intrare, un ostaş cu şapcă, cu banderolă roşie şi mănuşi albe, făcea de gardă. Când Prinţul — urmat de cei doi băieţi coborî din maşină — ostaşul luă poziţie de drepţi. Prinţul îi răspunse la salut şi, peste puţin timp, Scatiul şi Babuşcă se aflau într-un lift uriaş, ce parcurgea etaj după etaj cu o viteză ce li se păru celor doi băieţi fantastică.

După ce coborâră din lift, băieţii străbătură un culoar lung, acoperit cu un covor de pluş roşu. Ici, colo telefoanele zbârnâiau şi se auzea ţăcănitul sacadat al maşinilor de scris. În sfârşit, Prinţul deschise o uşă capitonată şi băieţii se pomeniră într-o anticameră elegantă, cu draperii albastre, de pluş, la ferestre. La intrarea lor, un ofiţer, care stătea la un birou încărcat de telefoane, se ridică nedumerit în picioare:

— Cosma! spuse Prinţul. Trebuie să-i raportez ceva urgent tovarăşului colonel. Anunţă-l c-au sosit Scatiul şi Babuşcă!

Cosma holbă ochii la cei doi băieţi cu hainele murdare şi cu feţe pline de funingine şi îngăimă, împleticindu-i-se limba în gură:

— Sca... Scatiul şi Ba... Babuşcă? La... la tovarăşul... colonel Alexandru? Ei drace! adăugă el, înghiţind în sec şi încheindu-şi gulerul vestonului. Am trăit s-o văd şi pe asta! Dar de unde i-au scos pe ăştia, Velicule? Dintr-un coş de vapor?

Şi întorcându-se brusc, Cosma dispăru pe-o uşă alăturată, închizând-o cu grijă după el. Scatiul şi Babuşcă aşteptau emoţionaţi, muşcându-şi buzele în tăcere. Apoi uşa se deschise brusc şi colonelul Alexandru apăru:

— Nenea Vlad! strigară bucuroşi, într-un cor, cei doi băieţi, întorcând privirile spre Prinţ. Păi bine, dumnealui este nenea Vlad!

— Căpitanul Vlad nu există! le spuse râzând Vlad, în timp ce le strângea mâinile. E pur şi simplu un nume pe care l-am ales ca să pot conduce personal afacerea asta blestemată. Ei, ce se-aude, Velicule? adăugă el, întorcându-se spre Prinţ. Aţi lămurit ce-i cu împuşcăturile?

— Cred că Scatiul şi Babuşcă vă pot lămuri mai bine! răspunse Velicu. Au fost doar acolo. Au alunecat din nou printre degetele Vânătorului şi Bărbosului.

— Formidabili băieţi! murmură Vlad, bătându-i cu admiraţie pe umeri. Veniţi, veniţi să-mi povestiţi tot! adăugă el, invitându-i în cabinetul său, în timp ce râdea cu poftă: Ha, ha, ha! Va să zică i-aţi tras din nou pe sfoară!

Peste câteva clipe, instalaţi în fotoliile din cabinetul colonelului, Scatiul şi Babuşcă îi povesteau cu respiraţia tăiată noile peripeţii prin care trecuseră. Îi amintiră, printre altele, şi de descoperirea lor în legătură cu Panait.

— Da, aveţi dreptate! le spuse gânditor Vlad, când băieţii îşi încheiară povestirea. Aţi ghicit: Panait este „Râma de Mare“. Adevăratul Panait a fost asasinat în trenul care îl aducea de la Bucureşti la noua sa slujbă de aici. Acum trei luni…

Scatiul şi Babuşcă îngheţaseră.

— Dar nu pe el îl căutăm noi în primul rând, continuă pe acelaşi ton Vlad. V-amintiţi de ceasurile de aur de la „Ostrovul lupilor?“

— Desigur, răspunse cu însufleţire Scatiul. Ceasurile

din valiza galbenă.

— Ceasurile acestea trebuiau să ajungă la cineva, cineva care să înjghebe cu ajutorul lor o reţea de spionaj. Pe noi ne interesează în primul rând acel... „cineva“.

— Şi-o să-l prindeţi? întrebă Babuşcă, deschizând deodată nişte ochi mari şi verzi.

— Desigur, chiar mâine dimineaţă o să-l prindem pe şlepul care a eşuat la „Cotul Pisicii“. Este chiar marinarul de pe şlep. Pentru asta am pregătit o piesă grozavă, cu mai multe roluri, adăugă Vlad, zâmbind. V-am distribuit şi pe voi în două roluri principale.

Scatiul şi Babuşcă se priviră mândri, în tăcere.

— Ce-avem de făcut, nene Vlad? întrebă Scatiul grav, ridicându-se în picioare.

Vlad îi fixă lung pe băieţi, şi-apoi le spuse încet, pe-un ton misterios:

— Veţi părăsi la noapte portul, plecând spre casă! De barca voastră veţi găsi remorcată o altă barcă. E barca brigadierului Onufrie de la voi din sat. De altfel, el o să fie în port şi o să vă roage s-o duceţi acasă. Vâsliţi fără grijă! De data aceasta Vânătorul şi Bărbosul vor căpăta ce li se cuvine.

— Până atunci putem să-l vedem pe Spic? întrebă cu o uşoară sfială în glas Scatiul. Am auzit că astăzi îl operează.

— Desigur! răspunse Vlad, privindu-şi îngrijorat ceasul-brăţară. De altfel o să mergem împreună! adăugă el, întorcându-se spre Prinţ. Deseară, la ora 9, începem „Operaţiunea Dunărea“. Ai grijă ca toate detaliile să fie puse la punct!

— Am înţeles! răspunse scurt Velicu, luând poziţia de drepţi.

— Şi încă ceva, adăugă Vlad. Ia legătura cu Verdeş! Să informeze pe Vânător şi Bărbos că băieţii n-au trecut pe la

noi. S-ascund pe undeva, în oraş.

— Prin radio?

— Da, prin radio.

— Am înţeles, tovarăşe colonel! repetă Prinţul şi părăsi cabinetul.

*

Când Scatiul şi Babuşcă, însoţiţi de Vlad, ajunseră la spitalul în care se afla Spic, nori negri, apăruţi deodată, de undeva, de departe, dinspre mare, se rostogoleau ameninţător deasupra arborilor. Un vânt puternic şi umed învolbura crengile pomilor, ridicând vârtejuri de nisip pe aleile pustii. Văzduhul devenise cenuşiu.

— Poftiţi pe-aici, tovarăşe colonel! îi spuse o soră lui Vlad, venindu-i în întâmpinare, când acesta, însoţit de cei doi băieţi, pătrunse într-o clădire aşezată undeva în fundul curţii spitalului. Tovarăşul profesor e sus, în sala de operaţii. Câinele va fi adus îndată.

— Sper că profesorului Bontea să nu-i displacă treaba aceasta! spuse Vlad, în timp ce urca alături de soră o scară largă, spaţioasă. E vorba despre un câine deştept şi instruit, extrem de preţios pentru noi.

Sora, înaltă şi uscăţivă, zâmbi rece şi profesional sub boneta ei albă, jucându-se cu nişte chei în buzunarul halatului.

— Dimpotrivă, răspunse ea cu o voce de-o uscăciune stranie. Profesorul va experimenta astăzi pe el o metodă de izolare a inimii în timpul operaţiei. Un câine, fie el şi instruit, e totuşi un câine.

Scatiul şi Babuşcă simţiră, fără să ştie de ce anume, o strângere de inimă.

— Hm, metoda asta! murmură Vlad cu o uşoară nemulţumire în glas. Şi de ce tocmai pe Spic? Sunt atâţia

câini vagabonzi prin oraş!

Un zâmbet uşor ironic flutură pe buzele sorei:

— N-aş putea să vă spun de ce, răspunse ea cu o voce care suna ca o nucă spartă. Vorbiţi, vă rog, cu tovarăşul profesor!

Se opriră într-un hol imens, presărat cu scaune de plastic colorat.

În clipa aceea, una din uşile de sticlă se deschise şi un bărbat voinic şi chel, în halat alb, veni în întâmpinarea lor, ţinând mâinile ridicate în faţă într-un fel ciudat, de parcă ar fi fost vârâte în ghips.

— Nu-ţi dau mâna, colonele, spuse cu jovialitate noul-venit, continuând să-şi păstreze mâinile în aceeaşi poziţie ciudată. Intru în sala de operaţie, adăugă el, fixând cu nedumerire pe cei doi băieţi. Dar micii coşari cine sunt? Au venit cu tine?

— Da, răspunse Vlad, sunt prietenii lui Spic!

— Oho! râse bărbatul voinic şi chel. Ca în romanul lui Jack London! Nicio grijă, băieţi! adăugă el, izbucnind într-un râs zgomotos. O să-l forfecăm îndată pe „Colţ Alb“ al vostru.

Scatiul şi Babuşcă lăsară privirile în pământ, Vlad îşi muşcă buzele:

— Şi crezi că are vreo şansă, profesore?

— Una la mie! răspunse cu aceeaşi stranie veselie omul voinic şi chel, întorcându-se apoi cu o mişcare bruscă spre scară. Aduceţi, dragă, câinele!

Sora deschise o altă uşă pe care scria „Sala de operaţie“, şi profesorul dispăru grăbit înăuntru.

Vlad schiţă un gest în urma lui, dar sora închise uşa repede la loc şi îi spuse, în timp ce trecea pe lângă el, cu un zâmbet smerit:

— E mai bine aşa, domnule colonel! E mult mai bine

aşa.

— Mult mai bine aşa! şopti mânios Vlad, privind în urma sorei care se îndepărta coborând scările. Puţin îi pasă ei de Spic. Dar pentru noi Spic e un tovarăş de luptă. Nu-i aşa, băieţi?

Cei doi încuviinţară din cap, tăcuţi şi emoţionaţi, ţinând privirile aţintite în pământ.

Şi deodată, în liniştea de marmură a sălii, răsună huruitul răguşit al unui lift care urca. Scatiul şi Babuşcă ridicară brusc capetele, privind spre o uşă cu grilaj de fier ce se zărea în fundul sălii. Apoi liftul greoi şi masiv apăru şi se deschise. Doi oameni în halate albe, urmaţi de soră, împinseră afară din lift un pat-cărucior.

— Spic! strigară cu glasurile gâtuite de emoţie Scatiul şi Babuşcă, zărind câinele-lup întins pe pat. Porniră ca vântul în întâmpinarea lui. Spic, noi suntem, Spic!

Auzindu-se strigat, Spic ridică brusc capul, se uită lung la ei, şi-apoi căzu neputincios pe pat. Surprinşi de năvala neaşteptată a celor doi băieţi, oamenii în halate albe opriră căruciorul. Băieţii încadrară patul de-o parte şi de cealaltă; merseră aşa până în faţa sălii de operaţie, încurajându-l pe Spic:

— Suntem aici, alături de tine! îi şopti Scatiul, arătând spre Babuşcă. A venit şi Babuşcă. Îl mai cunoşti?

Spic ridică capul din nou şi privi lung spre Babuşcă, de parcă ar fi spus: „Cum să nu-l cunosc pe Babuşcă? Asta-i bună!“

— La o parte, băieţi! le strigă enervată sora. N-avem timp de efuziuni sentimentale. Vă rog, la o parte!

Şi căruciorul se puse din nou în mişcare. Deodată Spic ciuli urechile şi privi lung spre Vlad.

— Succes, băiete! îi spuse Vlad simplu, milităreşte, când Spic trecu în dreptul lui. Acu-i acu’… Ţine-te bine!

Uşa sălii de operaţie se deschise. Spic dispăru în sala de operaţie şi uşa grea de sticlă se închise în urma lui.

*

Afară ploaia se înteţea. Stropi mari, goniţi de vânt, se spărgeau în geamuri, şerpuind vioi, în zeci de pârâiaşe cristaline. Stând pe-o bancă, Scatiul şi Babuşcă îl urmăreau cu privirea pe Vlad, care se plimba nervos prin sala de aşteptare, aprinzând ţigară de la ţigară.

Din când în când, din sala de operaţie răzbătea surd clinchetul instrumentelor chirurgicale. Cu urechile ciulite, cu respiraţia tăiată, cei doi băieţi ascultau zgomotele ciudate, înţelegând că în aceste clipe, dincolo, sub lumina incandescentă a lămpilor strălucitoare, se hotărăşte soarta lui Spic.

Deodată uşa sălii de operaţie se deschise brusc, şi sora medicală — care li se păru albă la faţă — trecu în fugă pe lângă ei şi coborî scările în fugă. Cei doi băieţi şi Vlad se priviră în tăcere. Peste puţin timp reapăru, ţinând o fiolă galbenă într-o mână.

— S-a întâmplat ceva cu Spic? o întrebă Vlad, schiţând un pas în întâmpinarea ei.

Sora medicală nu-i răspunse şi — trecând ca o furtună pe lângă el — dispăru în sala de operaţie, trântind uşa după ea. Se făcu din nou tăcere.

Ploaia cenuşie hohotea în ferestre, bătându-şi parcă joc de gemetele înăbuşite ale vântului ce se zbătea ca într-o plasă în frunzişurile ude ale plopilor înalţi de pe alei.

Minutele se scurgeau grele, ca de plumb. Şi-apoi deodată, dincolo, în sala de operaţii, răsunară voci, uşa se deschise şi profesorul, cu mânecile suflecate până la cot, îşi făcu apariţia, scoţându-şi din mers mănuşile de cauciuc.

Vlad se repezi ca o săgeată în întâmpinarea chirurgului.

— Cum e, domnule profesor? Va trăi?

— Azi am avut o zi bună! spuse, zâmbind, profesorul, continuând să-şi tragă tacticos mănuşile de pe mână. Metoda s-a dovedit excelentă.

— Dar câinele? Câinele? întrebă Vlad, în timp ce o sudoare măruntă şi rece îi îmbrobonea fruntea. Va trăi sau nu?

— Cine? Javra asta simpatică? zise profesorul, arătând spre Spic, pe care doi oameni în halate albe tocmai îl scoteau pe patul-cărucior din sala de operaţii. A avut noroc! Deşi nu cred să mai poată vreodată să facă pe poliţistul.

— Uraa! strigară în cor Scatiul şi Babuşcă, prinzându-se de mâini şi alergând nebuneşte în jurul lui Spic, care era transportat spre ascensor.

Sora medicală se opri lângă profesor şi, arătând cu capul spre cei doi băieţi, spuse ironic, în timp ce un zâmbet de gheaţă îi flutură pe buze:

— Stăm bine, domnule profesor! Un taraf de lăutari ne mai lipseşte aici.

— Apropo, spuse profesorul pe-un ton apăsat, prefăcându-se că n-a auzit cuvintele sorei medicale, şi vârând mâna în buzunarul halatului scoase un glonţ mic de nichel. Poftim, tovarăşe colonel! Să-l păstraţi ca amintire!

— Cred că glonţul trebuie înmânat celor care îl merită! interveni cu răceală Vlad, fixând-o pe sora medicală drept în ochi. Adică celor doi băieţi, aici de faţă, care au luat parte la luptă şi au scos câinele rănit de sub gloanţe.

Profesorul rămase o clipă încremenit, cu glonţul în mână, şi-apoi răsuci capul uşor spre băieţii negri de praf şi de funingine, care rămăseseră acum singuri şi nemişcaţi în mijlocul sălii.

— Cine?! E vorba de aceşti mici coşari? întrebă el în

şoaptă, pradă unei evidente emoţii. N-aş fi crezut... Da, este ceva extraordinar... Extraordinar...

Sora medicală devenise albă ca varul. Vlad făcu semn Scatiului şi lui Babuşcă să se apropie.

— Felicitări, sincere felicitări! mormăi profesorul, măsurându-i cu admiraţie pe cei doi băieţi din cap până-n picioare şi înmânându-le glonţul. Avem nevoie de băieţi ca voi! Multă nevoie...

Peste un sfert de ceas, părăsind clădirea tăcută a spitalului, toţi trei se îndreptau veseli prin ploaie spre maşina care îi aştepta.

— Şi-acum, spuse bine dispus Vlad, când toţi se aflau instalaţi în automobil, să ne ocupăm de „Operaţiunea Dunărea“. Ştiţi ce aveţi de făcut, nu? adăugă el, trântind portiera maşinii şi pornind motorul. O să vă duc în port!

— Dar nenea Onufrie va fi acolo? se interesă Scatiul. Şi barca?

— Da! răspunse Vlad, apăsând pe accelerator, în timp ce maşina se avânta ca un bolid pe alee. Dar să fiţi cu ochii în patru. Vânătorul va fi pe urmele voastre. Şi ce va urma, nu-i deloc uşor. Va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte!

*

După ce ieşi pe poarta spitalului, maşina se angajă pe nişte străzi pustii şi întortocheate, biciuite de rafale de ploaie. În curând, printre siluetele cenuşii ale caselor, băieţii zăriră portul, cu braţele gigantice ale macaralelor învăluite în aburi printre umbrele prelungi ale şlepurilor trase la chei. Vlad frână maşina lângă trotuar.

— Ne despărţim aici, băieţi! le spuse el, deschizând portiera maşinii. Ne-am înţeles! În port o să-l găsiţi pe Onufrie. Vă aşteaptă pe chei! Vă urcaţi în barcă şi porniţi spre Pradina. Restul mă priveşte pe mine! Clar?

— Am înţeles, nene Vlad! spuse vesel Scatiul, coborând din maşină şi făcându-i semn lui Babuşcă să-l urmeze. Nu avea nicio grijă! Ne descurcăm noi!

Şi trânti portiera maşinii la loc. Vlad le făcu un semn prietenos cu mâna şi în curând dispăru, într-un vârtej fantastic, în direcţia portului.

Parcă odată cu el, ploaia încetă brusc. Deasupra bălţilor norii se zdrenţuiau, rostogolindu-se ca un fum negru, de vapor, printre coşurile caselor. Scatiul şi Babuşcă o luară la fugă spre port. Când, în sfârşit, asudaţi şi gâfâind, pătrunseră pe chei, îl găsiră pe Onufrie, îmbrăcat într-o manta cauciucată şi cu o glugă ţuguiată pe cap, care îi aştepta singur, rezemat de balustrada unei scări de piatră.

— Veniţi cu mine! le spuse el scurt, când cei doi băieţi se opriră din fugă în dreptul lui. Şi atenţie! le şopti el pe-un ton misterios. Suntem urmăriţi!

Toţi trei coborâră scara de piatră, apoi se opriră în dreptul unui debarcader, de care erau legate două bărci ce se depărtau şi se apropiau — purtate de curent — de stâlpii debarcaderului, izbindu-se din când în când de ei, cu un zgomot surd şi înfundat. Una dintre ele era o mahună mare, proaspăt smolită, încărcată cu fân.

— Asta-i barca noastră! spuse nedumerit Scatiul, recunoscând una din bărci. Dar cealaltă a cui e, nene Onufrie?

Acesta îi făcu semn cu ochiul.

— Cum a cui e, mă Scatiule? Păi nu-i barca mea? Ziceam să mi-o duceţi şi mie acasă, că eu rămân până mâine la oraş! Voi când plecaţi?

— Chiar acum! răspunse Scatiul, şi în clipa aceea tresări. Pe puntea unui vas din apropiere apăruse o umbră de după o grămadă de lăzi goale şi spânzura parcă deasupra lor.

— O să vă apuce noaptea pe drum, continuă cu glas tare Onufrie, dându-le să înţeleagă că erau spionaţi. Fiţi cu băgare de seamă... să nu intraţi într-un vapor! La noapte o să fie ceaţă pe Dunăre.

— Nicio grijă, nene Onufrie! strigă Scatiul, trăgând cu coada ochiului spre puntea vasului din apropiere. Babuşcă o să stea la „cârmă“ şi-o să fie cu ochii în patru.

Scatiul şi Babuşcă săriră în barcă, fixară vâslele şi, dezlegând bărcile, le împinseră în larg.

— Drum bun! le ură Onufrie, în timp ce băieţii, vâslind de zor, se îndepărtau de mal, trăgând după ei misterioasa mahună neagră.

După ce urmări câtva timp cele două bărci care se pierdeau în largul Dunării, Onufrie îşi înfundă mâinile în buzunarele mantalei de cauciuc şi părăsi cheiul. În clipa când silueta lui dispăru prin aburi, printre magazii, pe puntea pustie a vasului îşi făcu apariţia Bărbosul.

Aruncând o privire fugară în urma celor două bărci care acum pluteau în mijlocul Dunării, el străbătu puntea vasului în fugă, şi-apoi din două, trei salturi coborî pasarela şi o porni grăbit pe cheiul pustiu.

După ce merse vreo sută de paşi, se opri şi se întoarse brusc, vrând să se convingă că nu era urmărit. Pe chei nu se zărea nimeni. Mulţumit, Bărbosul se apropie de malul Dunării, unde se zărea ancorată o mică şalupă verde. Făcându-şi vânt, sări pe puntea ei. În clipa aceea, uşa cabinei se deschise şi Vânătorul apăru în întâmpinarea lui.

— Cum e, Max? îl întrebă acesta pe Bărbos cu o voce uscată. Au plecat băieţii?

— Da! Uite-i! rânji Bărbosul, întinzând braţul şi arătându-i cele două bărci ce apăreau şi dispăreau ca două coji de nucă prin perdelele de aburi ce zburau la suprafaţa fluviului. La noapte o să împuşcăm doi iepuri deodată. Ai

adus şi ceasurile?

— Da! răspunse Vânătorul, arătându-i cu capul un trunchi uscat de salcie ce zăcea aruncat pe puntea şalupei. E timpul să scăpăm de ele! Apropo, adăugă bănuitor Vânătorul, văd două bărci! De unde a apărut a doua?

— E a unui pescar din Pradina! răspunse Bărbosul, ridicând de pe punte o canistră cu motorină. Să umplu rezervorul. Ce facem? Pornim după ei?

Vânătorul îi puse mâna pe braţ, privind câteva clipe norii negri care se rostogoleau deasupra capului său.

— Ai răbdare, Max! În curând are să se întunece şi va coborî ceaţa. Şi câte nu se întâmplă noaptea, în ceaţă, pe Dunăre! Înţelegi, Max?

Bărbosul izbi uşor cu dosul palmei pe Vânător în piept, şi-apoi dispăru cu canistra în cabină.

*

În vremea aceasta, tăcuţi şi încordaţi, Scatiul şi Babuşcă trăgeau din răsputeri la vâsle. Înserarea cobora încet, încet pe fluviu, şi-odată cu ea o ceaţă grea şi lăptoasă se scurgea ca o lavă albă din pădurile întunecoase de sălcii, prăvălindu-se de pe malurile înalte în Dunăre, în vârtejuri ameţitoare.

De undeva, din adâncurile apei necuprinse, răsună deodată, răguşit şi stins, mugetul îndepărtat al sirenelor. Erau vasele fluviale care înaintau orbeşte pe fluviu în ceaţă.

Băieţii vâsleau de zor. Deodată, Scatiul se opri din vâslit, făcându-i semn lui Babuşcă să lase lopeţile, şi spuse, sărind în picioare:

— Babuşcă, tu auzi ceva?

Babuşcă, nemişcat, cu mâinile încleştate pe vâsle, ciuli urechile ca un câine-lup, şi, întorcând capul, scrută câteva

clipe întinderea oarbă de ceaţă. Nu se auzea decât respiraţia greoaie şi sacadată a fluviului.

— Vine! şopti el, privind pieziş spre Scatiu şi înfigând brusc vâslele în apă. E aici... Să punem barca pe mal, Scatiule! Barca pe mal!

Scatiul făcu un salt şi apucă vâslele. Într-un vârtej de spumă, stârnit de lopeţi, cele două bărci părură că se învârtesc ameţite în jurul lor, apoi se opriră şi începură să tragă înapoi, spre mal, prin ceaţă, asemenea unui rac gigantic.

Era şi timpul. În clipa următoare, într-un gâfâit abia auzit de maşini şi într-o ploaie de lumini verzi şi roşii, o matahală înspăimântătoare, tăcută şi masivă, păru că se prăvăleşte din ceaţă asupra bărcilor.

Botul ei ascuţit, de înălţimea unei case, despică ca un tăiş de topor apa din faţa lor, şi-apoi vasul maritim, cu luminile multicolore pâlpâind la catarg, trecu mai departe. Cele două bărci se legănară în sus şi în jos, căzând şi ridicându-se în valurile uriaşe stârnite de vas, ca în talgerele unei imense balanţe farmaceutice, în timp ce crestele înspumate ale valurilor se năpusteau, urlând, spre maluri, prin ceaţă. Vaporul maritim trecuse. Scatiul dădu drumul vâslelor şi îşi aruncă privirea înapoi, peste umăr, spre mal. Trecu aproape un minut. Şi apoi, departe, undeva, în ceaţa adâncă, tunete prelungi şi repetate cutremurară văzduhul.

Erau valurile care se spărgeau de mal.

— La drum, Babuşcă! spuse vesel Scatiul, întorcându-se şi suflecându-şi mânecile de la cămaşă. Farul trebuie să fie pe aproape! Dar asta ce-o mai fi? adăugă el, încremenind deodată şi ascultând respiraţia ciudată a fluviului. O barcă cu motor?

Într-adevăr, în urma lor, în ceaţă, se auzea bâzâitul unei

bărci cu motor care se apropia cu repeziciune. Scatiul făcu un semn, şi în clipa următoare, azvârlind vâslele, băieţii se lungiră pe fundul bărcii, cu respiraţia tăiată. Scatiul şi Babuşcă ascultau zgomotul puternic al bărcii cu motor care se apropia.

— Să fie Vânătorul şi Bărbosul? întrebă în şoaptă Babuşcă.

— Cred că ei sunt! răspunse Scatiul încordat.

— Ce facem? continuă Babuşcă, ducând instinctiv mâna la sân, după care oftă. Măcar să fi avut praştia la mine! Dar aşa?

Scatiul duse degetul la buze, făcându-i semn să tacă. Peste o clipă, barca cu motor ţâşni pe lângă ei din ceaţă, ca să dispară în clipa următoare din faţa lor într-un vârtej de fum.

— Nu ne-au văzut! şopti bucuros Scatiul, care recunoscuse în frântura de clipă când barca trecuse prin faţa lor pe Vânător şi pe Bărbos. Dar au să se întoarcă. La mal, Babuşcă! La mal! Să ne ascundem în pădure!

Cei doi băieţi se ridicară repede şi se repeziră la vâsle, în timp ce zumzetul bărcii cu motor se stingea încet, încet în vuietul monoton al apelor, învăluite în ceaţă. Acum ei trăgeau din răsputeri la rame şi cele două bărci alunecau repede şi uşor, ca două umbre prelungi, prin draperiile înalte şi albe ce se legănau grele şi înăbuşitoare deasupra lor. Şi deodată, din adâncurile albe, zumzetul bărcii cu motor răsună din nou.

— Se întorc! strigă Scatiul, înfigând vâslele cu putere în apă. Vin spre noi! Ne caută! La mal, Babuşcă! La mal!

Scatiul nu se înşelase. Pe măsură ce băieţii vâsleau din răsputeri, duduitul motorului se auzea din ce în ce mai aproape. Scatiul dădu drumul lopeţilor, şi — sărind în picioare — trase cu un gest brusc cămaşa peste cap, după

care urlă:

— Sunt aici! Sări în Dunăre, Babuşcă!

Dar era prea târziu. Barca cu motor izbucni ca o săgeată din ceaţă şi frână brusc într-un vârtej de spumă.

— Curăţă-i! urlă Vânătorul, sărind în picioare în barcă, arătând cu mâna spre cei doi băieţi care îl priveau înlemniţi. Bărbosul dădu drumul volanului bărcii; apucând un pistol-mitralieră ce-l avea rezemat pe pernă lângă el, sări peste parbriz pe botul bărcii. Înainte ca Scatiul şi Babuşcă să fi putut schiţa o mişcare, Bărbosul duse mâna la ochi. O salvă prelungă, care băieţilor li se păru fără sfârşit, cutremură văzduhul. Bărbosul păru o clipă răstignit în aer, apoi pistolul-mitralieră îi alunecă ca un şarpe din mâini şi căzu, plescăind greoi, asemenea unui bolovan uriaş, în adâncuri.

— V-aţi jucat destul cu puştile! auziră Scatiul şi Babuşcă în barca din spatele lor o voce tăioasă. Nicio mişcare, Vânătorule! Nicio mişcare!

Băieţii văzură cum Vânătorul se trage un pas înapoi în barcă şi ridică îngrozit mâinile deasupra capului.

Când Scatiul şi Babuşcă priviră fulgerător înapoi, rămaseră cu răsuflarea tăiată. În cealaltă barcă, prin fânul răvăşit, se zărea Prinţul cu un revolver în mână, încadrat de câţiva ostaşi cu automatele întinse. Ţeava unui automat mai fumega încă.

*

A doua zi dimineaţă, Scatiul şi Babuşcă, care petrecuseră o noapte împreună cu Vlad într-un cort ascuns undeva, într-o pădure de sălcii de pe malul din apropierea „Cotului Pisicii“, se treziră brusc din somn, speriaţi de nişte zgomote înfundate. Era Vlad, care se îmbrăca.

— V-aţi sculat? întrebă acesta zâmbind, încheindu-şi

gulerul cămăşii şi punându-şi cravata. Hai sus, sus, băieţi! Ne aşteaptă o zi grea!

Cei doi săriră în picioare de pe saltelele de cauciuc pe care dormiseră şi începură să se îmbrace cu repeziciune. Aseară, puţin timp după împuşcarea Bărbosului şi prinderea Vânătorului, Vlad sosise cu o vedetă militară rapidă, întâmpinându-i vesel pe Scatiu şi Babuşcă, când aceştia — părăsindu-şi barca — se urcară pe puntea şalupei.

— Bravo, băieţi! V-aţi jucat rolurile excelent! Mâine dimineaţă toată povestea asta se va încheia. Vreţi să rămâneţi cu mine în culise, să vedeţi şi voi finalul piesei?

Bineînţeles, Scatiul şi Babuşcă acceptară bucuroşi propunerea lui Vlad.

Acum, amândoi părăseau cortul şi se îndreptau prin pădure, conduşi de Vlad, spre malul Dunării.

Dimineaţa era veselă şi senină. Ultimii stropi de ploaie se rostogoleau susurând, scânteind, prin frunzişul sălciilor învăluite în perdele de aburi. Soarele răsărea departe peste fluviu, dintr-o genune de umbre şi flăcări, plutind într-o mare de aburi trandafirii. Deodată, în faţa Scatiului şi a lui Babuşcă, printre trunchiurile scorburoase de salcie, apăru priveliştea „Cotului Pisicii“, cu şlepul eşuat pe bancul de nisip.

— Să ne ascundem aici! spuse Vlad celor doi băieţi, arătând cu mâna un lăstăriş de salcie, des ca peria, ce se înălţa pe buza malului prăpăstios al fluviului.

Peste câteva clipe, toţi trei, pitiţi în lăstăriş, urmăreau tăcuţi, încordaţi, prin frunziş silueta neagră şi bolovănoasă a şlepului încremenită în mijlocul Dunării.

Trecu aproape o oră. Deodată, undeva, în josul fluviului, răsună bâzâitul uşor al unei bărci cu motor care se apropia. Vlad se întoarse spre cei doi băieţi, şi —

făcându-le semn să rămână nemişcaţi — trase afară antena strălucitoare de aluminiu a aparatului de radio portativ pe care îl avea în mână, şi-apoi — întorcând câteva butoane — îl apropie de buze, spunând aproape în şoaptă:

— Atenţiune, posturile 1... 2... 3... 4... Fiţi gata! Începem „Operaţiunea Dunărea“!

Zgomotul bărcii cu motor deveni din ce în ce mai puternic. Curând, Scatiul şi Babuşcă văzură pe Vânător şi Bărbos trecând în plină viteză pe Dunăre prin faţa lor. Fără să vrea, Babuşcă scăpă o exclamaţie de mirare.

— Nu te speria! îl linişti Vlad, urmărind printre crengi barca cu motor care aluneca pe fluviu, apropiindu-se de şlep. Prinţul s-a deghizat în Bărbos. Ai jura că este el... nu?

Scatiul şi Babuşcă se ghemuiră lângă Vlad, urmărind cu răsuflarea tăiată barca cu motor, care acum trecea — claxonând de zor — prin dreptul şlepului. Uşa cabinei de pe şlep se deschise. Marinarul pe care îl cunoaştem apăru în fugă şi — aplecându-se peste bord — duse mâna streaşină la ochi, cercetând cu atenţie pasagerii din barcă. La un semn al Bărbosului, Vânătorul ridică din barcă trunchiul de lemn în care se aflau ceasurile de aur şi îl aruncă în Dunăre. Plescăind puternic, acesta se scufundă în Dunăre. Apoi se ridică la suprafaţă, rotindu-se într-un fel ciudat în urma bărcii cu motor care se îndepărta. După ce-şi aruncă privirile cercetător în jur, marinarul de pe şlep încălecă peste bord şi — coborând repede o scară de frânghie — sări într-o barcă, o dezlegă cu o iuţeală de necrezut, apoi, potrivind lopeţile în „strapazane“, porni în urmărirea trunchiului de lemn, pe care apele îl rostogoleau la vale.

— Ei, acu’ i-acu’, băieţi! spuse Vlad celor doi, arătând spre marinarul care — ajungând trunchiul de lemn din urmă — se aplecase peste bordul bărcii ca să-l ridice. O să

sară acum ştiuca pe care o căutăm sau nu?

Scatiul şi Babuşcă încremeniră. Opintindu-se din răsputeri, marinarul reuşi să tragă trunchiul gros de lemn în barcă, când băieţii văzură un norişor de fum alb ridicându-se deasupra tufişurilor de salcie pe malul celălalt al Dunării. O împuşcătură, ca o plesnitură de bici, răsună peste ape. Marinarul bătu aerul cu mâinile, şi-apoi se prăvăli — secerat parcă — în barcă.

— Iat-o! strigă înăbuşit Vlad, arătând spre o barcă uşoară ce răsărise pe neaşteptate din întunecimea pădurilor de sălcii de pe celălalt mal.

Acum înainta repede spre barca marinarului care se bălăbănea singură în valuri, în mijlocul Dunării. În barcă se vedea un bărbat îmbrăcat într-o canadiană, cu o şapcă de piele pe cap, care — întors cu spatele la ei — trăgea vârtos la rame. În clipa când dădu drumul vâslelor şi se prinse cu mâinile de barca cealaltă ca s-o atragă spre el, Vlad duse aparatul portativ de radio la gură şi strigă în el cu vocea limpede şi tunătoare:

— Posturile 1... 2... 3... 4... Atacaţi!

Auzind glasul puternic al lui Vlad, individul sări în sus ca muşcat de şarpe. Ţinând în mână o puşcă cu lunetă, vru s-o ducă la ochi, dar în clipa aceea malurile Dunării părură că explodează. Într-un vârtej de frunze şi în duduitul asurzitor al motoarelor, patru vedete rapide, cu ostaşi la bord, se năpustiră într-o viteză fantastică asupra lui. Peste câteva clipe, toate ambarcaţiunile frânau într-un vârtej de spumă în jurul bărcii fragile. Individul în canadiană se învârti de câteva ori în jurul lui, ca un şoarece într-o cuşcă. Întâlnind peste tot gurile automatelor îndreptate spre el, lăsă să-i scape puşca din mână, ridicând încet, încet braţele în sus.

— Asta-i tot! spuse vesel Vlad, vârând — cu un gest

energic — antena aparatului de radio înapoi. Am pus mâna pe cel pe care îl căutăm de atâta vreme. „Operaţiunea Dunărea“ s-a terminat!

— Bine, bine, spuse nedumerit Scatiul, dar „Râma de mare“?

Deasupra pădurilor de sălcii răsună un bâzâit uşor, şi în curând Scatiul şi Babuşcă zăriră silueta verde a elicopterului lui Panait, care cobora vertiginos spre Dunăre.

— Priveşte! Priveşte! strigă vesel Vlad, arătând cu mâna spre elicopterul care sosea. Pesemne că „Râma de mare“ te-a auzit... Uite-o, soseşte şi ea!

— „Râma de mare“! bâigui Babuşcă, pradă unei mari agitaţii.

— Da, „Râma de mare“! făcu Vlad, pe-un ton ciudat. Aşa este, băieţi! Trebuie să lămurim şi povestea aceasta cu „nenea Panait“, adăugă el, trăgând din nou afară antena aparatului de radio şi urmărind zborul elicopterului.

— Atenţiune, „Râma de mare“! Aici colonelul Alexandru! Coboară! Nu mai ai nicio scăpare! adăugă el, ridicând aparatul în dreptul gurii. Te somez pentru ultima oară! Aterizează!

Spre uimirea celor doi băieţi, care se aşteptau ca „Râma de mare“ s-o ia la sănătoasa, după ce descrise un cerc larg deasupra fluviului, elicopterul începu să coboare grăbit spre ei. Vlad ieşi din lăstărişul de sălcii şi se opri cu mâinile în buzunare, privind spre aparatul care cobora.

Elicopterul atinse pământul într-un vârtej înnebunitor. Motoarele lui se opriră. Carlinga se deschise, şi Panait sări jos din aparat, ridicând mâinile deasupra capului.

— Îmi permiteţi să mă predau, tovarăşe colonel? întrebă acesta râzând. Se pare că a sosit timpul ca „Râma de mare“ să dispară.

— Ai dreptate, tovarăşe maior! îi răspunse vesel Vlad, apropiindu-se de Panait şi întinzându-i mâna. Am pus mâna şi pe agentul 14 care l-a asasinat pe bătrânul Murfatlar. Te felicit pentru îndeplinirea exemplară a misiunii. Ai avut de jucat un rol greu, nu glumă!

Panait strânse cu putere mâna lui Vlad.

— Totul e bine când se termină cu bine, dar prietenii mei, Scatiul şi Babuşcă, unde sunt? N-au venit să mă aresteze?

— Ba da! râse cu poftă Vlad, arătând spre cei doi băieţi care urmăreau scena cu gurile căscate. Iată-i şi pe cei doi detectivi! Dar să le dăm dreptate! De unde să ştie ei că maiorul Verdeş a jucat pentru bandiţi rolul... „Râmei de mare“?

— Au crezut că sunt „Râma de mare“, nu-i aşa? întrebă Panait, izbucnind într-un râs nestăpânit, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Ha... Ha... Ha... „Râma de mare“! Ha... Ha... Ha... Eu... „Râma de mare“?

Molipsit de Panait, Vlad râdea şi el cu poftă, în timp ce Scatiul şi Babuşcă se priviră lung, ridicând nedumeriţi din umeri.

Dunărea curgea larg, scânteind printre pădurile de sălcii, susurând molcom în văzduhul trandafiriu.